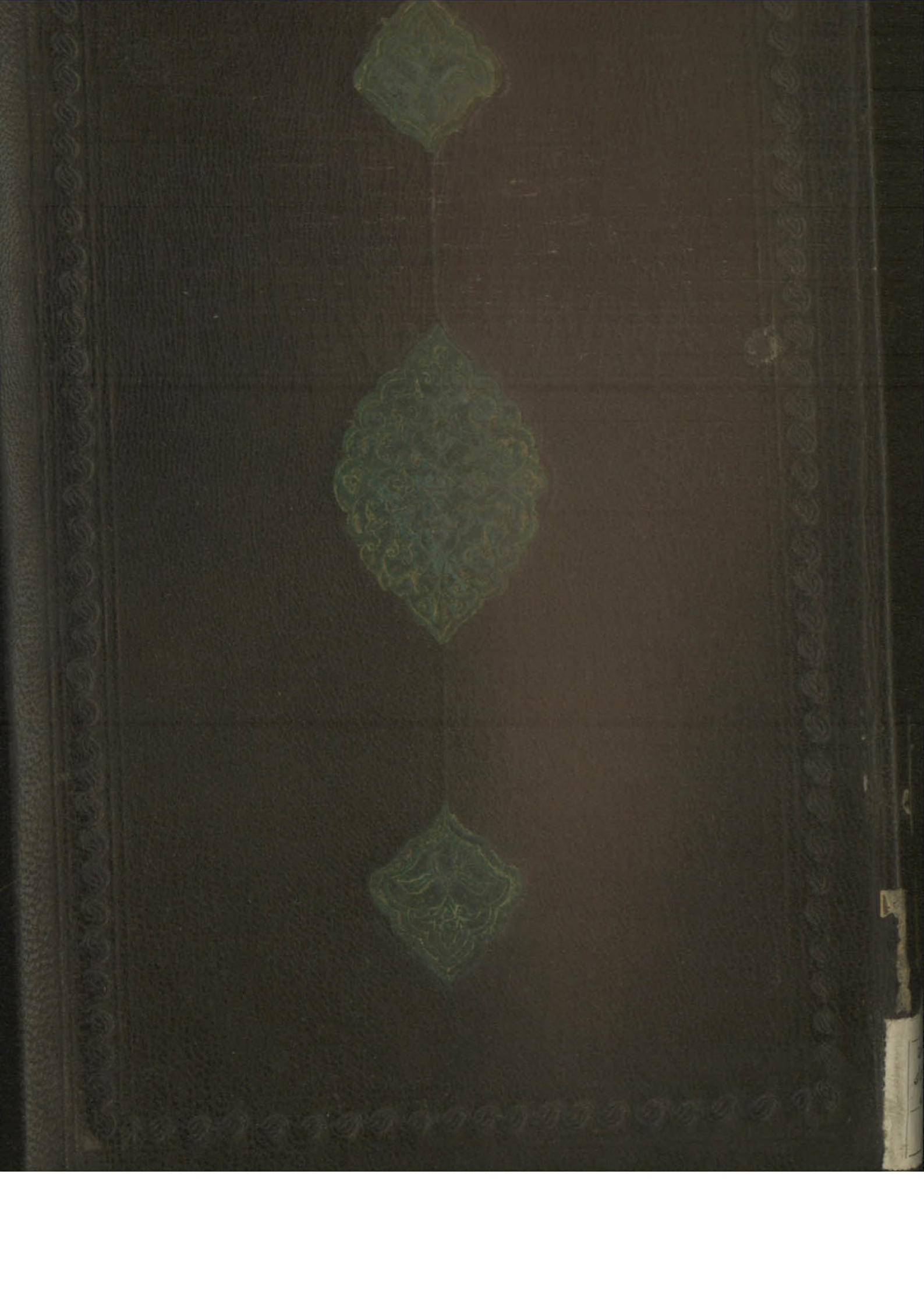

کتابخانهٔ مجلس شورای ملی

اسم کتاب مجموعهٔ اشعار با انضمام دیوان

مؤلف

موضوع تألیف

مؤسسهٔ ۱۳۰۲

شمارهٔ دفتر
۱۲۹۲۱
۱۰۸۵

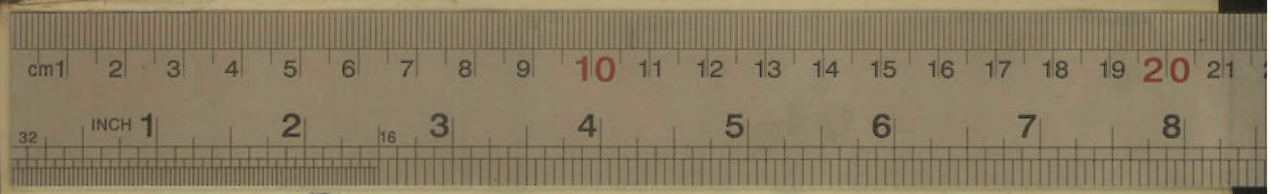

۱۳۷

بازدید شد
۱۳۸۱

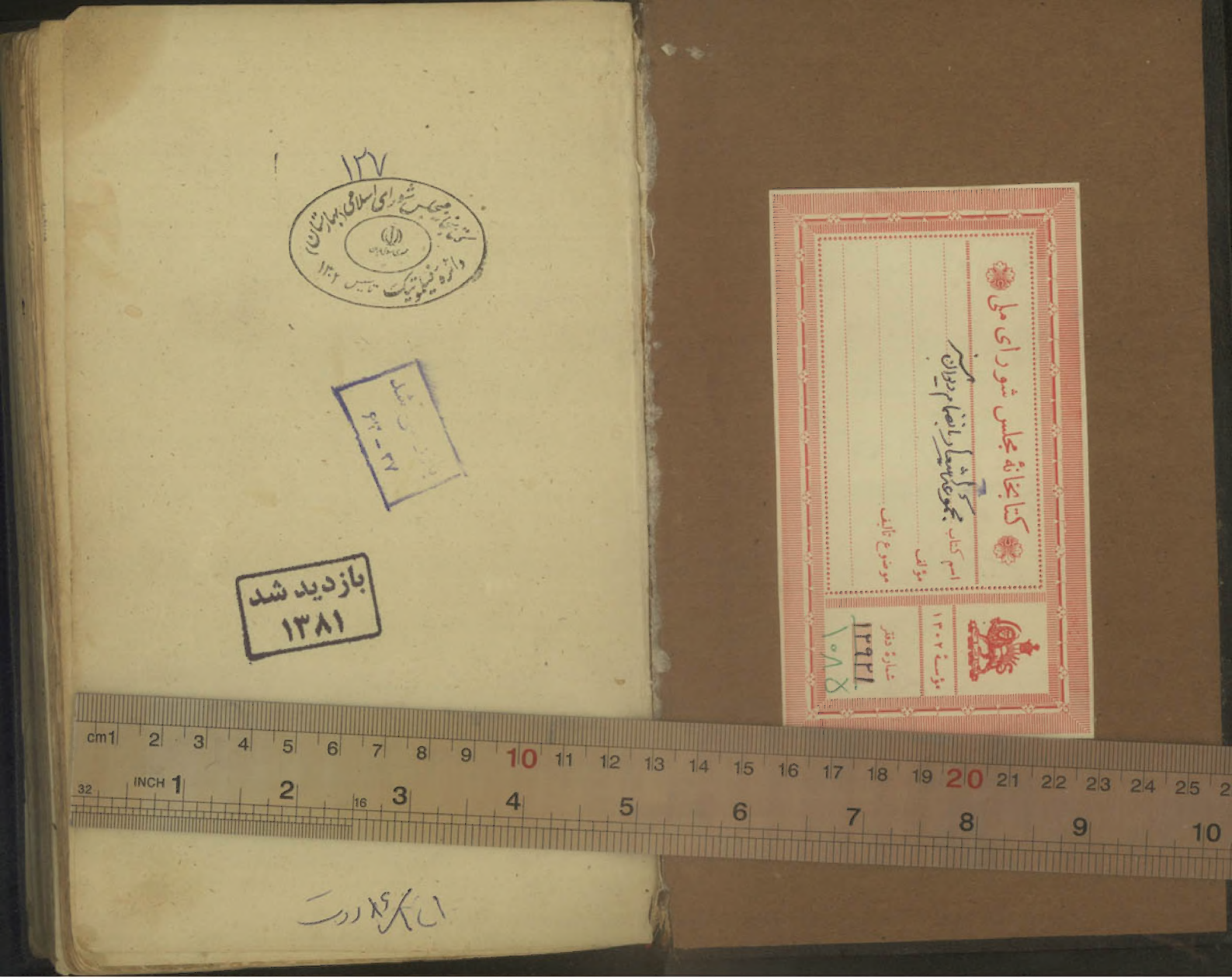
۱۲۷
کتابخانه مجلس شورای اسلامی (بهارستان)
دائره تکنیک تأسیس ۱۳۰۲
بازدید شد
۱۳۸۱
کتابخانه مجلس شورای ملی
شماره دفتر ۱۲۹۲۱
مؤسسه ۱۳۰۲
اسم کتاب مجموعه سیاسی ناصرالدین
مؤلف
موضوع تألیف
۱۰۸۷

[illegible]
1871

کتابخانه محمد شهرای ملت

قل لا اسئلكم عليه مزا الا المودة في القربى قل لكم باقة حبيبا بيني وبينكم وعزيزا الكتاب

والنجم اذا هوى ما ضل صاحبكم وما غوى وما ينطق عن الهوى ان هو الا وحي يوحى

فان الله هو مولاه وجبريل وصالح المؤمنين يوم لا يخزي الله النبي والذين امنوا

معه نورهم يسعى بين ايديهم وبايمانهم والذين جاءوا بالصدق وصدق به

يوم تشقق السماء بالغمام ونزل الملائكة تنزيلا ومن خلقنا امة يهدون

بالحق وبه يعدلون وجنات من اعناب وزرع ونخل صنوان

يغشى الذين امنوا وعملوا الصالحات جنات تجري من تحتها الانهار فالذين كفروا

قطعت لهم ثياب من نار فاما ندهبن بك فانا منهم منتقمون واركعوا

مع الراكعين فاليوم الذين امنوا من الكفار يضحكون على الارائك ينظرون

لقد رضي الله عن المؤمنين اذ يبايعونك تحت الشجرة يا ايها الذين امنوا

من ينقلب من المؤمنين والذين امنوا بالله ورسوله اولئك هم الصديقون والشهداء

عند ربهم لهم اجرهم ونورهم وكفى الله المؤمنين القتال وكان الله قويا عزيزا

واجعل لي لسان صدق في الآخرين يا ايها الذين امنوا اطيعوا الله ورسوله واطيعوا

الرسول اذا دعاكم لما يحييكم يا ايها الذين امنوا اطيعوا الله واطيعوا الرسول

واولي الامر منكم فلعلك باخع نفسك على اثارهم ان لم يؤمنوا بهذا الحديث اسفا

انزل عليه كنزا او جاء معه ملك انما انت نذير والله على كل شيء وكيل ضرب لنا مثلا

اذا قومك منه يصدون ونزعنا ما في صدورهم من غل اخوانا على سرر متقابلين

طوبى لهم وحسن مآب وناداوا اصحاب الاعراف رجالا يعرفونهم بسيماهم

ثم اورثنا الكتاب الذين اصطفينا من عبادنا الى الذين سبقت لهم منا الحسنى

اولئك عنها مبعدون فاذن مؤذن ان لعنة الله على الكافرين الذين اتخذوا دينهم لهوا ولعبا

من جاء بالحسنة فله عشر امثالها من جاء بالحسنة فله خير منها وهم من فزع

يومئذ امنون ومن جاء بالسيئة فكبت وجوههم في النار والذين يوفون بالنذر

بشر يا اكثموا وشاقوا الرسول من بعد ما تبين لهم وآذن في الناس بالحج

الى الناس يوم الحج الاكبر ولترهقهم قسطا ليجزي الذين احب الناس ان يقولوا

ان يقولوا امنا وهم واولوا

لا يفتنون الارحام بعضهم اولى ببعض في كتاب الله

من المؤمنين والمهاجرين والانصار الا ان

ليقضن الا الذين امنوا وعملوا الصالحات وتواصوا بالحق وتواصوا بالصبر

بالشمس وانا من اولي بنا بعيسى

ومن يأمر بالعدل وهو على صراط مستقيم وبشر الصابرين

وهو الله في السماوات وفي الارض يعلم سركم وجهركم ويعلم ما تكسبون

وانا اول المؤمنين الذين امنوا ولم يلبسوا ايمانهم بظلم

رجال صدقوا ما عاهدوا الله عليه فمنهم من قضى نحبه ومنهم من ينتظر

يوما كان شره مستطيرا ويطعمون الطعام على حبه مسكينا ويتيما واسيرا

خيرة ولا كرامة انما نطعمكم لوجه الله لا نريد منكم جزاء ولا شكورا

ركعا سجدا يبتغون فضلا من الله ورضوانا سيماهم في وجوههم من اثر السجود ذلك مثلهم

في الانجيل شطأه فآزره فاستغلظ فاستوى على سوقه يعجب الزراع

منها اللؤلؤ والمرجان كأنهن بيض مكنون

امرأت زوجك وابنك ان الله يأمرك ان تذبحوا بقرة

قال اني اعوذ بالله ان اكون من الجاهلين ادعوا لنا ربك يبين لنا ما لونها

قال انه يقول انها بقرة لا ذلول تثير الارض ولا تسقي الحرث مسلمة لا شية فيها

قالوا الآن جئت بالحق فذبحوها وما كادوا يفعلون

وقتلتم نفسا فادارأتم فيها والله مخرج ما كنتم تكتمون

فقلنا اضربوه ببعضها كذلك يحيي الله الموتى ويريكم آياته لعلكم تعقلون

ثم قست قلوبكم من بعد ذلك فهي كالحجارة او اشد قسوة

وان منها لما يهبط من خشية الله وما الله بغافل عما تعملون

قبل ان نطمس وجوها فنردها على ادبارها او نلعنهم كما لعنا اصحاب السبت

وكان امر الله قدرا مقدورا ولقد كتبنا في الزبور من بعد الذكر

ان الارض يرثها عبادي الصالحون ان في هذا لبلاغا لقوم عابدين

وما ارسلناك الا رحمة للعالمين قل انما يوحى الي انما الهكم اله واحد

فهل انتم مسلمون فان تولوا فقل آذنتكم على سواء

وان ادري اقريب ام بعيد ما توعدون انه يعلم الجهر من القول

ويعلم ما تكتمون وما ادري لعله فتنة لكم

ومتاع الى حين قال رب احكم بالحق

وربنا الرحمن المستعان على ما تصفون ان الذين يؤذون الله ورسوله

لعنهم الله في الدنيا والآخرة واعد لهم عذابا مهينا

والذين يؤذون المؤمنين والمؤمنات بغير ما اكتسبوا فقد احتملوا بهتانا واثما مبينا

قل لازواجك وبناتك ونساء المؤمنين يدنين عليهن من جلابيبهن

ذلك ادنى ان يعرفن فلا يؤذين وكان الله غفورا رحيما

ان الله وملائكته يصلون على النبي يا ايها الذين امنوا صلوا عليه وسلموا تسليما

اللهم صل على محمد وعلى آل محمد كما صليت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم

انك حميد مجيد اللهم بارك على محمد وعلى آل محمد

كما باركت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم انك حميد مجيد

اللهم صل على محمد وعلى آل محمد كما صليت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم

وبارك على محمد وعلى آل محمد كما باركت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم

في العالمين انك حميد مجيد اللهم صل على محمد وعلى آل محمد

كما صليت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم وبارك على محمد وعلى آل محمد

كما باركت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم في العالمين

التموا بالفيء عام ٢ قال النبي ان عليا مني وانا من علي وهو ولي
كل مؤمن ومؤمنة بعدي لا يوتخني دبي الا علي ٥ قال النبي ٣ الصديقون
ثالثة حبيب النجار ومؤمن ال ياسين ومرقيل مؤمن آل فرعون وعلي افضلهم
وفي بعض النسخ بهذه الزيادة وستبقى لامة لم يكفروا بالله طرفة عين علي بن ابي
وصاحب ياسين ومؤمن آل فرعون وهم الصديقون وعلي افضلهم ٣ قال النبي
٣ يا علي انت اول المسلمين اسلاما وانت اول المؤمنين ايمانا
واسمي بمنزلة هارون من موسى الا انه لا نبي بعدي ٣ قال النبي
ما تريدون من علي ما تريدون من علي ما تريدون من علي ان عليا
وانا منه وهو ولي كل مؤمن بعدي ٣ قال النبي ٣ يا علي انت اخي في الدنيا
والاخرة ٣ قال النبي ٣ اول هذه الامة ورودا على الحوض اولها اسلاما
وهو علي بن ابي طالب ٣ قال النبي ٣ لعلي انت مني وانا منك
٣ قال النبي ٣ من اذى عليا بعثه الله يوم القيمة يهوديا او
٣ قال النبي ٣ علي مني وانا من علي حيث يكون ٣ قال النبي
انا المنذر وعلي الهادي وبك يا علي يهتدي المهتدون ٣ قال النبي
اني اقول كما قال اخي موسى اجعل لي وزيرا من اهلي عليا اخي اشدد به ازري
واشركه في امري ٥ قال النبي لما اسري بي الى السما اذا انا بقصر مكتوب على بابه
لا اله الا الله محمد رسول الله ايدته بعلي ٥ قال النبي ٣ مثل علي في الناس
كمثل قل هو الله احد في القرآن ٥ قال النبي ٣ حب علي بن ابي طالب
يأكل الذنوب كما تأكل النار الحطب ٥ قال النبي ٣ قسمت الحكمة على عشرة
اجزاء فاعطي علي تسعة اجزاء والناس جزء واحد ٥ قال النبي ٣ انا مدينة
العلم وعلي بابها فمن اراد العلم فليأت الباب ٥ قال النبي ٣ انا
دار الحكمة وعلي بابها ٥ قال النبي ٣ حق على على هذه الامة حق الوالد
على ولده ٥ قال النبي ٣ علم امتي علي بن ابي طالب ٥ قال النبي صلى الله عليه
وسلم انا ميزان العلم وعلي كفتاه والحسن والحسين حبوط وفاطمة علاقة والائمة
عمودون يوزن به اعمال المبغضين والمحبين لنا ٥ قال النبي ٣ علي رضي

من احب عليا فقد احبني ومن اذى عليا فقد اذاني ٣ قال النبي
فقد اذاني ومن اذاني فقد اذى الله ٣ قال النبي ٣ يا علي اوتيت
واوتيت مثليها واوتيت ثلاثة امثالها واوتيت العلم والحلم ٣ قال النبي
والمحيي ذكره والمرضي بفعله ٣ قال النبي ٣ يا علي انت
والحسن في الجنة والحسين في الجنة ٣ قال النبي ٣ يا علي انت
والحسن في الجنة والحسين في الجنة ٣ قال النبي ٣ يا علي انت
وذريتك في الجنة ٣ قال النبي ٣ يا علي انت وشيعتك في الجنة
٣ قال النبي ٣ يا علي انت وشيعتك على الحوض ٣ قال النبي
٣ قال النبي ٣ يا علي انت وشيعتك على الصراط ٣ قال النبي
٣ قال النبي ٣ يا علي انت وشيعتك على الميزان ٣ قال النبي
٣ قال النبي ٣ يا علي انت وشيعتك على منابر من نور ٣ قال النبي
٣ قال النبي ٣ يا علي انت وشيعتك على الكوثر ٣ قال النبي

من شجرة واحدة والناس من شجرة شتى ٥٠ قال النبي ان الله تعالى جعل ذرية
كل نبي في صلبه وجعل ذريتي في صلب علي بن ابي طالب ٥١ قال النبي
٥٢ لولا علي لخلق الله عليا لما كان لفاطمة كفو ٥٢ قال النبي لما اسري بي رأيت
مثبتا على ساق العرش محمد منعوت من خلقه ايده بعلي ٥٣ قال النبي لكل
وارث وعلي وصيي ووارثي ٥٤ قال النبي انوار صحيفة المؤمن حب علي
ابي طالب ٥٥ قال النبي رحم الله عليا اللهم ادر الحق معه حيث دار
٥٦ قال النبي ان الجنة تشتاق لثلاثة علي وعمار وسلمان ٥٧ قال
صلى الله عليه واله وسلم يا علي لو ان رجلا مثلا من عيسى عليه السلام لقالت فيه اليهود حتى يبهتوا
امه فاحبه لنصارى حتى انزلوه بالمنزلة التي ليست فيه ثم قال علي يهلك في اثنان
محب مفرط يقرظني بما ليس في وسيبغضني بحملة الشانيء على ان يبهتني ٥٨ قال النبي
ان الله خلق الانبياء من اشجار شتى وخلقت انا واشيعتي من شجرة واحدة فانا اصلها و
انت فرعها والحسن والحسين اغصانها فمن تعلق ببعض منها ادخله الله تعالى الجنة
٥٩ قال النبي من احب عليا فقد احبني ومن احبني فقد احب الله ومن ابغض عليا فقد
ابغضني ومن ابغضني فقد ابغض الله ٦٠ قال النبي يا علي انت قيم الناس والجنة
يوم القيمة ٦١ قال النبي لا يجوز احد من الصراط الا من كتب له على الجواز
٦٢ قال النبي ان الله افترض طاعتي وطاعة اهل بيتي على الناس خاصة وعلى الخلق كافة
قيل يا رسول الله ما الناس وما الخلق قال الناس اهل مكة والخلق ما خلق الله من دابة
٦٣ قال النبي حب علي حسنة لا تضر معها سيئة وبغض علي سيئة لا تنفع معها
حسنة ٦٤ قال النبي ستكون من بعدي فتنة فاذا كان ذلك فالزموا علي
بن ابي طالب فانه فاروق بين الحق والباطل ٦٥ قال النبي علي باب علمي ومبين
لامتي ما ارسلت به من بعدي حبه ايمان وبغضه نفاق والنظر اليه راحة ومودته عبادة
قيل يا رسول الله من هو قال ذلك خاصف النعل قال ابو سعيد فذهبنا نبشره فبشرنا عليا
بما قال رسول الله فلم يلتفت به وجاء كانه سمعه ٦٦ ان رسول الله صعد المنبر
وحمد الله واثنى عليه وقال بعد ايمن ابن ابي طالب فوثب اليه علي فقال انا يا رسول الله
فقال اذني مني فدنى منه ونفخ الصدره وقبل ما بين عينيه ورأينا دموع عيني رسول الله
تجري على صدره وقال يا معشر المسلمين هذا علي بن ابي طالب هذا شيخ المهاجرين
والانصار وهذا اخي وابن عمي وختني وفحي وسري هذا ابو السبطين الحسن والحسين سيدا
شباب اهل الجنة هذا مفتاح الكرم عمي هذا اسد الله في ارضه وسيفه على اعدائه لعنة
الله ولعنة اللاعنين على من تبرء منه فمن احبه ان تبرء من الله ومن تبرء منه فليتبرء منه فليبلغ الشاهد منكم
الغائب ٦٧ قال النبي هذا علي اقدمكم سلاما واسلاما ٦٨ قال النبي

على يسوب المنافقين ٦٩ قال النبي يا فاطمة ان
والمال يسوب المنافقين ٧٠ قال النبي ان الله اطلع على اهل الارض فاختار
٧١ قال النبي زوجك ابن عمك اقدمهم سلما واكثرهم علما واوفرهم حلما
كرامة الله ايا ك ان ترفعه الى ان تكتفي دوني فيرى من لك على ان لك ٧٢ قال النبي
علما واضعاف ما اتاك ان ترفعه الى ان تكتفي دوني فيرى من لك على ان لك
ان اخي وصاحبي وخليلي ٧٣ قال النبي الا اخبرك بخير رجالها بعدي
نعم فاوصى الى علي ٧٤ قال النبي الا اخبرك بخير رجالها بعدي
ومن تركها كان على الضلالة ٧٥ قال النبي الا اخبرك بخير رجالها بعدي
ما طار طائر بجناحيه ولا دب دابة على الارض ولا سبح حوت في البحر
من اضاء بصباح الليل من بعدي فاتهم ٧٦ قال النبي ان الله اطلع على اهل
الجنة ومصابيح الليل تضيء لهم فاختار علي بن ابي طالب ٧٧ قال النبي
من اختار علي بن ابي طالب فقد اختارني ومن اختارني فقد اختار الله
ويوم القيمة ٧٨ قال النبي ان الله اطلع على اهل الارض فاختار علي بن ابي طالب
ولا يقبل الايمان من بعد الا بحبه هذا ٧٩ قال النبي ان الله اطلع على اهل الارض
فقال حتى من يبتدع بحب هذا ٨٠ قال النبي ان الله اطلع على اهل الارض فاختار
لاهلك وليشتمل محبتك ٨١ قال النبي ان الله اطلع على اهل الارض فاختار
كما ان يجعل محمد ودون الناس الا ان مثل اهل بيتي فيكم مثل سفينة نوح من ركبها نجا
ظلوا فيها ٨٢ قال النبي الا ان مثل اهل بيتي فيكم مثل باب حطة من دخله غفر له
تخلف عنها هلك ٨٣ قال النبي فعلي وفاطمة والحسن والحسين اذا احب الله اهل الارض
اختيارا ٨٤ قال النبي اذا رأيتم عليا طلع على اهل الارض فكونوا من اشياعه
اما ترضى ان الله اطلع على اهل الارض فاختار ابيك وامك فزوجك
اث وشيعتك تردون على الحوض ورواء مبيضة وجوهكم وان اعداءكم يردون على الحوض
ظماء مقمحين ٨٥ قال النبي يا علي انا وانت اخوان في الدنيا والاخرة
ذريتنا خلف ظهورنا وانا وانت اصل الذرية ٨٦ قال النبي يا علي انا وانت اخوان في الدنيا والاخرة
معرفة محمد برأة من النار وحب آل محمد امان من النار ٨٧ قال النبي
المتقدم ولا يدخل الجنة الا من عرف علي بن ابي طالب ٨٨ قال النبي

ليسلم الناس متى يسمى على امير المؤمنين ما انكروا افضله سمى بذلك لانه من الرفع
والحمد قال الله تعالى الستة تكبرة لولط فقال الله تعالى انا ربكم ومحمد نبيكم و
علي امركم ٩١ عن جابر بن عبد الله الانصاري قال سمعت رسول الله
يوم الحديبية وهو اخذ بيد علي قال هذا امير المؤمنين وسيد البررة وقاتل الكفرة
منصور من نصره مخذول من خذله يعد بصوته ٩٢ قال النبي
لما اسري بي الى السماء السابعة المنتهى وقفت بين يدي ربي فقال يا محمد قلت لبيك وسعديك
قال لقد بلوت خلقي واخترت علمهم فايهم رأيت اطوع لك قلت ربي علي قال صدقت
يا محمد هل اتخذت لنفسك خليفة يؤدي عنك الحلال ويعلم عبادي
من كتابه ما لا يعلمون قلت اخترت فان خير لي خيرك قال اخترت لك عليا فاتخذه
لنفسك خليفة ووصيا وهو يعلم علمي وحكمي وهو امير المؤمنين حقا وسلما
قبله وليس احد بعده يا محمد علي راية الهدى وامام من اطاعني ونور اوليائي
وهو كلمة التي الزمها للمتقين من احبه فقد احبني ومن ابغضه فقد ابغضني
فبشره بذلك يا محمد قلت ربي قد ابشره ٩٣ قال النبي قال الله
تعالى في ليلة المعراج من نجب من الخلق يا محمد فقلت عليا قال الله تعالى
يا ربي فالتفت فاذا علي بن ابي طالب قائم ٩٤ قال النبي ان الله
خاطبني في ليلة المعراج بلغة علي قلت يا رب انت خاطبتني ام علي قال يا محمد انا
شيء لا كالاشياء اقايس بالناس واوصف بالشبهات خلقتك من نوري و
خلقت عليا من نورك فاطلعت على سرائر قلبك فلم اجد احدا احب اليك من
علي بن ابي طالب نخاطبك بلغته ولسانه ليطمئن قلبك ٩٥ قال النبي
من اراد ان يتمسك بحبل المتين فليحب عليا وذريته ٩٦ قال النبي
خلق الله عز وجل من نور وجه علي بن ابي طالب سبعين الف ملك يستغفرون له
لمحبته الى يوم القيمة ٩٧ قال النبي اذا كان يوم القيمة يصعد علي بن ابي طالب
على الفردوس وهو جبل عال في الجنة وفوقه عرش رب العالمين ومن صفحته تفجر انهار
وتتفرق في الجنان وهو جالس على كرسي من نور تجري بين يديه النسيم ولا يجوز
احد على الصراط الا معه براءة من ولايته وذريته وهو يشرف على الجنة فيدخل
محبه الجنة ومبغضه النار ٩٨ قال النبي يا علي ان الله تعالى اشرف على
الدنيا فاختارني على رجال العالمين ثم اطلع الثانية فاختارك على رجال العالمين
ثم اطلع الثالثة فاختار الائمة من ولدك على رجال العالمين ثم اطلع الرابعة فاختار
فاطمة على نساء العالمين ٩٩ قال النبي يا علي انت خير البشر من شك فيه فقد كفر

١٠٠ قال النبي ١٠١ قال النبي ١٠٢ قال النبي ١٠٣ قال النبي ١٠٤
لا تحب عليا الا مؤمن ولا يبغضه
الا كافر ونفاق ١٠٥ قال النبي ١٠٦ قال النبي ١٠٧ قال النبي
علي كفر ونفاق ١٠٨ قال النبي ١٠٩ قال النبي ١١٠ قال النبي
ان الله تبارك وتعالى جعل ذرية كل نبي من صلبه وجعل ذريتي وذرية علي بن ابي طالب
من صلب علي وهو اخي ووزيري وخليفتي في امتي ١١١ قال النبي ١١٢ قال النبي
وارثه انا والدا وهو ولدي ١١٣ قال النبي ١١٤ قال النبي
خليفتي على امتي ١١٥ قال النبي ١١٦ قال النبي
في كل سماء اسمي احمد وعبدي علي ١١٧ قال النبي يا علي من طاعك فقد اطاعني
ومن عصاك فقد عصاني ١١٨ قال النبي ١١٩ قال النبي
عصاني من خالفك وهم عرفوا ولم يوفقوا وهم سمعوا ولم يعملوا ١٢٠ قال النبي
علي كفر ١٢١ قال النبي ١٢٢ قال النبي
عبد قلبه مملوء من الصفا والمروة وقد صلى الملائكة عليه سبعين الف صلاة ١٢٣ قال النبي
علي كفر ١٢٤ قال النبي ١٢٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٢٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٢٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٢٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٢٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٣٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٣١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٣٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٣٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٣٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٣٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٣٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٣٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٣٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٣٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٤٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٤١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٤٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٤٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٤٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٤٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٤٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٤٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٤٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٤٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٥٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٥١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٥٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٥٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٥٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٥٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٥٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٥٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٥٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٥٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٦٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٦١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٦٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٦٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٦٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٦٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٦٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٦٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٦٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٦٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٧٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٧١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٧٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٧٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٧٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٧٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٧٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٧٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٧٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٧٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٨٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٨١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٨٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٨٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٨٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٨٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٨٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٨٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٨٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٨٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٩٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٩١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٩٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٩٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٩٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٩٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ١٩٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ١٩٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٩٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ١٩٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٠٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٠١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٠٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٠٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٠٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٠٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٠٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٠٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٠٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٠٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢١٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢١١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢١٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢١٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢١٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢١٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢١٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢١٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢١٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢١٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٢٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٢١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٢٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٢٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٢٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٢٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٢٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٢٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٢٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٢٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٣٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٣١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٣٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٣٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٣٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٣٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٣٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٣٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٣٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٣٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٤٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٤١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٤٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٤٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٤٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٤٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٤٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٤٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٤٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٤٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٥٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٥١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٥٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٥٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٥٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٥٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٥٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٥٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٥٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٥٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٦٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٦١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٦٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٦٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٦٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٦٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٦٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٦٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٦٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٦٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٧٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٧١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٧٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٧٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٧٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٧٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٧٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٧٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٧٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٧٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٨٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٨١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٨٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٨٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٨٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٨٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٨٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٨٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٨٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٨٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٩٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٩١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٩٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٩٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٩٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٩٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٢٩٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٢٩٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٩٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٢٩٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٠٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٠١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٠٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٠٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٠٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٠٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٠٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٠٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٠٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٠٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣١٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣١١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣١٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣١٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣١٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣١٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣١٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣١٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣١٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣١٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٢٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٢١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٢٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٢٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٢٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٢٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٢٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٢٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٢٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٢٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٣٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٣١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٣٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٣٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٣٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٣٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٣٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٣٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٣٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٣٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٤٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٤١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٤٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٤٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٤٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٤٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٤٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٤٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٤٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٤٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٥٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٥١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٥٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٥٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٥٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٥٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٥٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٥٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٥٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٥٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٦٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٦١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٦٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٦٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٦٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٦٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٦٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٦٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٦٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٦٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٧٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٧١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٧٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٧٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٧٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٧٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٧٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٧٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٧٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٧٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٨٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٨١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٨٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٨٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٨٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٨٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٨٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٨٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٨٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٨٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٩٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٩١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٩٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٩٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٩٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٩٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٣٩٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٣٩٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٩٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٣٩٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٠٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٠١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٠٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٠٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٠٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٠٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٠٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٠٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٠٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٠٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤١٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤١١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤١٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤١٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤١٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤١٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤١٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤١٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤١٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤١٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٢٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٢١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٢٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٢٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٢٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٢٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٢٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٢٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٢٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٢٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٣٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٣١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٣٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٣٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٣٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٣٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٣٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٣٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٣٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٣٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٤٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٤١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٤٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٤٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٤٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٤٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٤٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٤٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٤٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٤٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٥٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٥١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٥٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٥٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٥٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٥٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٥٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٥٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٥٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٥٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٦٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٦١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٦٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٦٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٦٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٦٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٦٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٦٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٦٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٦٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٧٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٧١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٧٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٧٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٧٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٧٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٧٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٧٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٧٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٧٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٨٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٨١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٨٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٨٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٨٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٨٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٨٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٨٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٨٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٨٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٩٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٩١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٩٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٩٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٩٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٩٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٤٩٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٤٩٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٩٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٤٩٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥٠٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٥٠١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥٠٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥٠٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥٠٤ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٥٠٥ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥٠٦ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥٠٧ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥٠٨ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٥٠٩ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥١٠ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥١١ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥١٢ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٥١٣ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥١٤ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥١٥ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥١٦ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٥١٧ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥١٨ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥١٩ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥٢٠ قال النبي
يدخل الجنة من احبك ٥٢١ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥٢٢ قال النبي
يا علي انت تفرج بالجنة قدامك فتدخلها قائدا ٥٢٣ قال النبي
يا علي يدخل الجنة من احبك ٥٢٤ قال النبي
يد

يا ابابكر وكف عن ذكر ذلك سواه ١١٨ قال النبي ص لو اجتمع الناس على تحبي ابن ابي طالب
لما خلق الله النار ١١٩ قال النبي ص يا علي انت سيد في الدنيا والآخرة من احبك فقد احبني
وحبيبي حبيب الله وعدوك عدوي وعدوي عدو الله ويل لمن ابغضك من بعدي
١٢٠ قال النبي ص لن تضلوا ولن تهلكوا وانتم تحت كنف علي واذا اخاف الفتنة فقد
ظللتم طرق الجنة ووقعتم في التقى فاتقوا الله في ذمة الله على علي بن ابي طالب
١٢١ قال النبي ص افضل رجال العالمين في زماني هذا علي وافضل نساء العالمين الاولين
والآخرين فاطمة ١٢٢ قال النبي ص يا بن عباس عليك عليا فان الحق على لسانه
والنفاق جانبه وان هذا قسيم الجنة ومفتاحها يدخلون الجنة وبه يدخلون النار
١٢٣ قال النبي ص على وشيعته الفائزون يوم القيمة ١٢٤ قال النبي ص يا علي
ان الله تعالى بدأ بنا اولين وثنى بكم بالآخرين والموحدين على فضله كفوا فان اردت
ان تتقدم فاتبعه ١٢٥ قال النبي ص ايات كفوا يا علي باب الجنة لا اله الا الله محمد رسول الله
علي اخ رسول الله ١٢٦ قال النبي ص يا علي لو ان احدا عبد الله حق عبادته ثم شك فيك
واهل بيتك وهو فضل النار كان في النار ١٢٧ قال النبي ص لا يحبك في امتي الا مؤمن
احمد من ولدك يأمر بالمعروف وينهى عن المنكر ١٢٨ قال النبي ص والذي بعثني بالحق
ان الملائكة يستغفرون لعلي ويتنوع عليه وشيعته اشفق من الوالدين بالولد
١٢٩ قال النبي ص اذا كان يوم القيمة يا علي جبرئيل ع بحر مشين من المفاتيح حرمة من
مفاتيح النار وحرمة من مفاتيح الجنة عليها اسماء المؤمنين من شيعة آل محمد وعلى
مفاتيح النار اسماء المبغضين من اعدائهم فيقول يا احمد هذا لمبغضك وهذا لمحبك
فاد فعهما الى علي بن ابي طالب فيحكم فيهم بما يريد فوالذي قسم الارزاق لا يدخل
مبغضه الجنة ولا محبه النار ابدا ١٣٠ قال النبي ص اول من اسلم في الاسلام
مخالفة علي بن ابي طالب ١٣١ قال النبي ص احبوا عليا فان الله يحبه واحبوا
منه فان الله يحبه منه ١٣٢ قال النبي ص ان الله تعالى اصطفاني على الانبياء
واصطفى علي الاوصياء وصيته وابن عمي وصهري له وشددت به عضدي كما شد عضد
موسى باخيه هارون وهو خليفتي ووزيري ولو كان بعدي نبيا لنبي لكانت النبوة له
١٣٣ قال النبي ص اخذني جبرئيل عن الله عز وجل ان الله يحب عليا ما لا يحب الملائكة
والنبيين والمرسلين ومن يحب الله لا يعذبه ومن يحب الله لا يخلق الله منه ملكا يستغفر لحبه وشيعته
الى يوم القيمة ١٣٤ قال النبي ص من احب عليا كان مع النبيين في درجتهم يوم القيمة
ومن مات ببغض علي فلا يبالي ان مات يهوديا او نصرانيا ١٣٥ قال النبي ص خير
رجالكم علي بن ابي طالب وخير شبابكم الحسن والحسين وخير نسائكم فاطمة بنت محمد
١٣٦ قال النبي ص ان اخي ووزيري وخليفتي في اهلي وخير من اترك بعدي ينجز عدتي ويقضي موعودي

١٣٦ قال النبي ص على باب الجنة مكتوب لا اله الا الله محمد رسول الله علي اخو رسول الله
قد سمعوا انه قسيم النار ١٣٧ قال النبي ص انا دار الحكمة وعلي بابها
وبكاؤه لخشية الله ١٣٨ قال النبي ص ان الله اطلع على اهل بدر فقال اعملوا ما شئتم فقد غفرت لكم
ان ولي المتقين ١٣٩ قال النبي ص يا علي انت امام امتي وخليفتي عليهم بعدي
يدخلون الجنة وبه يدخلون النار ١٤٠ قال النبي ص اذا افتح الله لعبد باب معرفة علي
ويخصه بها ادخل القبر فلا يجد لها الا برد وروحا وريحانا ١٤١ قال النبي ص
ان فضل علي على سائر الناس كفضل الله على خلقه
يوزن علي بامة محمد فيرجح بهم ١٤٢ قال النبي ص
قد بارك الله عليك وعلى ذريتك
بكرا وعنيزة يعني بقوله ذريتها والدة عيسى بكر
الجنة لك اذا كان يوم القيمة ينادي مناد يا اهل الجمع
ان الله تعالى اتخذ هذا الدار منذ خلقها ١٤٣ قال النبي ص يا علي حج خمسين
محبيها والراغبين فيها ولا يحبك ولا يقرب الى الله من علي بن ابي طالب
نبي ولا ملك ١٤٤ قال النبي ص يا علي حج خمسين
هذا عجل عجل لك يوم القيمة
قال ١٤٥ قبل ان يخلق الله آدم ونفخ فيه الروح ثم قال اقرأ فانزل الله عليه
احمد ١٤٦ عن ابي هريرة قال قال رسول الله ص
قال لهم يا معشر الانصار الا ادلكم على ما ان انتم تمسكتم به لن تضلوا بعدي ابدا
قال بلى يا رسول الله فدتك نفوسنا وامهاتنا وآباؤنا قال فعليكم بعلي بن ابي طالب
فانه يأخذ بكظم كل مؤمن ومؤمنة ويغفر الذنوب ويكشف الكروب
فانه اخي ووزيري وخليفتي عليكم بعدي
١٤٧ عن ابن عباس قال قال رسول الله ص
ان الله تعالى اوحى الى ابراهيم ع ان اتخذ عليا خليلا فان عليا عبد صالح
١٤٨ عن ابن عباس قال قال رسول الله ص
ان الله تعالى اوحى الى ابراهيم ع ان اتخذ عليا خليلا فان عليا عبد صالح
١٤٩ عن ابن عباس قال قال رسول الله ص
ان الله تعالى اوحى الى ابراهيم ع ان اتخذ عليا خليلا فان عليا عبد صالح
١٥٠ عن ابن عباس قال قال رسول الله ص
ان الله تعالى اوحى الى ابراهيم ع ان اتخذ عليا خليلا فان عليا عبد صالح
١٥١ عن ابن عباس قال قال رسول الله ص
ان الله تعالى اوحى الى ابراهيم ع ان اتخذ عليا خليلا فان عليا عبد صالح

ار بنان توفیق تو بازان کرم نابد — بتوانی طبیعت نام نهد صاحب چون بزان
خداوندا که درکیهان مرادم حاجتی زان به — که گردم گرد آن برگاه و باشم خاکه آن زان
خدایا دولت را چون ملک گیم برابر — لب طاعت را چون خاک کردم برابر
بیش محرومم از درگاه و دل گویه که لاتیاس — بدل محرومم از عرفان و جان گوید که لاتحزن
مرا خاکه در و دیوزه گوی تو مبناد — مرا زر و دولت قارون نه زره و توشه کارون
زبان و هر چه تصدیق ولای تست ده بمن — روان و هر چه تحقیق رضای تست ده بمن
اقامت قبله دل خود از درگاه رویش — اقامت محراب خاک راه زانوی
وثاق گورکان تو نشیم ابنه — چراغ نور جان تو نشیم تعارفش

آن طره مسلسل اندر برافکنی — تا دو را هوای بستن در سر افکنی
ازاین دل حشا و چه غوغای برافکنی — با دی حسی معارضه و دگر افکنی
بستانی از لب دلبای بدا حجر — از آب می بزاری در آذر افکنی
گر کم شود ز خسرو خوبان نجم ماه — از چهره و خال طلع مه و خور افکنی
هم شیخ را بشبده و دادی ز دست هم — هم شیخ را بشوره بها در سر آوری
گاذر همی بخرمن خاک دگر افکنی — ای آذری بسم چه بلای تو داشت
بر ساز بخشیق تا بسازند از نکی — عارض کنی چو آذر خرد و دلگشان
زان بخشیق آری و در آذر افکنی — تا جسو بر آذر سوزان دل مرا
بر بام اگبنده اسکندر افکنی — بر سازی از رخ آینه دزدیده رنگ

شاید بصد هزار در بسته بر آفکنی — صد نیز در چنین بسته بر آفکنی
از اشک چشم من خندقی اگر کنی — بر بن دو ژرف قلعه بنا در افکنی
در موج او گذار و بنا ری شش نگر — در وی بر آتشین دل خود لنگر افکنی
آن جام باده نیست که نوشی بهر عبیر — خون دل است که ساغر افکنی
هشش قبول دین کنی چشم از دیدار — هر دو [illegible] افکنی
کافر بذب خرقه و مسلم بکیش خویش — یا [illegible] افکنی
زاهد تو و هجیر ریزه که از کرم — این [illegible] افکنی
از بوسه بنا رمدم دل نگه مرا — بر کعبه [illegible] افکنی
جانا به جای دل که از آن جا طعای لعل — در حلق آفتاب فلک جبر افکنی
ای دل ز ظلم لعش نه ی مگر که جنگ — در ذیل حفظ دلور دادا آور افکنی

غیث کم غیاث ام غوث دستگیر
بازوی ذوالجلال و خدا وند ذوالعطا

شاهی که عرش فرش حرم جلال او — خورشید ذره ذره شعاع جمال او
این نه دل بلند که خواند عرش آستان — خاکستری ز منطبع جود و نوال او
زین دست هر شبانگه خورشید آسمان — سر در زمین کشد که شود پایمال او
شمع نبی جمال بر افروخت بدر دین — از انتعال صاحب معجز طلال او
دانی بصدق معنی معراج عرش جیست — یعنی بخدا به قدر و کمال او
تا باغ توشا چنین است و هر چه هست — در آذری قرب و بهبود حال او

آقا الله الله آقا الله آقا الله

ابدالقی نکفت نه دجانه رد بود — آفاق ست دانه غنچ دره ال او
آدم که وجود چه پس انفصال اوست — ذات تو بود بطله اتصال او
روح القدس که جارژم تقدس است — بر شه نه ذام تو بود بال او
حق زمانه شبه و شبه حق زانکه شبه تو — عذر خاص نام نگجد خیال او
جوان همی بکاخ تو فکر دراز کرد — تا حسنی که بنت عنب بحال او
یکبار در گشه بر باد غان نگفت — دست اوذ در گشه گره دال او

زین گفته بگذرم که خرد رهنمای تست
ورنه مقوله ست دراز اندر این مقام

بار بهت تو گرچه خورشید نشین است — زو خورش سیم چو گلدانه ازان آست
راح شد آفتاب بحکم تو زین خبر — چون آفتاب بر بنه آفاق روشن است
با جمله رسانه نه بلندی بسه — بر خدمگر ای تو گر آنه دراین آست
در زیران را بیض حکم مطاع تو — صد بر سپهر توسن دفرخار نوس آست
بر گشه دان که رانه شاه جرد آسمان — بر وی دراز گرد، زبان اگه انگن آست
چون انوری که با همه فرکمال و فضل — در خور بطلن دعوی در چاره وس آست
شوی دین شکوفی در دولت قضا — بر دو دای تست که بر دور خاص آست
آن قبه قدرت که بزرگ بقدار — خورشید عکبوت زوبای دوش آست
وان خطه جاه تست که کوی امید — در بخشش چرخ سنگ خاص آست
شبا بعصمتی دهر دی و مرد می — نوری که در جبین شب بس آست

دعوی کبر همی سدیش با چون تو غنی — زیاده و لیک که کره و که زن آست
فت تو و کوشش خصم ترا بی — شرحی بتین آمد در غنوی چون آست
روز کنب و ترسویا که اند حق — روی بلبر اشر اندر نقش آست
آری هر آنکه با تو همالی خیال بست — با دش همی بگیره و اپس بیاد آست

ذات تو ذات مفرده و لایتجزیه
وصف تو وصف یازده و لاتحصیه

ای طلعت تو آینه صنع کردگار — از جمله تو فرخنده تری آشکار
خاک در تو سکن نا توف سرسل — صدر دل تو مصدر اهمام کردگار
معراج قرب فرش سپاه تو عرش فرش — محراب خلق خاک حریم درگه تو
آئین آزری نه نشان تو تنسوی — شرع محمدی بمکه تو استوار
دست کرم ز عرض فضل تو خوبه چین — کام امل ز صفحه جود تو برده خوار
در چشم هر که خال تو سرمه کش — در گوش چرخ نعل سمند تو گوشوار
مریخ در کتبه عزت عنب کش — خورشید بر کتبه رفعت کابکار
هر کو کمر ز جهد رضای تو آورد — هر کو کمر ز جهد رضای تو آشکار
مردود بارگاه تو آفاق گشت شش — مردود عاق نامده جاوید مشق چار
قدر ترا بجات موعود کاد عرش — صدر ترا بصرف ثلاثین صف قرار
بخشی بعدل و فضل نصیب عدی ده — آنی بکام دل فیم جنت ذار
با جمله تا جهد چون سیر کر — با جمله تا وجود تو خصم تو کس کار

باشد بدان شایسته که با شهود در خویش
گاه مصاف خویشه گشند زال خود را

گیرم که بر سیمرغ و یا بر دوش شیر
گیرم که بر سیمرغ و یا بر دوش شیر

هر بار دیدمت دل و هر بار دیگری
هر دست فی بالله و هر بیعت الی الله

هر چیز دیگر است بالله دیگر است
و واژه دیگر است الله دیگر است

ای کوه مهر و تهمتن سینه جوی
ذات تو کرد آب ما فضل بزرگی

آنجا که لطف تو برود نه پناه
و آنجا که لطف تو برود نه پناه

گفته خیز تا تو با خصم راه سنج
گفته خیز تا تو با خصم راه سنج

ناله زال یاد زال بستان هم
گاه مزاج گاه گشنه آب آوری

با تو ز آب هم عقد برادری
با تو ز آب هم عقد برادری

تشریف مال نامزد لعرک نهادن
آمد زاد دلایت داده اسپری

او کرده علم را تکلیف به نیکی
تو خود روان به نیز هستی کرده دری

او کرده زر نثارت آنش نشین
تو داده جسم را خوشه خوشه شادی

او در گسسته رشته ارمان نهاده
تو در گشته روش اهتمام آزادی

سهل است کار رعایت و نیک خواهی
با دوست چون شفاعت دیگران داری

شاها من از کجا و ثنای جلال تو
هر ذره را ز لطف تو صد آفتاب نور

من مرغ چون طرازم پرواز آرزوی
تا کمتر خدای کرد بفرمان تاکری

در سینه تمنای ترا بیش نهاده ام
بر شبه آنکه کس نشبه آرد تو را بری

چشم من و تمنی خاک جناب تو
خنجر هوای چشمه آب بگذری

نادیده که ذات تو در این برگ
فشانده خدایی مرد و بس

چو حکم حاکم ابداع آسمان و زمین
بمکانت صلا زد و هستی برگزین

شد آسمان و زمین از یکدگر جدا گشتن
پدید آمد سرچشمه ها در آسمان و زمین

شد آسمان محرک بر شرع و دور طلب
زمین گرفت مسکن بگذار کن گزین

زمین نهاد و پیران در کوهها اوتاد
خاک گرفت لطافت ز مهران آبادان

زاد و روح نهاد آبادام بطبع
همی زاد در نفسه زاده ذرات و مهین

پس از کمال جهان ممکنات جهان
اراده شد متعلق بخلق آدم طین

همی در آدم خاکی بدمید نفخه روح
چو کرد طینت پاکش آب لطف عجین

و در بقعه ساعت اصلاب آدمش بحرکت آمد
همیران این و جنبیدگان کمین

رسید امر که در سخت با یکدگر جدال
زنند صف همه ذرات از ساده و مهین

با لزام در پیچار حجاب است
رسید نفره فاز ارباط المتقین

و دولت پاک پس آنگه گزیده از همه گزین
زمینهای غلام و در شده دان مهین

بقبضه دو مجسمه نهاد از زر و مجسمه
زمام دولت و دنیا نظام حق و دین

یکی مجسمه رسل این سرنهاد
که در حقیقت او در ملک بود به لقین

نخست جسم رسالت که او نبی بود
هنوز آدم خاکی میان قالب طین

یکی مجسمه غازی دیگر ملک نامی
که ملک را بر شیخ او ست شیخ مهین

جمال چهره جلالت و آثار آله
که گرد چهره جلالت او بود چنین

کف از پس عدالت عهد و کرم
بین دولتش ز ملک در ملک ایمن

چو عهد بستد و داد و مکنات قرار
ذات و جهت یکتای تو نیش زد چنین

که هر که سر کشد ز حکم این دو دار آگاه
چنین همه بحبس ابد شود مقرن

بس از شصت چون بهرد و زور حکم
زمانی نبی بهت و نادر شد یقین

سر دو رشته مرسل که ای ملک کون
همی طوعت ظاهر همی بحول متین

ز بعد عیسی مریم بتاز فرخ قدم
ز تخت تخته کل خلق عرش بین

شه مرسله غازی که ای خلیفه دو
همی بقدرت نام همی بحول متین

رسید و سال بچه بس ابهر دو دولت
ز عهد جوت و خسرو دول این

لوای نصرت فرزند پوی داد کرای
بخت بعد تر آی و بخت ملک نشین

بحکم خام سر و بر جنیدال خیال
بضرب گرز شاد و کوب ترک کمین

جهان بگیر سراسر زند تا سقلاب
بزیر حکم آور ز هند تا ماچین

ز رعب غلغله خواهی که بیکر دم
ز هم دولد جوی اگر بخود چین

بگوسفان زاد ان کز بجانش تند
بگوگان زاد اگند در دو چین

شهنشا ملکا خسرو اتوی که ترا
خدای کرد خدای سپهر دتاج و نگین

بتا جداری تا بنده سر دیت تعیین
شهنشاهی تو بر باد و عزت تو بین

ز ذات دولت خاص ریش ارزان باد
بدین جناب تو هندوی چتر بک دربان

بیک سوار بر اند هزار جنس گران
بیک پیاده بکیری هزار خصم حصین

بهر قدم فتح زاید و تعظیم
زمانه صد رسد زاکه بگذرد بگزین

کف تو با کی چو حجت مایه در نهاد
کمان و بجد درون از رواج قاف زین

چنان بحجت تو عاش چو تیس ریاض
زمان تخت تو ذالجود پیش یاد آئین

ز بهر سجده درگاه تو بسا کی
کنون نشر آید زد هام جهات جبین

بهب فتح ز اهب مزاکا بفخر
لب لعب تو آنوب ملک فطلیطس

بتارک اند ازان بیکر دمان کوهی
خزینه خانه پیش اندرون بگین

همی بنره بوشد بچهره چون زنان
همی کرده بوستان بچشم حور عین

در زخم بوشش در تیش چشمه هوای کاس
بزر خم بوشش در نه فلک طراز طین

جهان خدیو او در روزگار دولت تو
که با بقای ابد باد جاودان قرین

نه ظلم ماند نه طغیان نه جور کیش نه جور
نه ظلم ماند نه ظالم کنیزه جوی کنین

غزال شیر زبان را همی زند بر دی
غزال شیر زبان را همی زند بر زین

بیا بیاد استاده بر در صنعم
بیزم تو بر در استاده بر در شاهین

ز آب عدل تو نان نگذرد و دانه ان
بجز اب این جهان سر نهاده بر این

بنیر خطه خلق ز در ستبر در ج
که با بال سنم شد بهد عدل چنین

نماند مالی فاکه شد به نهب بسا
نماند نفس اژاکه شد بقتل رهین

بساط مرز تو بس مجمر ان بشه
بباط دشت ز خون صاف ان نگین

بغیر خون کلوی بریده هیچ کرد
بجای خلق همی شیر شرزه شیرین

شبان بخسبد بچشم دیده مردم
اگر بخسبد چشم ستاره پرورین

جلگ جندق بگشاده دست بهر خلایق
بال وهف مسی فتیان نوید آمین

بر جنه ق به سبا کی گه بنده ای
بصه ق آمه دام بوج راکا بن

بهر کاما فضلی بفرزه مظلوم
جهان بنا ارسی بزمره سکین

بیشه تا که زنا بر طبع فضل جهان
زباغ و راغ بگوشید سقایی درین

زفر دولت تو ملک این ارایش
بآن صفت که جهان از جمال فرودین

ای نخله روح القدس ای باد مصبر
ای سنبله مشک تتق ای نفحات تو عنبر

ای راغ و دمن از زده حات تو نضرا
ای باغ و چمن از نفحات تو معطر

ای مجلس انس از دم عیسی مریم
چون دامن مریم ز تو آزاد تن مطهر

ای سایه جنبنده بر بنده ده پای
ای طایر خجسته ز برنده پر و بر

ای بزه غمان زوی تو بیدار
ای کامه مشتاق ز سر تو مخمر

ز مرکز آفاق چو بر کا رتی دور
چون دایره نهای همی دوای همه سر

که بهره ای از رکوی سبا سوی سبا بن
که قاصه ای از جانب دلدار مخبر

چون هم بسیکجر نی ز چون جنگ سیکجر
چون هرش سیکه بری چون باج سیکجر

نی نی که سیکجر ز در دهنی دنوح
نی نی که خود از هرشی دانوح سیکجر

چون دکه عطار ز عطر تو معطر
چون دکه عطار ز عطر تو معطر

ایام سرشته ز دین یام بدان
پیغام گذاری ز دین دایه دان

پیغمبر و جبرئیل ستایندت ازبرا
در قول چو جبرئیل و بفعلی چو پیمبر

ترخود بسکی نطفه جهان جمله نوزی
گر زانکه یک فسون نورزیدی

انه نبه روشن پری بر خشکی و تری
در بحر چو ایلیسی بجون خضری در

صحرا بسری کیمر و بایت زمدش
دریا بیری جمله دکات تقود تر

بی روح توانائی و بی ناصر پیدا
بی سامعه شنوائی و بی نطق تخبر

هم عرش سلیمان بفرزی ببرد پیش
هم عرش سلیمان ببرانی بر دیر

یک گوهری از مایه بدایع دیسکن
بسیار بدایع که در اطوار تو مضمر

بیتاج دیاری بتگ باد بپیما
عطار بهاری بدم غالیه بوذر

در گوش چو فانی چون عود مجلس
در مغز الیفانی چون عود مجمر

ده وی نه بجاری نه بجوری به عنصرا
نه خود نه ازین جمله و زین جمله مخمر

که دخنه عود استی و گه دخنه خارا
که نام صبا ایدت گاهی مرمر

در پرتش و در گردش و در جنبش دایم
زان آمی جای دین جای دانی فی الاخر

چون بندی دانسته چار اسبه توسن
چون آهوی شوخ خوذ رم گرده مضمر

با توسن چوانی ذ بخجه فنکر
با زور ق طوفانی بگجه لنگر

که ناب گر گشای در وزی گره
از جستر انبال گشادی خاور

که کا بکوز گهی و نامه یاران
آری بهم و بازبری هم کوتر

کز چ ن تو پری نشنده ب تراطی
ابروز شایسته و ازباکی گوهر

بی توشه و اندیشه ره بیرد مصمم
بی رحمله زی مرحلها جست مشتر

بی‌عبرت و بی‌نصیحت و تو لابه‌ایست — بی‌منفعت و بی‌ثمر و بیهوده‌ایست

اندر طبیعت بهار نیرنگ و بهانه‌ایست — زیرا که هر بهار چنین جانفزا نیست

دود گمان مبر که بهاری همیشه‌ایست — هر وقت خود اندیشه کنی پیشه دیگر

در دور مهرگان بود صحرا مصاف — پاییز کهربان درین بوستان زرگر

خرّم شهنشاهی کز او دی — چون خرّمی خرکستری زو دور بستر

سوزنی و ویرانی بهداری آبان — کاهی که ز سم باد خورد برزنی خُفر

کز مرد و جنبیدنی در عرصه‌ی بستان — کز جغره کردانی بر ساحت معبر

کز خطه پروازی از طرف سنبلستان — کز غاله‌فشانی بر غرفه نسترن

یا خطه زند قطره چو بر غاله بدرخت — بار عنب کنی بعره بر آنش چو بسمند

غوله که زیاه او شود شاخ گرانبار — گله که ز گرد او شود چشم منور

چشم نمی‌ز آن رود جز لاجوردی در راه — گوشش نمی‌ز آن رود جز پرنیانی بر در

چون صیت هنرهای نمی‌چیت بجایی — چون جنبش توانای نمی‌تنه دلگاور

با من تو بر گشتگی سخت مقابل — من با تو در آویخته چون پنک برابر

من ره ببرم چون تو بر هموار و هموار — تو پای زده چون لنگ بر آهن‌دگه وار

من همچو توام بایه و بر گشته و حیران — تو همچو منی والهه و آشفته و مضطر

تو چون ملکی از طبرانهای بایه — من چون فلکم از خوکتهای مکرر

من با تو بزیک فصل و یک عنصر و گوهر — تو همچو منی گشته نه سکون است و نه زیک

ناطقه ملاصه زمی و صفوه زمان — حسان و مهر انجمن آن انس ایمان
بعد که آفریده جهان جان چو حکم — آفریده زاده حکمت می جهان
از عقل و عشق صورت و جانش نگاشته — جان آفرین صورت و مهر نگاران
استاد قالب آدمیستی که داشته — در هر یک از عوالم تحقیق کن فکن
سری نه بود دقیقه مکرش می سپر — رازی نه بود حقیقه دانش می عیان
ارشاد نامزد هم فرزانگان خلف — در درنا سرودم پیرانه گاه جوان
عزلت گزین که عزلت ملکیت بذل دان — قانع نشین قناعت گنجی بی پایان
ار گوشهای گنج قناعت بیار هین — در دو جهان بگنج قناعت بیار زان
سر سرای در بفتوح اولا الهی سخن — کمتای و مدح عوالا هی زبان
گر خواهد استماع زبانت هی و زین — ور نغمه را گروی رامش گیان
صد قرن مدح و نعت و چنین صد هزار بیش — کذب است مدح و کذب ز ایمان نشان
زان ناستوده کاید ستوده خلق — سودت چه از ستودن این ناستودگان
اوصاف محتجب چه شماری زاهسان — القاب سلطنت چه کنی اری بیان
هر صفوه زبون ستا طفرل جوی — هر ذره رمز مشتمل زمان
ذات از شرف نیاید بهره کلب — پرواز چرخ نابد بیگانه زاکیان
وجهل را ستایش اهل تهی خلاف — او کرد را ستایش حیه زبی هوان
مادر گیاهها نشناسد آن ز این — فرق از گیاه تا تل فرق آدمی ز آن
شمع لبد ز پرتو خرمن چشم — فیض محیط ذرف چه داند زاودان

از گوزه لبسم نفخت مجوی آب — از سفره کریم منت مخواه نان
کان آب می مجنبد چون آب تشنگان — وین نان نسی نیارد جز مردم اشتهان
ریزد ز آب جوی صد محبت آدمی — یعنی ز برگ گاهی صد گونه استهان
از بهر بذره زرگه نهضت و اهتزاز — وز بهر قیقه ره گه دهشت و آستان
گوئی خریده اند قنعت را بمنت کسی — گوئی گشیده اند ثروت را بآستان
خود را هسی نهنده و لا تنهم خطاب — خود را هسی ندنده کفضل الکرم نشان
ابنای دهر را همه بیش مفضلت خوی — انواع جنس را همه پیش سیرت ستان
فضل بری ز منت و بذل عری ز آفت — فضل خدای باشد و بذل الهیان
سالار کائنات علی ولی اکرمت — ذات وی آشیار خدای از همه جهان
شاهنشهی که جودش بر رزق خلق بست — عهد و کرف خلعت خود را زمان زمان
دستش بگاه بذل یکی بحر بیکران — سیل عطا ز هر یک رشحش خجل روان
فرخ خرش سوار اجرام ماه و مهر — فیض گهش مقدر ارزاق انس و جان
دولت فگند سایه شاخ آن درخت — همت چشمه مرغ و بر آن شاخ آشیان
قهرش فگنده کردن گردن بپا فتنه — بندش گشیده بازوی گیتی بریسمان
در معرکی که گرد برانگیزد از کمین — دشت و غار عرصه محشر بپهلوان
از هضه مر سنابک ابطال معرکه — خود پیستون غباری گردد هی ستان
چون پیدلان ز گرد و فر پیلان اجل — آشفته سر ز هول گردد بهر گران
آشوده نه ز گرش سرهای بیدن — وارسته نه ز مکر سر تنهای بیروان

بارگیش چشمه امیر و نیان خصف — چون از درد و نیشه بر خصم دشمن
برگ هوا زه بار پلنگ بگوهار — با سم خواره جمجمه هزبری بیستان
تا رگ سپر بلارک نهیش در کمار — خنجر گذار خنجر رویش ربیان
گردن فشار در یکف آرد سر شکر گمند — تیغی نگار در کف آهی صف کمان
تازه هی نوند پرنده آرد هی پرنه — سازه گران رکاب و آرد سبک عنان
تگزنده میشکوه و گرد و گلنه بگرد — تا چتر رخ تقی و شیشر حاجیستان
شکرف بردار زر نگار گون پرنک — با قوت بیذ زر الماس نشان سنان
گرد و راد نظاره گردون دار نگفت — گیرد بر داد نشاره نگشت بردمان
گاو زمین در آید گای شیر گهر — بر پهر لابه گای بیسه الامان
آهسته ترکه رخ نوام بر دیده نهنه — آنوده ترکه رخش توام بود بخان
ای شاه اوری که دست تو باشته آلد — کرد آن عمل که اوری بهاری بیستان
در تابش ضمیر تو خورشید یکفروغ — در مطلع نوال تو افلاک یک دخان
اخلاق ایزدی همه در فطرت تو هشت — انعام مردمی همه از گوهرت عیان
لطف نهاده بر سر خورشید تاج زر — مهرت کشیده بر سر افلاک سایبان

چرا نخفه ری کشم خاقان را — بری خاوری نگذارم بیان را
سرودم بیاری که در راه بارد — سفر اگر بیست یک ارخان را
پس اردیبهشت بگوید هیبت گوام — جهان بعالا الفتح خاقان را
درود نشه لهی فردوست خاطر — گشود از پی باسخ اگه زبان را
بلا گفت گاری گدام ارمغانی — که زیبنده آمد و باری چنان را
اگر شاه شکر خوی کس نیارد — شکر ارمغان ما بشکردهان را
وگر بار عنبر بری پیش زلفش — چه بوی دهها عنبر و مشک بیان را
بزدیک اندام چینی حریش — چه پرنیان که و پنه و بریان را
بلعل و لولوی خاطر فریش — چه ارزند سنگ گوهر و مهرگان را
دلا بود و عالیت در خورد شاهان — عطریش بروی هوایش نسیم آن را
سرودش گذاری بدینسان که گفتی — نه شاگفتی نقد گون ریگان را

دمیدن تهی دست فرصت نه دوخته — که رسم خلاف است در زمان را
همی داند کز روی یاری شتاب — برد رای نفرآن به جیران را
بمفتاح رای کهربایش بگشا — سر مخزن طبع گوهرفشان را
سبک خاسته قدسیان آمد آنگه — ازان چامه آرای رای زمان را
ازیرا که در پیشگاه ضمیرش — چو لشکرگه آمد شهر روان را
روان برگشادم سر درج خاطر — سبک خامه در گفت جادو بیان را
سرودم بیاد خرش دلستانی — که طبعست زنده ز فرمانبران را
برسم رهآورد آوردم اینک — سرافراز از سرو صنوبر فشان را
نخست از ستودن زمین و زمان را — همی در خور آید بیمن و گمان را
بذات شریف تو آرد به ایزد — شرف همه عالم کن فکان را
ز فرّ وجود تو فرّخ بود باد — مزین به ملک کون و مکان را
یا از معالی بجایی که گردان — زند قدر تو کم گه نام زمان را
بدور وجود تو کش چب گه آشتر — نیابد دگر سفله خوانه آسمان را
ز فیض شخص تو کش دایه گیهان — نکوید جز از سفله بر دوجهان را
نخست از دم روح بخشای خلقت — در جام قدسی دمید ند جان را
ز نقش رخ جنت آرای حشمت — گشاید ند طرح ارم جنان را
بنامیزد آن عجبه فرخ گه نامه — یکی طرفه آراسته بوستان را
خدایا الهه از بوستانی که روی — گزندی نه بادی دهد گمان را

در قرار بحث نظر ام که مدح تو — آرایش صحیفه

نظر ملک شاه ما را ترا آواز — این قرار از نظر ام صدر جهان آواز
راد بگیر جوان بکش بر سر فرخ کام — کامران و کامیاب دولت ما بکام آواز
رخ خشنود آن بیاب آن کز گوهر زاد — زور بیجاسام بیرم رهبر آواز
چشم خشنود ی قرار دل فرخنده — قطب دولت را نشخص دی هزار آواز
لرش جنبیدی مدای کوس بدرگه — چون دو خصم بیدلی جان آن آهنگ آواز
جنبد از ناله کاهر بش از فرسودها — آخر جنبای گردون سر شار آواز
مرجان رود کز رود رخش از خنیها — رودکی گشای چشم شهریار آواز
شهریار داد گر و راکی شه آن گرنج او — شهر نبه ملک را دو بش جهان آواز
خرد و ملک را دو بش جهان آواز
صد هزاران بهمن و اسفندیار آواز
داوری گاه رزم گه گه آوان گوش — آهنگ آفرین و نجیر و بهرام آواز
شهر ا را ایکه گنج نشگان حضرت — بر سپهر دهر و نجم اختیار آواز
پیشگاه نیرو نداد و کار آگه جان — ناظمان نظم قدرت پیشکار آواز
دولت ترا بای و نا گر فروغ رای ورد — ملک شه را خود رب و مهتیار آواز
بیک جنبش و بیک رای و بیک روی و بیک — دشمنان را هیبتان و صفدلان را جان آواز
این بگنج شاه و آن دگر دشمن ملک — کن ملک اندرای سان آهو آواز
راد و مشتو جوان دولت روان دانا — آگه و مشتو قرار او فلک خود آواز

پاک گوهر جوان خزانه صاحب‌هنر — آنکه پیش روی دهر شیشه را آورده‌اند

شهریان چون خاطر آن ورنشا گردیده‌اند — گلک آن چون طوطی شکرخا آورده‌اند

گلک آن را نافه آهوی تبت گفته‌اند — جعد این را نافه مشک ختا آورده‌اند

خاتم اقبال آن را در یمین انگشته‌اند — خادم اقبال این را در یسار آورده‌اند

خاتم اقبال آن را دولت رویه داده‌اند — خادم اقبال این را دشمن نگذار آورده‌اند

یکه شاه یکه آن اورنگ شاهان را سزد — کاخ شاه از دهر این خرم بهار آورده‌اند

خسروانی کز معدلت گاه بیدادش بدل — رایت عدل و لوای داد بار آورده‌اند

ایکه بر عراق و خون تو تیغ کین — کاهی شهان را داد کرد و دهر تاراج آورده‌اند

بادرا با صعوه یک وکره نر را با عقاب — چون تو خسرو در یک آخور آورده‌اند

امد اسکوب سخن از دهر بین تا بیخ — دیبای شعر از هر طرف نگار آورده‌اند

ایزدای چشم بد از ذات تو دور افتاد — زبان خامه در حق تو گلزار آورده‌اند

جان آن چون تو شهریار گرانمایه نزاد — غلام و چاکر هم بسیار آورده‌اند

ای غنچه خرمنی که بجز قصر قدر — دهقان آسمان مشتی خار آورده‌اند

هر تنی از دانه ثابت را در آغاز وجود — مردمیت گوهر هستی نگار آورده‌اند

هر کار از جاگرانت را به یکجا شهود — آدمیت پرورد در هستی کار آورده‌اند

چون تا پاک شمت آهرمن گزند — دیو خوی و دیو روی و دیو سار آورده‌اند

بد جهان اهلی کن گاه بگرد و قول و فعل — هرزه‌های دهر زده لگام دهرزه‌کار آورده‌اند

گوی آن چوگان چو سیم و دی بقدر دانه‌ها — کوی آن چشم و فیح وی رقعه‌زار آورده‌اند

زشت منظری کز تخلص نکبان را دیبا — بکمال صورت و معنی نگار آورده‌اند

آفرینش زاد و رشت و در هما یا یا خلق — ذات او از قهر زدان مستعار آورده‌اند

عالمان بسطقص کا یخلق اهم — هم کجای آب داد و خاک مار آورده‌اند

می‌فشاند خیش تاری دل یکی جو — گوهر از تنگ خیش بیشمار آورده‌اند

گرد خیش نیست یک هرخنه کامل شش — شب‌نشان از شب‌پره بیشمار آورده‌اند

شهریار اندر شهنشاهی و فیاض شب — شهریان را بر شهنشاهی بهار آورده‌اند

گرد شهریان خیل کله دزدگار اهل — دزد شهریان را شهریار آورده‌اند

لیکن آن تنگ بپدوخ آرند جانور — هر شهنشاهی را شهنشاه آورده‌اند

وانچنین گیرنده بد آزدم یک دزدان — با سران کار اندر کرده‌اند آورده‌اند

رحم کن شاه و بران کوه‌دلان گرگ‌گرگ — زانکه رحم خسروی ره شهریار آورده‌اند

خاصه آنان کز تخت‌سای خیمه درگاه شاه — رهنگاری بیشه و دشت شکار آورده‌اند

رهنگاران ریمگار آمد گذار خیمه زال — رهنگاران را ز دشت شکار آورده‌اند

حال کن شاه و بکن فیح بدخواهان زانگ — دولت و اقبال شهنشاه یار آورده‌اند

نادرهم سال ره‌اند و شعله راه‌اند چنان — روزهای روشن پیشهای یار آورده‌اند

شام جهات چو سیم و چو عنبر جام — نادره کیستی ز نسل و نهار آورده‌اند

بخیر کرده عید آمد و ایام بهار است — فصل گل و روز طرب و وقت بار است

دراد و پیغام چه (دیگ آری کا)
آمده تا تو ل بفیروزی دهر کسی
ماه رمضان بیت ترا تا که دهد
دیوان غزل مصحف و سجاده و رخت
آهنگ گلستان کن و دیگر ز شتاب
بشتاب که شد چمن دو بیگانه
خاک چمن از رخت باد بهار است
بر طرف هوا رعده خروشان بنگاره
از سطح فلک ابر بهاری گهرافشان
پوشیده دشاخان چمن خلعت نوروز
باد آرد پیرایه عروسان چمن را
سنبل بر بیاری و تو بی بر بفشانی
ایران چمن جلوه گر سنبل و نسرین
بنگر گل سرخ که در خلق جهستان
مرغان همه در غلغل و دستان بهمه سو
چندست که مرغان چمن مست و خمارند
گفتم خوان بود زهر غلی حقیقت
امروز مسلم بود عیشی که نشسته

قشتاب بر عیش گران عید رجب است
با هفتی رو بسر داده گل و لاله بدشت
با مصحف و جمالله و تسبیح شمار است
تسبیح سر زلف خم اندر خم یار است
چه وقت بشستان که گل سرخ بهار است
و بشتاب که فردوسی جنان دامن باز است
گیر همه سوان ناقه آهوی تتار است
چون گلشن گردون بگسسته مهار است
در طرف چمن خاک چمن غالیه بار است
نوروز بخلعت ز سر نو فرو دارد
داند که عروسان چمن را چه نگار است
قالب بقبح خوابی و عمر گلعذار است
اوراق سمن زلف مفاصل و نگار است
سنبل چنین نرگس مفتول و نزار است
هر سوی مرغی زبانا و سرگار است
تان ست شوازاره که بشماری عمار است
گوراهد بر عیش چنین قرار است
چون انجمن و نشور پر نقش و نگار است

ز کوثر لب بشستی چهر زیبا خوبتر شستی
که با رخسار و بالا سرو و نخل دیگر نشستی
شبه بستر بن خدمی که در دی خرمن تا
ندیدم خوبتر شمعی کافروزند در خلوت
دو سیمین مایه کافور و لاله مرتو و مارا
یکی از آن زر خشاده و آن دگر خفتستی
آن سیمین سمن بسمین زر اندودن
مرا بهمین سر شک آلوده تا سیمین سر نشستی
سطر طره او کشتی و در ابر شش
مصحف خط و هم سلیمان را گشتی
خط کشم که آن خاتم سلیمان اندر شستی
بباغ پور آزرد با یه پیغامی نکو نیست
کوش ماه خرد ان فرزند خسرو اندر شستی
کش اندر آزمودی عارض هزاران زاده آزرد
همی چون پور عمر انش صلاح اندر نشستی
رخ او را تو ان کشش بنیرنگ کشیده
قد او را تو ان خواندن کسرو را استستی
اگر ابرا نه خوشه ماه را آشته بنفشه
همی پرا هن سرو از خرد ان با ستستی
هزار انگشت حقه لعل تو زر خوان سلیمان را
سر ابر ملک آفاق و زیر کشستی
چو یک شبانه روز ابر بهمن جوشان آزرد
کش اندر زر خاتم عرصه ملک نشستی
پناه آفرینش خسرو ان آب دین گزا
توان آفریدون و نگر ه انشستی
شهی کا رد نجم خادم و صارم بسته و حشه
اگر بال نیال اندر و دگر کرگ نشستی
نهنده ش نه نگ ارک هی چرخ روی طغرا
اگر شاه ارسلان را در کنار طغرل نشستی
سنظم ملک و شرع و دین گرفته رزم او
تو گوئی پور و نانگ ای زمین گاه رزم اندر
خوشا پور و نانگ ای زمین گاه رزم اندر
تو این فرزانه ای چنگ را نشستی

درآن سنگامه کاین کرده کردون را طلسم آذر
وما هم از دم ره همسفر شش جنبش قضیتی

سکوک این جنگ آوخش بطران گرگس ترکش
بروی رزمگاهی کاسمان آبنوس پیکر

شرنگش خاطر گلبن آزادان چون نظر بر چشم
شغش پیشه یکاهوان وسیمای خفتی

فگار و تنگ دل مانده که از چون وچش دوران
سر اندر جیب حیرت کامه تا پای کشیدستی

کدا زدخمت زبیدادم چو موم اندر تموز
دگر مصنه بزر اندر شتوان آهنیستی

مه تو چهره داشا بطلعت قدر افلاک فگانا
که دگاه چهاندارت رسانده بس بر نشستی

بهرازنده غلامت توچون دیگر چاکران ازدر
زماه و اختش وداغ غلامی بر جبینستی

دگرنده مهر مکین توچون دیگر بیماران
چرا دردگه جاه توخاکسر نشستی

صبح فلنه است دیگ ایرانگاه
خواب گران تجنبه وحش نگاه

دیده برآورد بسلدر خواب عیش جهان
حق شاه برکشید مرغ سحرگاه

خیز دپری زن که زدر خروش صبحگاه
بال فشانان فرو شش صبحگاه

خفته تو دوش تا بناخته از شرق
مانده فرو کاروان شتافته راه

پیش که از ریه پای کوه حشر
پیش که از جاده رفت کاروگاه

تا تو از کاروان بمانی و بینی رنج
پیر سد از دور مانگ دور عیان

یک بیابان که در نخستین زینگ
بوی شتابان که دا کرد فغان

عزم کردن کی که خفته بستر
رخت نبک کی ده رهزن تهیه

غول بیچوله در کمین و تو غافل
نقش قتل و زرد و بد قصد راه

جشته بهر بیتا غرور بی بنه
گمنده بهر کامت از خرد بی چاره

گام همه ای شمرده تو سنگین
راه ادای سپرده تو زود گاه

تا بجهم اندر بیابان خطی بخرد
تا بجه اندر بسر نفتی تا نگاه

بس سر مردان بریده دیو زادم
بس برگردان دریده چنگ گرگ گاه

بری آهوی بیاب و دست و داد
تا که به تیه اندرون تنها نه دره

غضفر طرفی بجوی و در پی او شو
تا بلوبت که زکنی زکنه رکاه

بخت خاکبوس خرج اعلام آب زین
میر منفی دوانی حکم او به قدر
امیر اعلم صدر عجم سپهدار
جهانگشای امیری که گرد رای دین
بخط ملک کشد جون سیاه بر میان
جهان نرد همه کبر محمد صاحب
سکندر ان نصد بش بفضل داده صیقل
زکارگاه دانش نیابد آب جون
بیک فرض از دوان چشم کلک دهد
مدرنی کز زبان بش نماند دعا
خزینه ده شد کجی ندارد مدوان
جو فضل بیند مدان سوی او بجنبد
جو رزمش همه نیا بد اوطاق جز سپر
اگر کوه بیرد نوک تیر دوان
اگر گوش با سکک گردد
شاق تیره زان بش کز نیستی
بردن با گوش چهر بردوان زمین
جنش خاک نیست نزه دوار کام نفس
کسی نه زلف نیابش بخرد چشم
بخارزی ز بهر جاک جشمه
ترجمه مدرسه فرخ بابه کرد

جو کاخ ملش فرخ ابنس در بخشر
بسره پایه او با تارک کیوان
بنارک دله زان خاله کوچم
واستانه او مستجر گشته بهر
مجاوران او به سپهر دوده محضرا
سا فران حرم را نموده بشعراد
رآسمان فیض که آسمان علوا
فلک فرضه تحکم نگاه کله کتق
بکشته باه کاه و درق کرده مکک
نهاده خوشه فرق تاج زر عمامه نسر
زخود و خشان خوانه بر خرا کرده
حضایب جرخ ششم شتر زناله بر
بکاوه می کنر تا طی آرد کنه
غرض فیض بهبه جوان نیاکرف
کفایت کله بهر سال بخشش
زهی بنا که بنای بی این بهر کبود

١٢٧٨

دو نیمه مرا آورده بیک
معنی بفروزب آین بنان
با می دنا زاد کلب ای شکری
زدوق او کام صد نوده شکر
بهر نه زخشش شیر بنان حل

بزرد در بخشش هر خاوه است بها
مطیع جاکر اطرای مراد است قضا
جهان همه و نفاذ سپهر در فرمان
کشه بارد دین بنیع بار بکش
بباس دین جو فرزند در فرش بخر
زین نور همه کبر سپهر اجر را
جهان زفرضش کود رانده
بار کاه جلالش بهبه بنا بسیا
بیک عرضه او کنج زر بسر ما
ستوری زاده بش ماند در دنیا
نفیس که کنه جمه می اندر
جرم دود آه بش می جن
بیش همه صاله زاهر ان
دکر نخه بخش مولد
دکر ماند نوان دولت کر
خورش عرش راده جود بش
دی فرده دل مرده شد
جو بش صادق روکر دان
تنی نیم بار بش بخرد
زخاوه نانه نان اکر
نهاد هر سه هر سایه

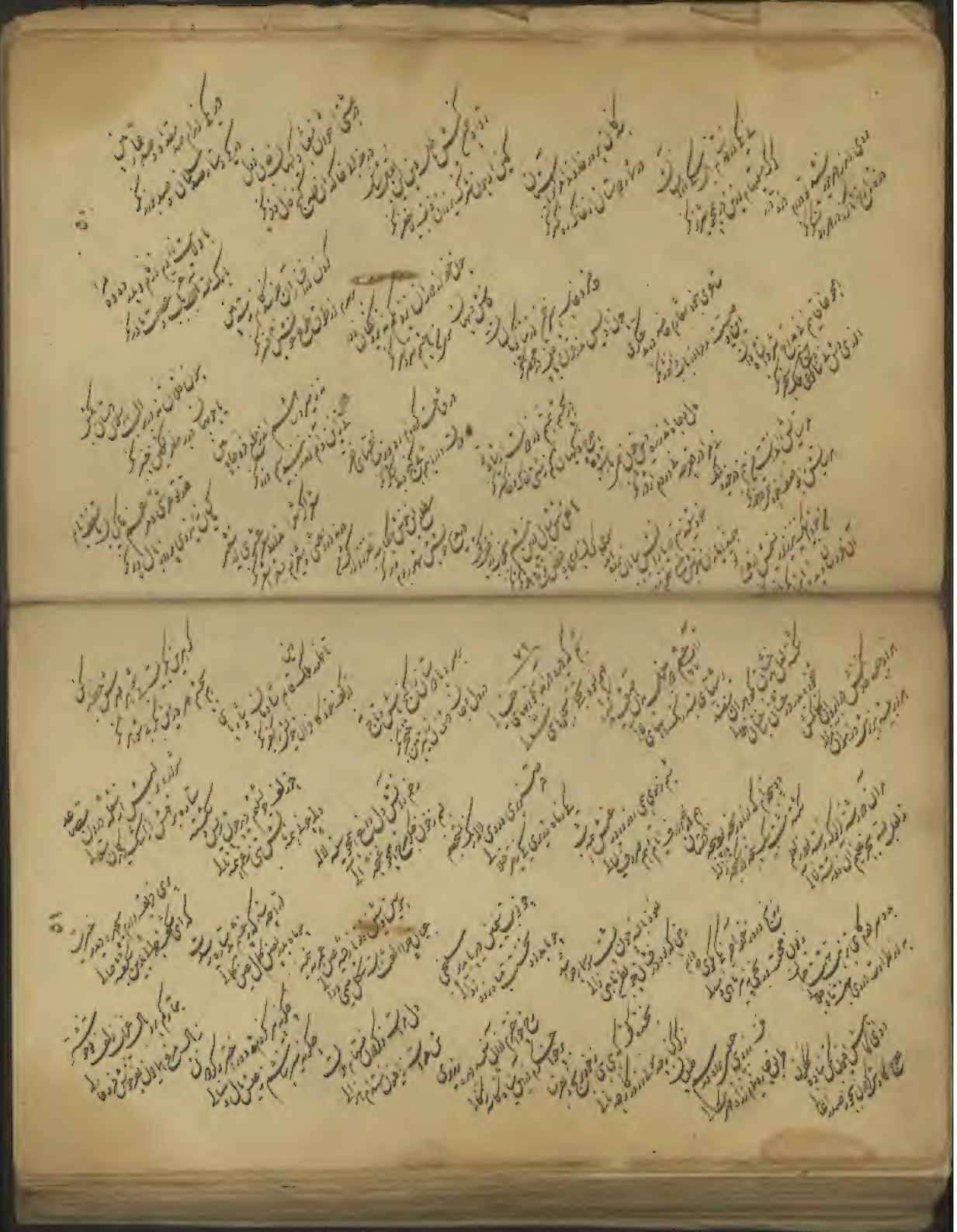

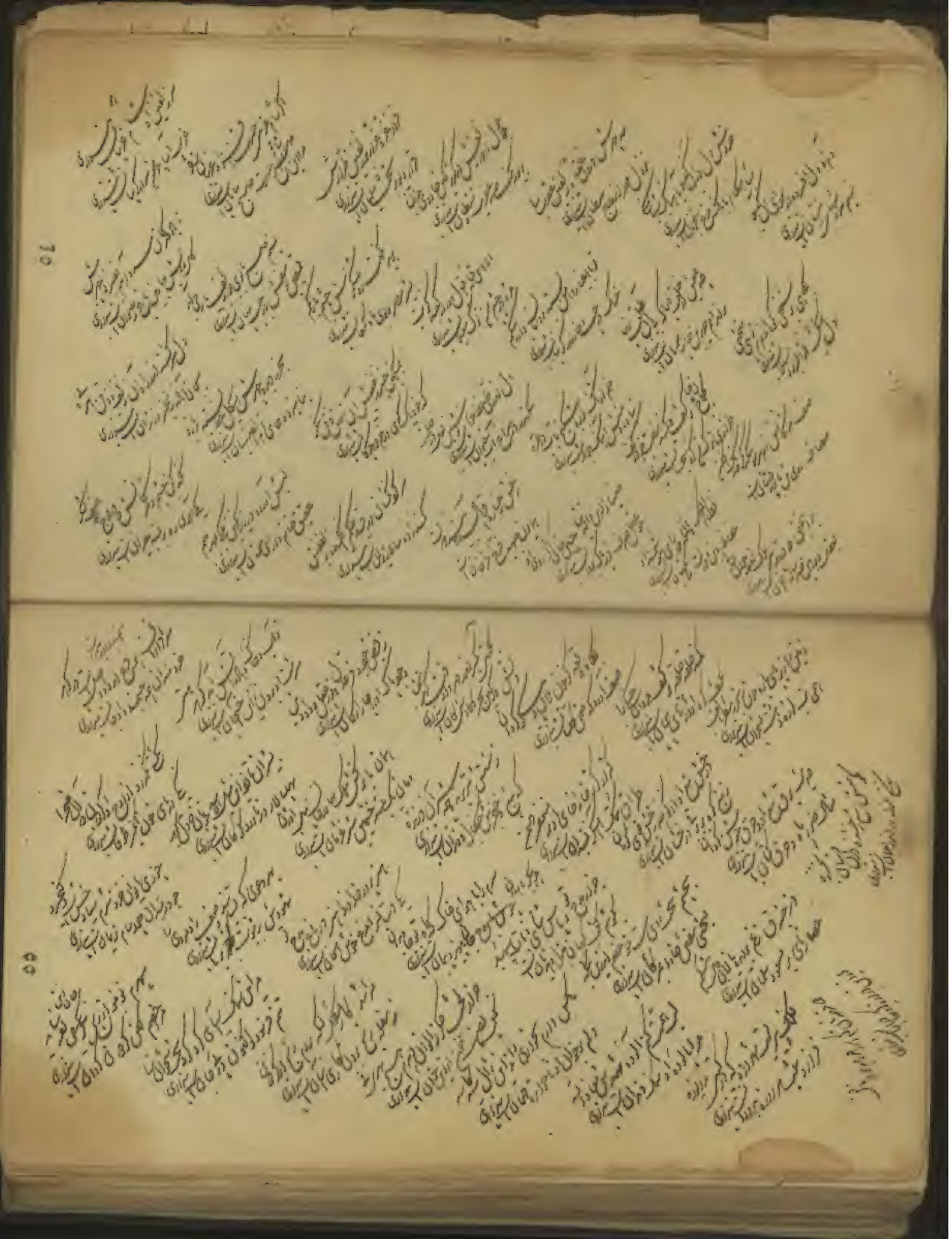

فی المراثی

سلام فرمود علیک ورحمة الله وبرکاته

چو آید فصل فرودین و فرخ نوبهار آید — جهان از فرّ و فال فرخی فردوس‌وار آید

ز نیخ و شاخ گلک آید ز دوش هر یکی مژده — بهر رو کل خروشش قمری نالک هزار آید

بهر سبزه اطراف چمن رنگا رنگ گون گردد — ز رنگ لاله و ریحان دمن شکرزار آید

دل افسرده و زشت تبار ان گونه خرم — مرا آشفته و کیها تازه زاخم بهار آید

ز صوت مرغ جان و نشاط قمری و بلبل — بطرف جوی دل در کبهای زرنگار آید

بگلشن چون بسم چو گلهای بهاری — دلم در کاکل و گرد و در خار خار آید

خود کز نی شد به شهد نوش فرزانم — بدشت لاله زند هم چو هجر نگار آید

کنم از موج اشک شسته کانی بار مروارید — بهامون ژاله جون از بر مروارید آید

دل بیچاره زیر اندر و رنج خوشم دل — فروزد وده جون بر لاله‌های داغدار آید

بجشم آید خیال قامت شوخ و قرارم — بدان صورت که عکس سرو اندر جویبار آید

دمد از تنگ شکم نیش کهاکه چو — کل صحرا بر آید کل سرا بر آید

هزار بن داغ اگر بین بر تاب جان و دل
بگلشن دود جغد شعله اندر شاخسار آید

ملک با آل احمد دشمنان را دشمنی باشد — درین از ریشه بیخ و دودمان او بر کنی باشد

بر آل بنت تا ذوقی که او را خاندان نبود — بوی بر نگار بنده خواهش بهتری باشد

عدو در کینه آغازی فلک چون چیره بر دارد — فرود در بخت تازی قضا در پیشتازی باشد

زکین بگذر ای ناپاک که هر آل مرجانه — چون آل زهرا خاک هرگز خاک پی باشد

بیا و بنگر که چه کردند آن خلیفه
بیک غفلت بمعجل محو او دوقرنها

بخون مرکان اگر غرقه بگردی غرقه نوحی
ز پیکان لعل اصفهانی شقه بگردی شقه بابی

بی اندر بگی بیگانگی فتح دل همچو
بی خاتم یکی بسیه دگی سلمانی

ز خاک او که خون آن تاج فلک را آبرو
باستخوان او کون دیگانی سلمانی

سر نهد بر کمان شهر و سامان دارائی
در دو عالم کمان دهر را آرایش سامانی

جهان جوشه انگذ تشنگان خون نیاکان
که گشت از موج خون او زمین کربلا طوفانی

بیان گمجهای کافر غیور مصطفی شد
سلمانان سلمانان سلمانی سلمانی

رگلگون سرانگ بگیر کاو زور و زین تاتم
بسر زخون برهنش کرگوی گرم تاتم

اگر سیدب خون آغشته گردان را کاود
بخون او زند زخمش چو دندان را کاود

سر سنگ بهر با گیهان در سینه آذرگون
ملای خاک دلوان خشه خون دیگاود

ش ا دوزخیان بیغ ذرگ بر سر دارد
سزد گر گیتی دگان بر عاطفه بگاود

بها مال و مردان در سر خون ریزی
ره و کمال چون هم ای هر دم آبی بگاود

کجا زهد آذین مسلمانان مسلمانان
دلیل کفر و سلکان ان فرمان دگاود

بخون آغشته مصحف عقد نیاز سجده
سپهر سفله بر فرق اعتقاد بگاود

کران دشمنی تکیه زان بر دوده مصطفی
خداوند جهان دگان که آزاد بگاود

روان بر جشم ماحرم حرم را بگنجر
برسم دگان بدوده شه بگاود

چهان سنگر بهر آل مردان ماگو
فلک سنگر گهان آل سپهر تا بگاود

چراغ عترت آل مصطفی بگرامی جرعت
اگر شمع فلک پروانه رزم عگرد

سپهر دولت آل مدرز بیش شکفته زاده
اگر کیسر ثریا تاری افسر گرد

کرش بگانه لیدند بهر جهان کین جد
بگفتی نوه گلاز نماله پرصورت صبا

بسر بلعجم کم در نگ خود سگر بانی تصره
بروح پرشتاسان که هری سگین بنا گرد

دگیری یک آز مظفر بشش ای بروز
که دوده چار گان آتش اندر مشک گردن زد

روان افزود گانو نه نهاد گیند بهانی
فلک بیشه گوزن و پس دام سگانون زد

چشم گیان بر شون آورد طوفانی
که بر جش لطمها بر اوج این بنای اورون زد

بر گان ذبیح اند فلک خون آگین
بگردون بر بگای بل عیب حاشه دوخون زد

زاینه گیر بهنه گیج شهگان آیند
سیاه اله گیک در سر و لها بجون زد

بجز خم نالید بیرت انجم گرد
شه بیرب بوی بست اجرگاه بیرون زد

علم شد نالا عهم بان زهب نه دری
علد سپاه گرد ایت بها بون زد

بران جش بر گ طلیش عزم ما بگیگ
بران فر هیدون بخت فالی با بالون زد

باد شه گاهش دلیع افضه بود
زموج انگذ خیق جوش سیلاب سگران

فرقش عترت آل مقدر تاب زده
فلک قیباق خیزرنی بر بست تاز تاون

شط اسگ بر سگر خط رد و رس نیم
که زمرگان قلم زاقلم بر نیم چون نیم

وان ذبی که جشن تخشش نا گان
فلک جن سیه نا وگ خورد بصطر گرده

قضا در ره بجاری چین ابرو بر هم کشش
قدر بر سر ره بجاری چین ابرو بر هم کشش

بیا ظالم بیا تا بی تحمل قتل در گیرم
قضا بنگاه جمعه از هم بگیرد بی تحمل قتل در گیرم

الم برگ حنا سازد نوا در دست و پا نالان
سر خاک شهدا روشن چراغ لاله خواهد شد

بجنب بیخ رفته و بجام آشیانش
بچنگ قتل و یک تیر بر پرنده بنگاهش

قضا فکنده قدر قامت دستم داد و دلم داد
[illegible]

هم با موی بصر زخم دره میزد و دل داد
[illegible]

ش سر داد کان زدودی چشمه [illegible]

بهتر آنم بصر زخم دره میزد و دل داد
[illegible]

قضا می شد چشم دل که با دو [illegible]

بلوب بستر اندوه منصف نیز و سیخ نیاش
سر بنگاه دین تیر شد دفع [illegible]

هنر دارم آن نشکان مرغی هر اداد
سر انور نیش سر دانه دست نیش

چه بی دیدار ماند بی خبر زندان دوری
گر نشش آب دل از سیخ تر آب دیده خواهم شست

بیدان رشت فغان کرد دل از دل
خطه بیاب بهدان لکر کرد در لنگر شست

که ای قوم آن دلکش منطق کرد شاه
نزه و نصه نیل بر قضی آل بر شست

بیش چشم فکنده بر خاک ره و خشت
ش قرنه و جسم آن نیش خواهم شست

بر بیز باد تن نیش بر شاش بنگاه
بر بیشه بزه دان رزاد نیش محکم شست

سن نی بسمان نیش کنه با لعب خاص
سنه دنه کر کاو کنه در خنگ در شست

مداع نشکان در خشت آن نشکان نیش
نسیج بیده و دم نهود دل در شست

فرات یک تاب و جب ملاه دل و نظر
میان جمعه خواهر شنه کودک نشاد شست

یک شربت برای آن نشکان نیش دل
و کر با نه خود نیش نظر عبرت نگاه شست

باد نشکان نیش با آن بیده آن دانه
بباغ خشه کاوم کوار آب کوشش

همین نظر لب کر نشنج نیکو نشاد
بی با نجمه بیرا ب خابه نیش کوشش

هنر سرای در نشنج کوشش نیش
برآمد در شست دوری که دیوان شست شست

اکر دیری شبهکوش آن دلیب بیخ بوده را
بنا کرده نشانده نی عنصر آب کنده را

لب فرآمد ساد و خاک چشم نشان نیش
بقیر نیای نصوران جمعه نیشم و کوشه را

بیر کرده دره قصه مرد بیان آن نیش
بیر شربت ای بیا به و هفه دل نیشم عمر را

بکو بشتاب بیشتر نالد هر آن نیشم
بر حمت نظر آن شنود و یاد دوده را

ش بل نظ قصه بس نهود آن نیش بیان
ز بخر آن چاه بی نهر خون آن نیش بیده

روی خزه کرد آن نقه بس شرای نیش
بیشت خاک بکان نقه بس شهای بیده

چو زلفان باطل در قضای بیشتر بوده
قضای بیشتر و بیده سر آن نیشم

جهان، اود کز بیداد جم و لی کنی
کنی تازنده دولت زنده بیده دیده را

بس ای خزنده کهان در شکن آن دانه های
بس ای کنه کان نیش در شکن آن نیشم

اکر این کار نیش از کهان نیش دل را کنی
دکر دان نیش از آن نیش بر خاک نیشم

بر نکاه بیده و آه بر نیش کرد بیده
کف نیده و دیده را نقه سوزن آن بیده

جرا پاداند از فقار و دست افگار و نگارش
سپهر انگنه با سر بر زمین از بهر زینش کواکب بندگان درگاهش

فرازان آسمانی بر زمین نامه که آرد خجسته
برین گردان فرودین آسمانی بر در بارگاهش

جبین جبهه شد خاک درش آورده گر شب
بآب چهره خواهش کرد زلف عنبرین خاکروبش

گل اگیس شد کل اندیس آفتاب آنگه که در خرمن
که چشم مهر نه بیند بگرد آن خوشه پرورده بدامانش

در آن فرصت که جاک از فرق برداشتی تاج
در آن گیتی ستان که بهلوی خسته دولت بود فرمانش

نبی مصطفی انگیزه شیون کرد در شهر
علی مرتضی دیده گوهر بار در ماتم نشینش

بروان فاطمه شادی بخرخ خرم آهن
کمین بیعه دنیا بود در تیر ش کمین بارگاهش

سراکه که زیر هوشش احمد بود در آویزش
بن دادی که در دامان زهرا نهاد آخر بخاکش

بتاکه در رضا خنجر خواباکه غدار ای جانکش
بزیکان باکه بگرفته در رهنمای بگاهش

بدست قشه نخلی گشت در خیبر نگون
الم بیخ و تم خشمش چنان برکند از بن بارگاهش

بیاد دشمنان تا جاده دوده خوش
چو از اهل ولایت جمله جوزا دارد آغوشش

حدیث نوگ بشنو از من مختصر چون
ز فلک خیر خوش چیزی ندارد جز بخوشش

تنی کز خلعتش آمد فخر صفحه های گیتی
بخونش لنگران آغشته جامه زین کوه زین گیتی

بجیبش تیر کین در دست جانی کرد فرقش
ز فرقش سیل خونی ره که جوی مرغزاری

بآب خاکسش سان فضه بابانی بسر بردان
در خاکسش نهد هرگه که بیگانه نابسر بادی

ع ادب بسکی هر کس چیزانی تم کشتی
میان دوزخ بی آمد چیزانی دوزخی

کنار بستی ز بستی بیاد ماتی
غریق بیکس بگذاری بدوزخی

زدی نامه بی بانی بسر آنجا
روانوری توان کرد بانی خاک حکومتی

بداغ گشتگان دشت بلا گشتگان دشمن
زدی در آسمان غلغله بیشم و تشنگی

کشش دوخته از هشت بلا گشتگان ناله
که اندر شکله بر شرخ گشتگان زدی

بخوردی شته دست خوان ولی آن خشته
بزدی خسته اندر خون و دل زین تشنه بادی

جگر سفتش اگر بگان بزدانه سیا نوری
دل آزردش که بخرخ خسته آمد بلادی

خوش زدانوشا در بگان خونخوار ای
سیا زدوش نیلگ در بسیران حکمرانی

هنر دوخ از آن آشتی زدوده
ز فلک این نه شیوه آشتی زدوده

چو گرگ سنگ جران فلک دوده ولی آمد
زمین زلزال شیع زمانی بهشتام آمد

زمانی داد این میداد دست آورد دوده
جهان بخرخ دوده در ستاخیز هم آمد

زخیر شر کیستی فروز از شر تیغ
طلوع آفتاب فاوری زدوده تیغ آمد

زمین هر دل بی منقلب دوده فلک
تعالی الله عظم کردگاری تام آمد

فروزان آفتاب شرق زهر زدوده
بزرگ خوانی زغیر و طلع شام آمد

بنا آنچه بر خسته بسیر بوی کین زهره
بپای داد بسیر دوری بای خوانی آمد

ز وصل اهل بیسته زدین گوهر دین گیتی
بخصم ارخته اوفتی دین اوفتادی آمد

فلک غرب بسیر بحر گشته مشتهب
بتیغ خلق تا قم حرب بهر دوم آمد

گزیده دوده آن بی دیگ خونی دولتی آمد
در آخود دوده آن سر بگشته ذوحرام آمد

بر خدا گنجر بصفه را بابت شب آفرید
سر خویش بی دانگ شه تام آمد

بهزاد در رزق عروزی پیرم چهره ... به نظاره بر آل پیمبر از دعا مزد

قصاید خاقانی و لاینفک بر سر ترجمه

بعضی قصاید غیر مذکور در دیوان تمام

یا مصطفی ... زخاک سر بر در طیبان نهد ... بخون آل حیدر کاوش سقیان نهد

سیل سفت سوال خدا را سبب شود ... زنیع جهد در دامان خاک قاصر طیبان نهد

تخی کش بخل با زان بی‌بستی بر در دل ... زبیکان کاهریش فغان تیر باران نهد

سری کش فرخ کری زد بر نفاسی بخاقانی ... عبدالنفس سلام خاک چون گای علیان نهد

کلوله کاهدی زذب آن ریشه بنگه ... کزنیع روان لبنش بخون آلوده تیر زبان نهد

هزاره بهنصد عجب ناوه زخم او دون بیکه ... زدرد بی‌نهانی بخجلت تیر بر پیکان نهد

دهوی راکه زدی خاک بر سیکا ریها ... شکسته شحنه درگردن خان از طوق طیبان نهد

غریبان ربیعی فتنه بیسیل بر گردان ... شبان روکن زنظاره ماه ان عذران نهد

بخون آلوده راز ناریان بنشین در ... به تنهایی چنان جانی بنیسد بر دو جان نهد

فغانی لغت بیکان چه بیکه تشنه ... فروش افغان اگر آن خنجر مژگان نهد

طبیان بر دامن بقتل بی‌مردان دیکه ... روان در مجمع مردم زبان بیدان نهد

بهر جا بر دانی راز انسان فرشتان ... دران زداج دین بر بخشی دران جان نهد

زهی در قصه از دره گسیخ زده بیکا ... خاک از بر نشسم جشه بر سر خرقه طوطا

زاهن جامه جان در عشق او بخش محشر ... بهر در مجمع جاکه کهنه زاد بخش کرد بیکا

جهان راکشم این رنگ بخش فاکه کردان ... بگفتا زیر لحنت ان خلک بر کرده و انها

مودی را به بیکا زاده زون فرمود و بیند بیک ... که در بیدان آغوشش بیر کرده جوانها

دهوی کاه دزدیش بر عضا مرجی کی کردان ... بهی عضای وی بر جای هر مورد بیکا بیها

سرت ناکی بیه انگشت بر ای فرستاده زان ... چو کوی زر خه چک مصیبت خورده بوکا نها

عقابت کس کفت کاه دستقا و لاد بر سر ... کمال خشه زبر خوا بارد بارانها

بهروی تشه جانای قلم در کفت آنها ... کوطفان بیدانش نیا بود خر مرکبا نها

زبستی تاکه کاوانی کرد رانرش کرد و کنجا ... کنند بر سخواری خاکه و کرده دوجا نها

بصحرای نهالات تا بکیرت جشم جا بر ... زدرد بر تراوه دخون و بیا شاخ مرجانها

بش سر دولت زبخر خاجان تبر و بیکه ... مژه با اشک و لب با آه و دل با لا بیها

بر فرستاده ای جای قت خوش آنکه دارد ... شده دی خاک بر بیت ان بستر خاکه آنها

ایضاً

آن سرکه دوش اهدز هر کیه بخش ... تن کشت زیر کبش غلطان بکاه بخش

شد دعامه دخون کردان سری دکردن ... زهر کشه زهر کشد بر کواه بخش

بدی خلاز بخاکه هری نشت دزون ... کز آنه بیخ وداز هر صد آفاته بخش

آن کز خدا بجستی معجز بداد بخش ... هرشب تباه کردی بر بیس ماه بخش

کوان بخت بر بهر زرقص ماه دانش ... بکش کنه دوه از خون بکل جشش

کس بر ضرب تاز نشت بر کاه زین ... کس بر ضرب تاز نکرف در بناه بخش

نه تب زهر و نه شش جهت بلند کجاه — نه موج غم شد کاری نه اشک بارکشش
آن آبکون که زبانش ستد خون — برخاک ره فتاده دهان دین تشش
جز نی که یک خون خدای بریده — تا جیب اشکش بگشت داد آتشش
باغی که روی شش داغ از اشک ابری — در کوهاکرز کن بسکه بلبلگاهش
چشم و دل هر سه بی کز آب تاب انجم — از هر گوشت رهایی طوفان آتشش

بودی چنده دوم دل از غلش کباب — چون دانشم نشادی نقش نگاهم آب
خود دانی مرا چه نگین کز قدر غدر و کین — بکوی خنگ میرم چو خنجر غدر
چه شادم دین تبه زهر نگ دیده تر — که زاب تشش دل شاد النهاب
لب خشک و آب خنجرش زاده و شیع زان — چکم چو صید بسمل بخشم کز اضطراب
ش ماری از نگاهم بچهر هر زمان — رستاره پاره پاره چو کتان تابتاب
بصاف بیژان سرش کنند زنا — چه ستاره ها فرشد که برآید آفتاب
ش خنده ای زده بر چهر آسمانی بیت — سر سروران خون و هوا در سکون حباب
گشی زنان و خنجرش هر سو کاک خوم — نه بصطفی حیا نه ز مرتضی حجاب
قدرم فتد نوازی نرماند بر دو حشی — بلکم نخجد از ان نگرد بیچ و تاب
نه زاب تشنگان هم خنری دارد حساب — نه زقتل بیگناهم خطری دارد عتاب
بد لهای نیزه ای چشم خنگ بتاب — چو هوگان شهاب چو دشمن عقاب
هر نازه صید خسته کشد آن نوا کند — نه غرفه غرقی نه بصحم غراب

ز غلطان ز تاب خون عدو در بجاه — دین زخم و دلی کز تشنگی افتان بخاک
بدور کوفه ماند و بقیع و حدیه شرمنده — زداند کربلا من و بطاس تا فرات
بیاری دم دین جان و مال خصم بادا — برای یاری مذهبی یاور نیزه و کات
ز اد خون زاب تشنج و زلطمه خنجر — چکد اشش از دری چون ژاله بر برگ نبات
بوی کم آب دین فتاده بچوم آه دین حسرت — در دین اشش خلد جاده بخرما و نخل
تو لشکر مادر خشه دل زتشنه کام — ز عطشان لب مزارش شکر شکن شکنند
شکسته نام ال جمیع دیرش خزان — چه خرزی ازین لشکر چه نقص ازین سپاه
برای افتاده خون تو ماند زای جان — شکر خصم روین بال بر پرد و بر هوا
ز اب آبد تشنه ز داب آبدان بود — هزم سپاه کین کنان بین کجیع بود
ز اد چکد چشم و هوار شکه دیده — مرا اندیشه کشش ز اتو بیش بود
اگر سجود کشم از سر دگر جستجوی زدن — کنم نخم و خشت از دست پایان بشکنند
بحجت بزدان کز کم فکنیو نشد — بچشم خود ان از پرده بیرون شد
حیلگان بخوت کم و شم انگین مشرب — بدین اعلام خون گین خان و مین شد
برادر کشته خواهر زنده یاران زنده دار — دین بجا کز ادرک چشم چاره فرد
بنا حیث زنرکان ان خان صبر کین — هنر از نصه غارت کود خاری نفاق

نگون کفان بشد نا لاد زیر خاک — خشاره بخون نشسته کلها کاشانها
سوری نه اگر داغ خونین نشان داد — در دامن خاک کین چنین داغ کرا نهاد

من بزمگه دوش دو دلداده بدیدم ... بلبل ز تعجب بگزیده دو انگشت بدندان

تا تشنه لبان را ندهد ز آبشخ نوشین ... از دیده ترا باید دریا همه دندان

جانان ز بصر بیشتر از دیده محبوبان ... در دیده ما جای گرفته است بمژگان

در دامن خون داده تا بخت بطرفان ... شاید که بود دامن ما کعبه مژگان

داد دو جهان ... خوش دل ما دارد و در دیده ما جای

میدان ... آسایش جان سازم و چشم و دل و مژگان

خون ... گلگون نرهانند سر کوی جوانان

در گوشه میخانه ... ما نیز یکی باشیم از جمله قربانان

من بنده آن مردان ... مردانه سر و جان در ره جانان بنهادند

چون دانش آن دولت ... خوش نعره زنان بر سر بازار بدادند

بدرد چشم نامه کردم ... سیه کردی چو روز روزگارم فلک

ازین آتش که ... بچشم خونی بخت بیدارم

چگونه غم نخورم ... سامان خلاص من زار و دلفگارم

زخوبان مصلحت ... چه خواهی خان و مان دادن هشدارم فلک

اگر بهر غمی ... چو بستانی مرا در کار کردی

دلا تا چند ... نه آخر بنده زار و غمگسارم

بیا ای پرده نشین ... کزین دیرینه زندانی فگارم فلک

عاشق را مخالف کردی ... تماشای بر حسینی زنده چلبک

دران بزمی ... بچلبک ماهیش از خوبان شود آزاد

بطرف جویبار ... خوشش چون بید بر دارد کنی دستی فلک

ز آن وادی ... در بر همه دلبران دستم

چو آید بیقرار ... تا طوطی چین زنده دارد

این بیگانه ... رحمش چون دهد تا دانه فلک

بتر از ناله تیر از قفه کمان کیسه ... همان دیده ز آن نالان کیسه

زنی دست ... زین جنگ که بر دوش نهد گوی

جنگ زنقره خون ... تا نوش لبان کام دلم

دردم چشم ... بینی ام چشم و دلم

لاله و سوری ... از دل و گلگون شقایق ... دلم

آه دود آلود ... توفان و آتش گیرد از دل

زشور دل ... هر نفس من ... صد طوفان کنم

کز فغان ... تو مخور ... ز آب دیده

از برای آنکه ... باشد ... دلم

کز بیان ... کز فغان ... دلم

گوهر بخشت کرسی عصمت نشان دهد
جانش نهد بحکم تو گام بسیط خاک

بخشد گر نظر بزم عشرت جهان دهد
ور بر هوای تو ندهد جان چه باک هست

ای برکت سواد تو روشن عرش را مداد
هر خاک رهگذار تو دارد زمانه کحل

تارک حیات بر فلک آفتاب نهاد
یک عرصه بارگاه تو بر آسمان نهاد

از بخشش تو روز عطا را نموده کم
شوق تو در نهاد جهان آرزو نهاد

تشنه لب بدیعت هر تشنه دهان نهاد
تشنه دل سؤال تو هر گرسنه دهان نهاد

تا خاک پای تو بفلک کرد سرکشی
دندان بدان دراسمان در دهان نهاد

گشته جهان بپیش دو نوعه مثال بید
کاوکش غم تو بر دل هر کوکشش خصم بر زمین

بوده تو در کمان تیر و کمان بیخ در زمین
زینت آن همه در بیخ زیان ترک این کمین

با چون تو بخشنده جهان را چه احتیاج
تیر تو را کمان کش قدر چه کمین چه کمین

بر لب آب و در دهان لطف تو زندگانی
هر ثمرت نهاده بای هر طرف نشیمن

ابر بنان بگه دهی صبح ضیاء دهد
ابر بنان بگه دهی صبح ضیاء دهد

چون نبی بدیه برد نزد تو هر که دست
چون نبی فال در زند بر نسیم بر زمین

چرخ دو تو را اگر نگشت نگین مطیع
خاک خوش تو را اگر بود ایمن آفرین

نغمه ای فال هنر را نفس خوش دمید
جان زخوش نفس در پیش نا بود ان همین

خصمت اگر بسی هم چون تو بگاه رزم
بر کنم از سر شکست خویش بیخ دشمنان

روز ای ماه کرا داد غم روز ان پسر
با تو کنم چو جنگ کنم لاله را علم

حسرت زلف تو کاشکم تا بجان دهد
چون نفس آشکم همی طرف نشان دهد

لاله چو رشد علم راست بجا طرف دهم
بیشه و سپاه غم شیر شکار کرد را

غنچه ز شکفته را چون کنم بسی غم
سوسن با وزه سر چون شیر خوار را

از تو نیاید ام با بدهان کشادن
چون نشنوم بروی گل روزه خوار را

نه غم او بجای کیان کرده و زخوان کرم
سرک کوکنه ما کیان دیده بیشه زار را

آنت که خون کرشمه بیش خاک بگوان دهد
موری و لاله رشته بیش همه کرد بیشه زار

گشته روز عرش بهر جا فاتحه ای بهر زمان
روز چو چه بیشکنی این همه عجب چه عجب

بحر چون روز عطایش گهر کرم شمری
لجه آن کرد و سر بس ای قطره ام نیلوفری

در تماشایش کودکان زکیه ای لب چشمه
ریگ اش چشمان زخمه با بول خوان گوهری

کر پیش تازه و کیها ز در ما لب تشنگی
نا نش چیشکها حشت یا بر یاوری

خاتم او در دهان از قطره ابر نیسان
جان ورد کر سیان ریگه گشتری

در دو قبش چشمه ای آب گوارا تشی
بر بنا شش چشمه ای با دجان او چشمه ری

زان ال چشم ای زنان آن نگار نگین
آب حسرت رژه با سنگ نام پرزن

چشمه ای تا نشش پیرو شکوفه ای
دو دو چشم آبله ای سرخ چشم چشمه ری

پیره ام بجای بیش روزه خوانی ای جم
نا جان روشن همی در آفتاب داشتن

نا ی دو فرسوده خوش دارد که
جم او آورده بگان نش دوش بوران

آه هی دیده نم ناله کی ناله کی
ناله هی جگر خم جستجوی کی جگری

پیر گردون با جوانان عهد فرزانگی شکست
زال دهر از دشمنان بر پشت هفتاد تن

یاد دم کآن سرو خشنده و رزان کشتن
چون بر آید یک تن از صد تن آزادی جدا

در شورش بنگر سر خاک و افلاک کهن
کز هر شش جهت آتش جانه خاکستری

که خاک و دگر جنجر که نی گاهی بلند
سر گذشت آن سر آزادی شد خاکستری

از قدمت بیشتر و دگر آید در حساب
چون جنجر بر کشد و دل جان دارد

چون نقاشان هنر از خط و خال و رنگ
رشته مرگان طراز دامن صحرا کرد

نامه ابد بر سر مسکینت و ذلت نوشت
نشاند که بنده این خاک نهم خاک کهم

غزل

فغان در جهان بیکران تاب شب
نیندم به افسانه تاب شب

خور شستی اندر کردون بکوشم
که بر کردون نو خوان تاب شب

نوایی نه کوشش خاکیان بخشد
که از جبرئیل نادان تاب شب

مهی با دو بخاک زیبا خان
فغد را این چنان تاب شب

زیب نخ کش شود غزا بهت
همه شورش و بی جان تاب شب

همه شد جن و ملک راز زیر و بالا
که زاهیا بزمان تاب شب

یکه خاک جنت تاب شب که عالم
چنین شد بی سامان تاب شب

باغ خلد جبل بنیاد را
مرنگ اندل بدمان تاب شب

سر زلف عروسان بهشتی
زتاب غم پریشان تاب شب

نبی را دست بر دل بر بنی خاک
عجب سوز درگریبان تاب شب

ز چشم فاطمه نه کشتی چرخ
بجوش آورده طوفان تاب شب

شرار دی شب نوش تر جهنی را
ز هم سوزد دل عدنان تاب شب

فلک تا خاک گیرد تاب و زاله
سیه پوشیده و گریان تاب شب

عالم را بجای ذکر تهلیل
یا لیک نوحه فرمان تاب شب

مدام تا غزای گیتی تاب
که ماتم دار دیرینه زنان تاب شب

کرما خوش نرم بدارا
شب آهنز دوزنان تاب شب

جان بگ بیابان لشکر کین — جین استاده حیران تا بشب
درون جمله سلطان نطقا — حکایت از سر دجان تا بشب
بیان لشکر خونخوار شاهی — حدیث از تیغ و پیکان تا بشب
فروزان آه زخیبا ذول کرم — فروزان تا بگیران تا بشب
بر هنگ از جنبش کوه بزرگ‌تم — چو دزدیده غلطان تا بشب
درخشان تیغ اکبر سبکدم — دران از تاب جبران تا بشب
درخشان قبضه خنجر آذری — بهر ماه جهان تاب تا بشب
که تیغ آبدیران تا فروز — شب قتل جوانان تا بشب
هزار انگشت حیرت قلم کن — به جای کلک و دیوان تا بشب

خفا کلکون جامه قوس اکرم وای برج نکبتم — زده خلک بنبل تا نجوم وای فرد فشم
بگو فردی عنم اندوزی — وای از گنبدم بفرد فشم
چه برگ فردی برتبت وای قرم تستم — سر ذلت که چوگ سیه وای قصاص تابستم
تا شی دانج دل کلشن وای قصاص تابستم — بشی هستم چنین بهر فردی وای حاشیم
کنی اندر فرمن سنی حرف وای قرم آنستم — دوره بادی زدان وی قرم آنستم
خاش دیگران بدین پرتبه وای سر عزدل — وای نبیان پیش گرفته وای خضر دل
بدازدل داری بدوا وای نظر زیک — بت بردی چنین گانه وای خضر دل
کشته بر دشمنان فرد وای گنجان امم — وای نبیان می نجیب وای نبیان دل

مثل چیزت که دریغ خرده وای قرم آنستم — خاش اندر جوشش بیکه وای چراغ ظلمتم
در بیان سر سبز کشاده وای قرم آنستم — ریخت بفرد انتاج وای خاک پژوهم
کز شانی وای از کرد هنر وای زنگ کنم — در بچشم و حسن اندازی نظر زکردون جرم

خاکیان دو دازدرون برسرند — قدسیان در خوف فال برسرند
این عزای کیست یارب کز خوشش — هر دو عالم دست بر سر برسرند
یارب این شب ماتم خود چیست — تا همی نوبت فزایان بر فلک
بر سر این کنبد فیروزه بام — کز که نوبت سیکتر برسرند
نوبت دیگر شبانی در رسید — غمزه اغتر قیمت شادی فزاید
تا چه سازآورد بخت این شب کیاز — اندرین افسانه بیخبر برورسرند
بر ده سازان بگیسا نوای — با سرود خضر دی راهش بزان
دیگر امشب نوای وای وای — از جرس نالک دیگر برسرند
جرعه نوشان را شبهای دگر — می عقیقی کو هر اندر جام زر
امشب از یاقوتی اشک ضبع تر — باده بسیگرند و ساغر برسرند
هیبت امشب این شب برگشته فال — تا دو بخشش جوی تا خاک فزاید
دزد ناظر شید از بی یاری ملال — نوبتی بر دیده مجمر برسرند
نگرا بنشاد از بی شب بگذرند — تا در فریاد یارب بگذرند
یا دراز علوم در غیب بگذرند — وای بر عصیان گیر برسرند

حاتم از خلق قوم و جور عبرت ... بار از تشبیه و تنجر مبر نهر
حضرت او سبعه ... چیر چیرند ... داد از تشبیه تنگ بیرنه
تا چه خلد عدل ... داد کرد ... بار به و فرقه بیداد کرد
زخم تیغی که بر تنگ داد ... بر در و دار ای محشر خیز خنده

چو اطرف عرصه غنوده نصب خیام ... زنسان خضر تیز با رخ قباب داد
چو ظرف نگفت علا با بره ... زور صلا ابلاغ لیلی بجاد
بهم صافه کیش چو غنا کرا بشاش ... بخوره شش لوحه عرس بجنوه و شنباده
غم ایران زده دانی اگر شبح خیالی ... ولی زینت خواهران عظم الاقال باید
چو اهل وطن خیان نبسه چوان ... چو آمد ابزر رکو کنف اذی بجاد
کفن از صفحه کردش او دوده ... بشابه که بشنفش حرق القلوب بجاد
بران جلاف کیسه بوال کیسه ... که زشرم آن بره کشکو بک اوای اسفار
زجان محاسن زی دوره ... همه معترف که بی کوشش حضاله
بجز آکه حرف حسن دنیا ... که بهره هر کرا فشرده بیضه بقضاد
زهوم آتش تنگ زنجوم ... کشف غام غسوه روحت صاح وصیاد
بجنت شه خسروان بر دو ... بعضت ... زاده قدسیان صلوا علیه آکه

بنا زرم عرصه جوکنه و نظم روان کنم
همه زوزی طبع تر تشر نشوه و کنم

بچاره ترم از تو من ... آذره ترم از تو من ... بهمه کشور
ترا بای سعی داری ... زور شش ... ای بر ... آن در
من از قدم دست ... من از قلم بای ... بیچر
الفصه لای بحری ... از راه بیابان ... بیابانک
بگذر فراکوش صفای ... برای کرای قوت ... جان زاد
دیریت که از ترمه ... اوریف که از جوره ... دکاوش خنجر
خورشه تو در بخه ... جشه تو در بخه ضحاک ستمگر
بیژن روشت رخ غیرت ... بهمن رشتاقا بهما ... دراز
کلچهر تو از نگ قاساحت ... سلمای تو تسلیم روان کرد بدار
بیژن تو شد و خنه ... بیژوه رشن فرود ... از بهر بشکر
آن خورکه در خانه ... آن بهر که در جامه ... بهمر
دو از در هر ... دهر از سر ... کفن آرات بیکر
سر و زکل خفت ... صبر تو زال رخ چین ... تو مقنعه
او قصه ما و تو ... وآن یک که از بخواهد ... بیاد
میکین دشه و بیر ... خوب و از دو ده ... و تو از کز
این سلسله چون ... این قافله چون ... زاد ... بهم
گیتی همه تیمار ... کیهان همه آزار ... و بکوب ... بهم
از چنبه و دران ... از چنگل شاهین ... بچنگ

وقف

همی پرسش اگر از سنگ لعل خاکه
نیابد بمشک از اگر بوی کسیه سر

فرش بدانسته چنار کلنده ام
شمشاد بیانسته بالای صنوبر

چشمی است خمار بس و چنبی است سکنار بس
زنخاک بران لاله که بر روید و عنبر

خطی که از و داغ بر چنبه نشسته
زلفی که از و خون بدل ما فتد آذر

پرسته باد جوقه سوآده جوشان
یک حلقه زاد ما بسیه بر زده چنبر

سیاهی ملک بر دود آتش آورده بخش
خیاره زمین بر خون آغشته ترانش

نالیده چنان بر وی از سینه دردآلود
کز دود فلک نالیده بر سینه نالانش

چون دیو دیاری دانسیب کان دی
سرکم شهالان مشتاق خراجانش

روکه کهن آلی بر داشته کهون
بن خاک بسر بزان زیو که گیانش

[illegible]
دزدست زان بگرفته شب دیانش

گرصور خان آمد کشتن همه بر انش
[illegible]

[illegible]
ماران همه خشواری مروان همه مانش

[illegible]
انواع میادرانش از دود مرگانش

[illegible]
این صبر همان بر وان رخت بطرقانش

[illegible]
این لاشه نمی بسند تا نیسه قربانش

سر بر نهاده بر بهند بر جهانه
بر خت جانه زنگ بر بی
گز ای ل جان گنج ما از آن
ش ز که نور روی جان ز که نور
بن بر بان ره آن
خواهد بسیر ز

همی بینای همیاوی بی همیری
قصه با عاطفه روسیای خوش زکی

کاین جشن دوری درس شعله نوروزم
کرد جو شمع وصل زا فراق مرسری

جشن کشیده رشته تا بزمین تابه
طوبی سنا و جمه در فلک شکری

خاصت با مرصبی غایله زاکی ناه
عاطفه فاش فی کنه بوزی

خون بدوزی نسی ما نمیه در قانی
ثوبت خواهران همه کرک بهای نگری

سخی هر بستم بهر بر کوان جا
آه زیه باری آه زیه باری

باش باره بوده خفت بخش کاکه
دقه شه کنه با فغان سر بخشه بوزی

سینه چو جوشه چاک چاک از غم تیغ و تیر تو
شاید اگر نیاکان سینه دهد به رودی

یکسر تیر نفت دی بشکری از دعا سپه
راست بش کنند زود بر سر سروری نشری

هیچی اگر بخاک و خ آن سر دش تو آسمی
بس عجب اگر سکون در جنبش فرودی

قشنه دل کنار شط خوش روان بران نمط
گر بخط خوان چو خط کرده همی نشاری

تارک بر آسمان برده عدو ز لوک تو
بازوی پر یسمان بسته بسه بر چرخی

کرده بروی دشمنان تیغ تو شب دجی
کرده بفرق مهر ان خاک سیاه مجری

زینه نقش ای عجب خاک چو دین نیا
داد زمانه کو نیم خسته سمندری

با شرف دانت و دا بد شد لطف
در هنر نهایت بنده هنر وری

پیش زان کز خورد نیزه قشری ها و ان سوار گران
بس بس دگشته نصب بلند ان کیوی آه و اویلا حسین

بر جوشد گر خیش را از او بخاطر آن ز خرد خرمان آن
زانخوش بر خیش آن بود که دوخوی آه و اویلا حسین

خود عجب کو اهل آسمان قدر نیزه ز آن تاج
زینت کرد و خوش نه کرد ان نهاده بی تنی آه و اویلا حسین

کرمی بود می نمود و مرغ عرصه بدیت
داغ خضاب خیش چون گریان بود بی آه و اویلا حسین

گفت زینب در شب قتل حسین
یا رب این شب را زمانی قدر بنهاد

این شب آسایش یصد روز سیاه
صبح شام آغاز دیباچه بنهاد

رایت خود شبه اگر پیدا شود
پیش عمم با مرصاف آرا شود

نصرت اعدا شکست ما شود
نصرت اعدا شکست ما بنهاد

اشب اندر جنگ اعدای حسین
تیغ را آهنگ خصمان حسین

امر نیغ از کار فرمای حسین
هیچ را یارب کسی تنها بنهاد

کوه صحرا صف لصف با ما عدد
چشم خضرا زود بینند عدد

زود بالا پیش پس پس پیش عدد
کیکس را یارب این عدد بنهاد

زین سپهر دهر خونخوار عادتات
خشک لب بر شاطی شط فرات

تا کرد غرق خون ملک نجات
یادوان این زود تن دور بنهاد

زرد رنگ آید اگر این سبز باغ
سقفی کرد و کرانی رشتن چراغ

سینه زهرا از تپه زود جراغ
داغ دور سینه زهرا بنهاد

پیش زان آن کز دو رایی دادوست
داد کزان آید بجوشش خاک دشت

بسترش گردد ز غم زرد کشت نصرت الدین کهش نصرا بباد
آنکه نصرا دشمنی پیرامنش داشت کو بردوش دگ دور از تنش
پاره پاره غرق خون عریان تنش باکفن در دامن صحرا بباد
آنکه در اورادوش احمد نگیرد گاه مرثیه خوان حامل وی آله
جسم او را باکفن بر خاک راه بانش از خوان بتر از خارا بباد
شاه بشرب حوله لطفا مقام گشته اند از کربلا با حشتام
از شبیه گونه تا لالای شام روی او در یثرب و لطفا بباد
دور هم فرزند نیر السلطین دین و ملت دولت و دنیا همین
بود شاه و ملک و سلطان دین دوش او در دولت و دین بباد

گشت چون بعد رسول ثقلین تشنه لب کشته بشط فرسخین
گفت زهرا بعد صهبای حسین بس کریه کنم بالحسین
آن لطمت از دستم این بگرش این از آن بر ماه پیکر سرش
آن پر پر از دم پاسرش بس کریه کنم بالحسین
آن ریاض الله بین آزاری دین زده با بی امان بر دل
وای از آن یا ویل از آن بیداری بس کریه کنم بالحسین

آن زبانش مرگان عطشان دین رطاب جلشش بتابد
آه از آن آب و زبان بی آبی بس کریه کنم بالحسین
آن بخاک افتش زهر شکیکه این بخون گوت خاکش دید
بعد شکوه بوم یا مادر بس کریه کنم بالحسین
این فسرده سرو از شهر شفیع آن بژمرده پرور سم جمیع
روی در کوفت خم یا که بضیع بس کریه کنم بالحسین
چیخ بهنادم دین درد حزن خیزم زهر او سوگن
چیت در تبسم مزد جاره دین بس کریه کنم بالحسین
مرد و زن بر گرستم حی بانند چر بر مرده آن
اسب بر گشته دین می تازند بس کریه کنم بالحسین
زان لب و سلق کو جان سوزش ناله و خون بدل و دیده من
سلق دشت آده دوست دوش بس کریه کنم بالحسین
چون در اندوه حسن بنشستم دل بسادم کو حسین منم
بر دو دشت دیغ دوستم بس کریه کنم بالحسین
نکوه از ماه پیکر یا که زهر ناله از حسرتم یا دسپر
بیله از درد خواهم چهر بس کریه کنم بالحسین
آه از محشان افروزم نوحه بر حسرتان پر دوزم
ناله در مرگ کدام عشقم بس کریه کنم بالحسین

خون دل یاکه خورم فرصت حسرت نیست — تنگ بر سینه زنم یاکه بمیرم نیست
دیده‌ام از غم هجر تو پر آب است — تا نگریم بکنم چاره بجز این نیست
داغ آتم الم غم بدرد — غم این غایله صبر فزاید
دل یکی قطره خون دیده دو — بجز این نیست بکنم چاره بجز این نیست
ساغر آن جام جمل نوشم — یا در این خانه خیالی پوشم
دیده‌ای سهل که این کوشم — بجز این نیست بکنم چاره بجز این نیست
جان آن چون سلاک آبجیت — پیکر این چو خاک اندیشت
دانه گوهر دشم مژه کیست — بجز این نیست بکنم چاره بجز این نیست

ترجمه بر فاتحه وجوه و سبک انوری
من نه صفت ماه و نه بالای تو دارم — من نیستم آن کس که تمنای تو دارم
آزرده نوگردش ایام جهانم — من درخور این چرخ مجدد نیستم آخر
ترسم که مرا درد کند بیدل و حیران — آخر کسی از دردی تو بادل نکند این
بیچاره منم که نتوانم سخن راست — فریاد از این علم که با من نکند این
جانا دو سه بوسی بر دو لب نوش تو دارم — تنها نه منم جان تو مانند منی هست
خوابم نبرد دوش که در خواب ترا دیدم — گفتی که مرا کام نداده دهی امشب
از کوی تو دردی تو کآنجا نتوان رفت — مطرود منم زین سبب آنجا نتوان رفت
شاید که دیدار تو بینم بخیالی — سوزد چو چراغم که بخانه نتوان رفت
معشوق منی بهر که صفت بر کمال تو — دزدیده خودم بیم رقیبان نتوان رفت

جون ماه سان دکرم بیش جانان — ازبار درنشم تر جانان نکنم
چیزت مسعی نشان در ترک جانان — کرامت دهر دولت با کس نکنم

اکبر ای ماه جهان آرای من — طره‌ات دام همه شیدای من
سوی میدان شه‌ا حسن چو روی — چون توئی دای من ای وای من
سوم بیچارگان نوازد ناظر — دستم بگیر نوازد
صف بصف جانب بیچارگان بوسه — منعم بیچارگان تا بکجا رسد
تا بگردن ز دلم کرس عهد — تا گیسوان تاک دراه چای من
یاد وی چون نروم باز وی خویشتن — دست در گیسوان تو ندارم
طره در چهر تو زاری کار راه — خون دل از دیده بر چیدن راه
با چنین بر تنگ دریا راه — پاکبر راه آتش زدی من
زانکه شد چهر و جوانم سیه و نوش بکام — زین چشم دول دانش دقم
هم بخون آغشته یکبار گیسوی تو — اقتاده بر یکطرف
حسرت یاب بر اندر یکطرف — آه آه از حسرت یاد زای من
حال دم بگذای زلف جانم بهم شکن — گذارم دگذر ای برادر
جانب چنین بچین چهر بن — محسان را شرط احسان است این
والصنیع لله اجر المحسنین — گر بزی شعر باشد وای من

شرعی بزید شد همی بزید مستی و کرکی بزید — این جواز مصطفی زد آخر آزادی بزید

این سر سه اگه چرخ خاکه قدرش — چرخ پس دم خرچنگ زده پشش

زد تیر جوشت چاکران در درگه قدرش — در نشیمه قد ده چاکری در قدرش

این زدی رضی دهر دیده — سه برده چرم شیم پرورده او

پیدا چنان حقیقه بهشتی تخلص — یک جنج زده کی کش کرده او

این چنج بی ده برزبان نام جنش — کمر آب زنوی کلاب ساز خرقش

کمر کرد و بی نجنه بکان خاص — در خار جوکلف دیده هم درقش

ای روی تو باغ لوجوان دلجوی — دلی موی تو دشت پیمران دلجوی

علت که جان پرور چشمه خضر — آزرده جوب صیقه ران دلجوی

در دشت بیاک بی کفش بیکرتو — در طلعت بنام این سرمه چهرتو

بر سر جوم یاکه بوزم بقفت — ای جان دهم فدای جان دیرتو

با شرم بزه اگه بی چشمی دره — در چشم نگر جابه در دزخ ده

آسیب دل گشته زین فتنه محو — آزده سر بریده زین پیش بجو

در چشم دنا مگ تو در بیگن — لعل داکهرش بیگذرد بیشکن

از درج صدف رشته تو در گهای — دگان حقیقی عقد کوهر شکن

[illegible] چه بس بی خطرات — زان چشم پرش با لغاز نظرات

با بنه که تو اتش جو دگرات — هر جب که سلطان بیسه دهرات

شرعی بزه شرعی بزه خ کرکن بزه — این جواز مصطفی زد آخر آزادی بزه

ای ناله تو کن نوحه درد آزما کن — درمانم این کشته بجمرت نا کن

ای ناله بصد فغان نوا باید کرد — بس نوحه درد آزما باید کرد

درمانم این کشته غلطه بخون — حسرت زده دارنا لها باید کرد

با درت دل دیده گلون دهم — رخساره زبیر پیزر خون آدم

در از دل دیده تو زین دل — طوفان بزین شعله بگردون بیم

آلاله بهر زخم اش بیم — بنلوفر لفاز خواب دیم

غارت زپا بنشوانستم دید — خاکم بسر بر لبات دیم

از هستی اگر نام و نشانه دهم — در کار جود انجا نه دهم

در خاک تو در زه بین از هستی بخت — انله تهه چه سخت جلنه دارم

رهنی و بما تهم اقامت دادی — در حشر تو بر چهره قامت دادی

جران نوام نشانده در محشر تو — بیخیز که دهمه بقیامت دادی

سه زار تلف برخ نقابا دگرات — خورشه زابر در حجابا دگرات

در خون زخاک جهره طلعت تو — ماهی دگرات در آبا دگرات

ای باد زموجب خ دل خبر — خبار زپر اچ باغ دل خبر

کفتم باشی لاله باغ دل خبر — بخاله جان شدی دواغ دل خبر

زانگه که هزنده این خاکدرات — خاکش زدرد نگو هر اندوه برات

هر سنگ هی کش تو بزیری کهرات — هر جب هی کش تو بسپه ری هرات

گشته باشد اودیعتیان خواهد بود خلق میخانه دمی خون ردان خواهد بود
همه کشته که کام دل ما دون خواهد بود تا میخانه دمی نام نشان خواهد بود
سرما خاک در میخانان خواهد بود

تا به جان جرعه‌ای تراند بر جوش است تا ردان دل بر کرما و خود خاموش است
نای از نیستان طرح نوازد و پر نوش است حلقه پیمانه ما زلف دراز دوش است
بهانیم که بودیم دمان خواهد بود

نغمه دل قبل گوی دعای تو بود طرف جان ز طرف خاک سرای تو بود
نقش اندیشه ما محو رضای تو بود بر زمینی که نشان کف پای تو بود
سالها سجده صاحب نظران خواهد بود

تن چو بد فعل و کفن ز ترک کشد در گیله جان سپارد چو کسی خورده بگو گیله
گنه اندیشه جانسازی دیگر گیله دیده آنم که ز ذوق تو نهد سر گیله
نام ما سبحه قانت گران خواهد بود

شاه با ناله برست بر من درویش مرنج تیر طاقت همه در شست بر من زار مرنج
تن چه باید که دل از دست بر من تاراج مرنج ترک غمازی کشور مست بر من زار مرنج
تا کر خون که ز دیده بر دامان خواهد بود

تا کدایان خرابات خود زد خیمت شاه خوش بر نگاه ز سیم بر خشت پناه
ایکه فیض ابد جوید مطلبی زین سر راه بر سر تربت ما چند گدای دعا خواه
کز پیاز که ز دامان جهان خواهد بود

سیر صدق ره من ساز ز دم من تو حفظ سر دل من پاس هوای من تو
ذوق بی‌خبری من خوش بیخبران ناز بر دای زاهد خود بین که ز چشم من تو
راز این پرده نهانست و نهانی خواهد بود

در پیاله فیض عبادت که سعادت زاید بخورم و جلوه جانانه ز دل بگشاید
اگر اقبال هنر پیشه چنین آراید بخت حافظ گر از این گونه مدد فرماید
زلف معشوق بدست دگران خواهد بود

وله

هجران گسسته از همه پیوند آشنا اظهار ما ز دقت باریک کار ما
نازم فغان و ناله شبهای تار ما گیرد ز ما بگیر همه چون ز دیدگان
کز نسل ما نماند جز این یادگار ما

آنروزه که در میکده بر روی من باشد با دولت سرشار هم آغوش آمیزه باشد
صافی ز اندوه دل و جام بدست آید بر کرسی فرقد ز رندی چیزه باشد
زانروز صبح با بند قبا بسته دران

بنیاد دوستی که نه بنیاد چشم ماست شد سر بسر بهک موج کهانی خراب چشم
دریا کم ز دم آمد از خجلاب چشم با باران بگو بسیط طوفان آب چشم
تا بر شرند خنده دهان بر دوران

از روح قرب یاد نیارم ز فرط حیرت در چشم آنکه جان و دیده نثار حیرت
شد گرد عالم روز حساب حیرت بگذشته‌ام ز دیده و آب حیرت

گمان چو در خواب چشم کز گریان

تا مرد و زن شاهی مراد رفت آمد — صبح تو تیره از دور برای تیره رفت آمد
شام چاک چاک صبح ناف قرنفل — ای صبح شب بنان چه رفت آمد

از لکه دیده ماری بیش نیست دیده

گریه هر شب نکنم نامرد نه ای عشقت — تا اشک نداده کم شروع از گریان نشد
شد بیش کسید چرخ بر زمه صدای عشقت — چندانکه برستم از جوانی نشد

از دیده دل نکنم اشک خون فشان دیده

چندم بجوشد آبه فی انهار طلب — جانان بسر برند چه در هر کنب
جانی جانش بی وصل دل کهن نکند — صد جان جاده کاهان قربان شده دل

بروان بتوان کرد آورد کار دیده

جانی بان نهر جوشد قرب این نیاید — هرشه که دل افروخت دیده ای نیاید
ای صاحب فرزند از دل این رنجه — آنکه فی نگاه شرع نیفتد کنجه

از دیده توان کرد اشک روان

وقت گریه

بردل زدود هجرش تا بست دیده آه — دیده دو اشک دشمن خانه بست دیده آه
از هجر نیمه امروز دارد دیده آه — ای نیمه که نیمه روز نیست دیده آه

کم هجر دیده آه جانورت نیست دیده آه

تا آه بی اثر در عالم طلب — بر ماه چرخ بنوک کوکب

بخیره دیده شادی و شرق آه بخیره — کو تا نکشد آه دیده خوش نیاید
از گریه دیده گاه نیست دیده آه

زین شیشه ق پر درد تا نیست طبع خوشه — افزودش بوی زین فانی زوال خوشه
آفاش نی کنا نیست چشم گریه خوشه — تا کی که فرش نیست دیده خوش

هری ده هجر تا نیست دیده آه

صبرم نبود چون آهم گرم چشم — جانم نفتد تا چشم اشک ریزی
آهم چو بچشم گرد سرم چشم — تا نه دیده چشم از دیده هر نظر عزیزی

دانه دیده هجر تا نیست دیده آه

تن بی نیست از نشانش این نیست هیچ هجر — خون دیده جان دهم دود در دیده گان نیم هجر
یک جیم دیده ده گهان دیده صاحب هجر — یک کم شب دی وصل بر تا نگردانم هجر

نیز از که دانم حال زار نیست دیده آه

زین کو دیده فرش از فی دیده — سالار کاه دانه قصر و ما نیشه
زانکه صبرم نیست هجر در فضای گریه — چندم زما چون هجر چون دیده خوشه

صد نیست هری قوی نیست دیده آه

تن ده بگفر صبر نیست نیاز آه — هیچ صبر بر صبر کنیم
اگه ده قرار نیاز نیست طاقم — نام من فانی نیست جانم هجر بیست

گاه دیده چون فرش صبر نیست دیده آه

آن زکه دانم از که گوش صبر نیست — چندی زور نشانش هجران نیست

ای فروغ طلعت او مانده به مهجوری — کهکشان آرام گاهت بود دور از وی
چون چراغ مسجدی — نارسته میری آید

دارد ستم ز خود ده این خود کم خطر را — بیهوده پیش پیش این شوخ بد نظر را
زیرا که ملک بود از دیدار کوهر را — در بند بندگان خواجه جهان نگهدارا

هر چند کاندر آن نمک خاطر فریبی آید

قطعه

در خلوت شب چند ز آب من آذری شد — عاشق شد که مرا آب خیری می شد
هر صبح ز فردان از شب دیگری می شد — در پیش چاردی آرایش دیگر می شد

آنم از دو چه بسی رفت در این نرمی شد

گاه از نم چند از شب دامنک چکر — گاه از نظر گوهر دندان ریسمان خیر
گه چند شد از خنجر مارینه جانم — تا خوبی چنان نرود عشم عزیز

هر چند ز دیگر از بیرون دلبر می شد

بر چشم زده گوش به پیکر دم — نظر در پیش پس گوی دگر می کردم
همیشه تو نگه زیر زده می کردم — با خیال تو هر سو که نظر می کردم

پس چشم در و دیوار مصور می شد

گاه از غم کم زصبر کیج روان می آمد — گاه چرخ زردان نرود شب می آمد
گاه هستم ز جگر مشعلهای می آمد — گاه چون خود در پیش دل تنگم می شد

گاه چون حجره ام در و دیوار می شد

بیتو در شبه دلم شب چند شب تا ایدی — دیده گریانم زون باز نیارامیدی
در بخشم تو بگردشه می گردیدی — چشم مجنون چگونی بیدیا دیری

دلی بود کاشش خانه بیرنگ

جان نگف بگذرد ز شوق خشم مورترا — دیده دوید نظر خشه بسد ارزترا
منظر چهره نهان ز بهر ورترا — پرش می آمد و میرفت نه دیدارترا

می بهم خیزد ام زیر دی شد

چه شب بهه این شب گشته فلک کاکی — شب از کوکبه و رنگ بخورشید چهر
سه فرا شد بعدم چهره فرو شد بهر — با رب آن شمع کجا رفت و پیمای کجا

نفس بیرون آفاق شوری می شد

بتوای جعبه جان صاف تقا شد (؟) — دور از لعل تو جای دشب سیرم
در فرح غوره خون (؟) شده می (؟) شورم — آن نه می بود که از نظرش بخودم

خون من بود که از دیده فرو می شد

بهر آزاده غزا دود سیاهی انگیخت — چهر کاون همه بگرد لباهی انگیخت
گرگ ابلق چو خرج شده بر اوج انگیخت — سه پا چشه تر تا کرد شب انگیخت

دامنه هر شب کهکشانی می شد

قطعه

نقل ماه نو چنان بر چرخ کج نابت — در کف افلاک باز این خنجر خونخوار چیست
آه آه زاد و صد واه ای فلک — آه آه از دو صد واه ای فلک

کتابخانه مجلس شورای ملی

از شعار آسمان و پیشکار خویش الله — خنجر زین قراب چیست چیست رنگ آب چیست
بر قتال چرخ راجون برزدال — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
جمله اجرام سپهر و عناصر کان و نبات — این سپاه چیست چیست و زین سپاه کار چیست
هر کرانی رزم آراست صف بالا و پست — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
برکفه چیستوران رزم ساز آماده — این لشکر چیست چیست زین لشکر آشوب چیست
چون روان از آسمان و زمین گشته روان — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
کرده بهر یاری هر او قصر شش گنبد — چرخ را این ساز و رزم و آلت پیکار چیست
شد نگین درگشت شاه زین — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
محور قطب سپهر زین رو دولاب گردون — نرم نرم آسمان این گوش بر فرمان چیست
رو در گردان زنهار فرچرخ دون — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
رو به پوشش کاهکشان آرنجش زرین — آلت رزم آفتاب این کیست برزه چیست
به گهن غرقه برخاک مغرق — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
کرده ماتم جاودانی برزن کیهان شیخی — آسمانا خاک بر فرق این همه آهار چیست
ریشخی هشیار کجهی — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
یا کهن بر طرف ایوان خنجر گلگون قبا — جامه رو نو چیست لاله گون قبا یا چیست
در جفا مانده برخاکربلا — آه آه داد و صد داد و دادا فلک
کو هنرنامه زدنا بیخ تا آن — این همه دزخم دم قی هرزمان بیباک
دیوبان تیغ خونخوار — آه آه داد و صد داد و دادا فلک

کاوان سپه بوک نخم کشید باز — ایک طلایه مقدم رسید باز
شام سیاه بخت شام کشود روی — صبح سپیده‌دم کجان دمید باز
اشک ستاره ریخت بروی فلک مگر — در چشم چرخ ناخفه شد بدید باز
خود در فراق خفت و دمید از کران شفق — کیتی بطشت زرین بر بست باز
چندی بروی او سر در خفته نهفته بود — بیدارش شد ز خفته کردون کلید باز
بر دین الله تیغ سکندر نگر کرد — در صف شهر بخون در طپید باز
خفتان چرخ یعنی نیلی سپهر خون — تا رنجه‌تر کند خون بگزید باز
خورشید این سیاه کران خیمه چون بدید — زیرا بود کار در شه دید باز
زاهنجم زین بساط فلک جوش شد نهان — تا زو بدیه شبید دین مهر بر دمید باز
بر شام تیره چیست که عالم سیاه کرد — کو یا هلال ماه محرم دمید باز
بر آل مصطفی خنک چرخ بر چه کرد — دور ستاره رو کژ بکام بدید باز

بست از خنجر قشون سالار کربلا
جنگ کاوان نام یاد کربلا

چون چرخ نقض عهد ستمکار کرد — بحرحرم ماه حرام اختیار کرد
فرمان نداد کز پی جنگ حسین رود — در کربلا ماه محرم قرار کرد
چون دید چرخ خون خود اندر حلال خاست — دانست حرمت حرم کبریا نکرد
جست از حرم بعید که گوید کشید — دل جست بر شهادت و رای استوار کرد

باسم جم اهی چو نوشش نرخ شد — نظم عرضم کرد کار کرد
اهکام آن رسیده از جانی که — عمری در نخست پرورده کار کرد
زد خیمه ذهرم چو بهاوی طلب زد — جا در کعبه گوت نیشم شکار کرد
گفا زیبای دلجمش شاه جم — خواه زد نافه عزان موزر کرد
دایت نهاد در کف عباس زار — خواه سپهر قطع عین دیب کرد
بگرفت دست قاسم و کفی دا بهت — گفت نخست در کف دشمن کار کرد
بر سید روی اکبر و گفا دانی عزیز — خواه چو اله جان مراد چشم در کرد

اول قسم بالیه گذارده رسید

زد شام با بادیه چشم سپهر

جان خیمه بر فرشت بیان کرد — دزی شه کشت بانان کرد
آن کشتی دیده که نگ نیجت بود — دفتر در تطلسم دل تنگ کرد
اهرمنان شام بکین حلقه بر زدند — خاتم صفت بکرد سلیمان کرد
آبده کرده بود ذهر خانه — بشه باز بروح جهان کرد
دیری بر آمد در شبه کانی سپهر — تاریک دیده خشت دهانان کرد
زان دیر شده خام بران خاک ریخت — جز قرص نیخ دزاله یکان کرد
آه ذده می پیشتر دهانش ذاگرد — طوفان خار بانش ایران کرد
دیشتر که هر سر جو خانه خان — خارش کار نیخ بشتان کرد
در دا که تیشه ستم بنای دگشه — ذاگنده سرد ما مر خیابان کرد

آن ش که دشمن طاش بکه کاه بود — بد سر نمای کف مرا بان کرد
از شرق سنان خانه چو صبح نیخ — یکیزه دار هر در خشان کرد

تهانجوں طبیعت دیر زاد نگار

کشتی گسسته بادبان نا خدا — ناخدا ره ریشه دکان شاه ذار
زلزله آن نرخ تو که فرشته ذیخیز — خودی زهم غرقه طوفان کرد
آن ش که هست خواجه آخوند چاک — بکرد بسر زجاک کریبان کرد
از کتی زخانه سر نمای تا جر — لرزنده سر نهاد بدامان کرد
برج از نشیب خاک بارج سپهر بود — طغیان سیل خون زنهانان کرد
هر خاک غم که هست زین گنبد کبود — خاکم بسر فرق عزیزان کرد
طوفان نرخ دفتر یحیی دهر — خودیت از کتابه دیوان کرد
بر سنگ نامه از قلم تیشه جر — تاریخ از زنامه سلطان کرد

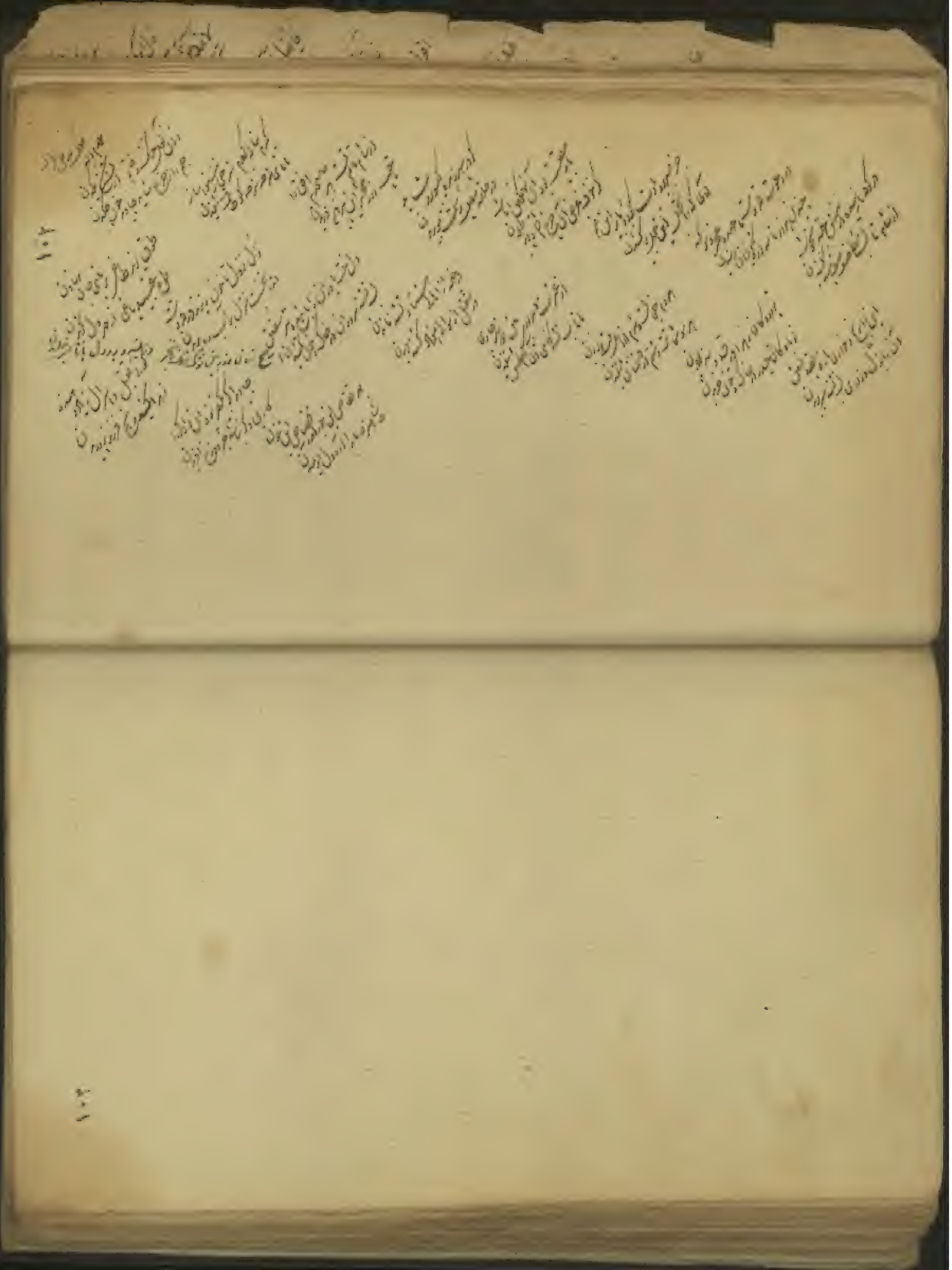

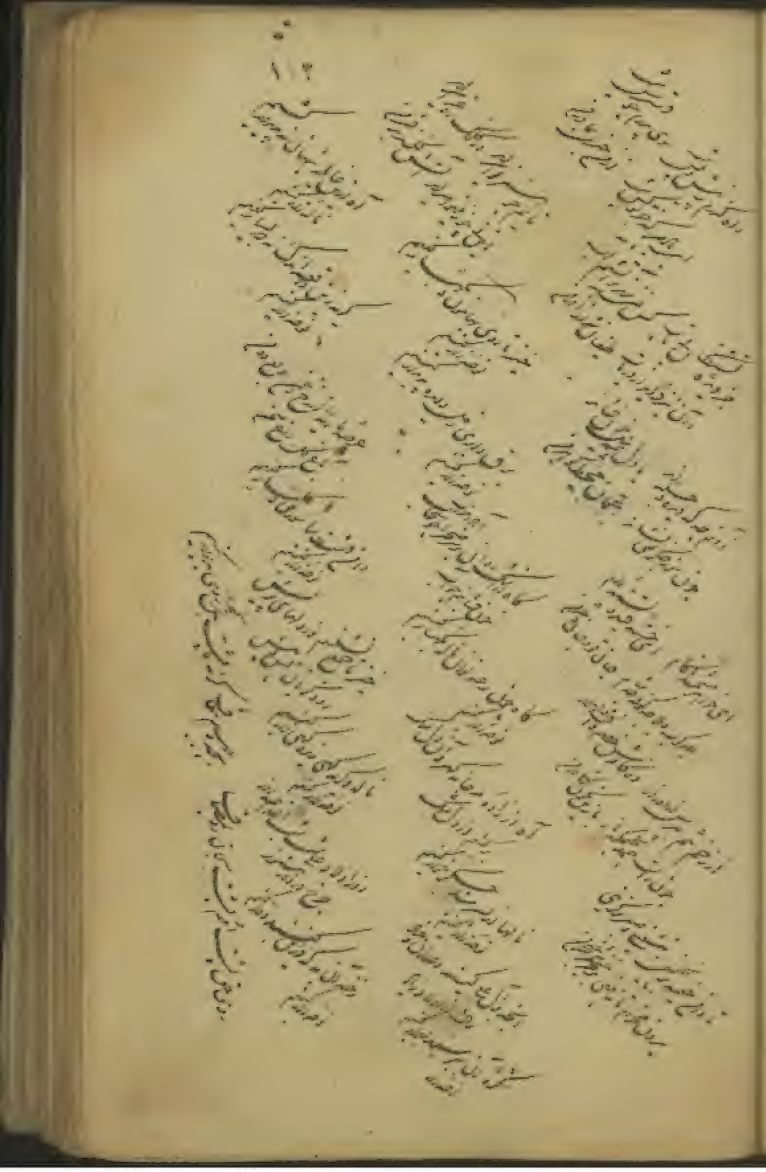

هم علقه از کون هم علم افتاده خاک — خیز تا زان خاک برگیریم خاک
رایتا و زدم بیدان هوا — تا زین خاکی رها گیریم جا
آب او بیخ گیا کرد اوج ابطحان آب — قطره زن تا وه چه آب است این که ما
گشته فضا رو جدا چهره دشمن ز دوست — سازم ترتیب سپاه خیز تا کار راست
خنجر او گر ملک بر سر ما راند گرد — طبل زنیم و بیخ او از بن بر کنیم
زد دل و سینه بدیم هی ز جا جنبش جا — پیش تن خاک دوخ بر سف کین جمله بگیریم
چون لب خشک ما قصد سقی الطیور — زد ز دل خشک ما ناله یا غوثه
زیب جهان ماکه تو ای شهریار ما — خواکه گدای سیاه آستانی همه ز تاب بسیاریم
گشته شه مرد گان بر شه ز ان ما — بهره فراوان ز مرد گان بر گیریم
چون لبه عهد غزا ما ز سر عهد شد — همه تا عهد خود از ته بگیریم

ای شهید زهره گاه ز کیه این زار جستجوی
[illegible]
باش تا سر بر کنم سیمای همه هواران خصم خود
[illegible]
از در کمال ملت شد رح ما شد رو بنی — از بهر اتمام حجت بر لشکر رو بنی
بسته کمان لمه خسته کرون عاتم — سوده صحرای شمس عنبر سای خود
با صد تگ بلا و ز صد درد ابتلا — و ابتلای ابتلا ای نا خورد با خود
مرزش با خیلت از دوغ دو دو تا — غصه دوغ او ز دوغ قلق آن خود
تا چو جهات در دوات چند و چون او — نه هزار و نه صد و چهار و یک رقم بر نه
اشکها جا به از دواج تو جاری آن کی — بهر اشش هی سحاب بسته گوهر
بر سر زین کاه کین رخ چو مهر تابنی — بر من از سر زین بر خاک عرش بگذرد
آه دلان خسته که می کنی ناله شبانه گاهی — شبقی دعا شنوم تا ما و حضرت تا دیده

حاش لله جوی خونش نشنده تا نم تا نینم — ای مقیم غربتها و شهید خانه بر خود
حسرت این غلام جانی خسته تا ام قاتل — لب بستگم تا یوم عاشور چشما تا نظر دوخت
بسته لب دهای حسرت کوف تا ویرانی حسرت — کیف ابستقی للطفل نا بوان بر حسرت

دو دل ز چشم هر که نیم نیک نظر بین
بوج دل ز هر شبانه دیم ز جوان هر که

ظلم که نه دیکه ره نهم روز شبانه تا سحر نهم — زاد و ره است دوش جمله هر گشت و شبانه دارد گاه
آن زاغ که دوش ز سک تا شاخ آل شبانه — عزت ستمگر و شاه شبانه است دو گرد شبانه
رو دوش دل حاد من خسته سک تا گرد گل سیاه — یاری که ز چشمش گر گره دو شبانه دارد گاه
پیمان ولا نامه دیکه ز عهد شبانه — آن شرط نکنم آمد و آن عهد شبانه دارد گاه
در حجره دهم که نیک عمر و دام نامه دیکه — ختم عهد ار عهد دو خسته شبانه دارد گاه
بر اب بصر حمره جگر هر دو له حرف آن — صحرای سیاه شکلک کب و نگه دارد گاه
در نامه حوای علیه است ز آن — اخبار و قرار نامه مقبول ا شبانه دارد گاه
سر ای رب نیکس فرخ خود خسته دل گاه — نه از سر گاه که از عرض دو شبانه دارد گاه
خوجه عمر ان هم دا گر حیف گفته دست — آن آب که بر بش بد دوم دو شبانه دارد گاه
از بسکر عباس دو گیش لله جای زاد — بر ان طی نظم هم دوم خسته شبانه دارد گاه
اگر خلعت نامه ز هر و بیش بطراد — انداز گون بر سر دو ان دو قبا آن دارد گاه
ز نام تو ظفر نامه حسرت کش ما رقم نامه — ز قبضه کم عیش کی بر عهد شبانه دارد گاه
خسته نمار کش حاکه ز ده بر حاک خاله — خانه عاد تر بر ش دارد شبانه دارد گاه
ز بیر تو بکل گاه هر ز دارد آن — از نست طلای هر ز خسته شبانه دارد گاه
چون دو دو ز بر کو فتر بر کو فتر گی دو چرا — هر سنگر که دا گردم بر ش ای دارد گاه

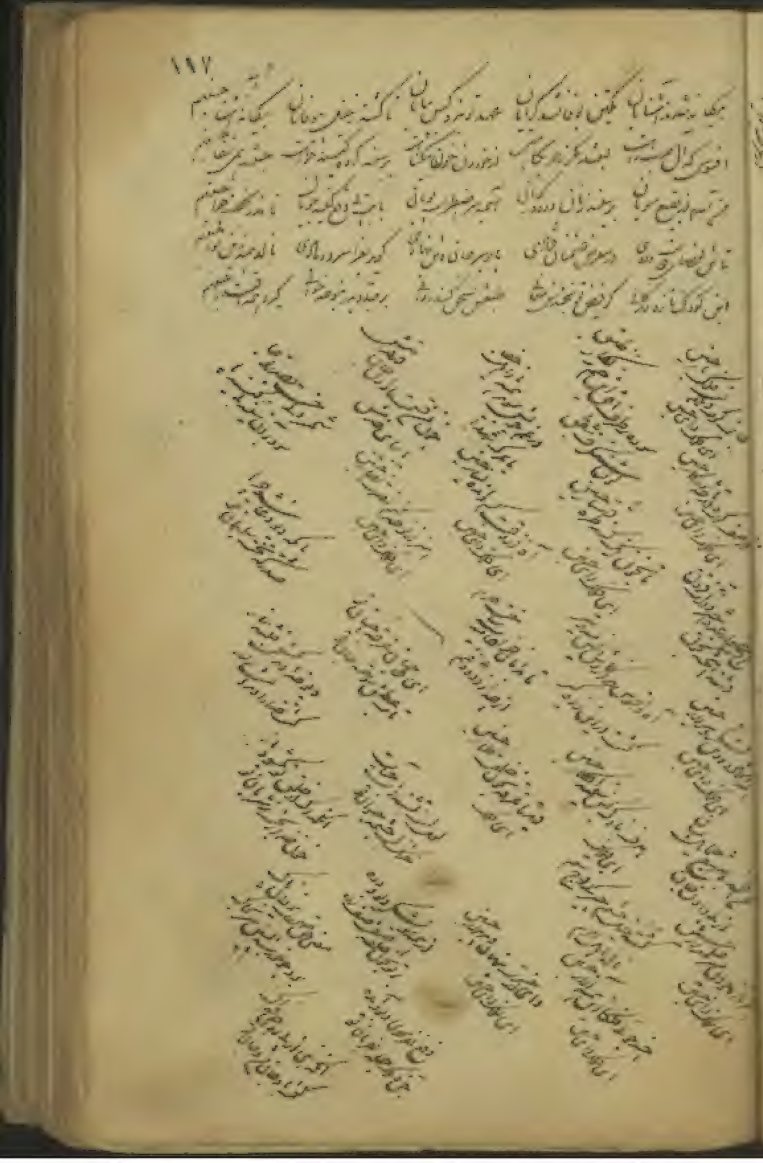

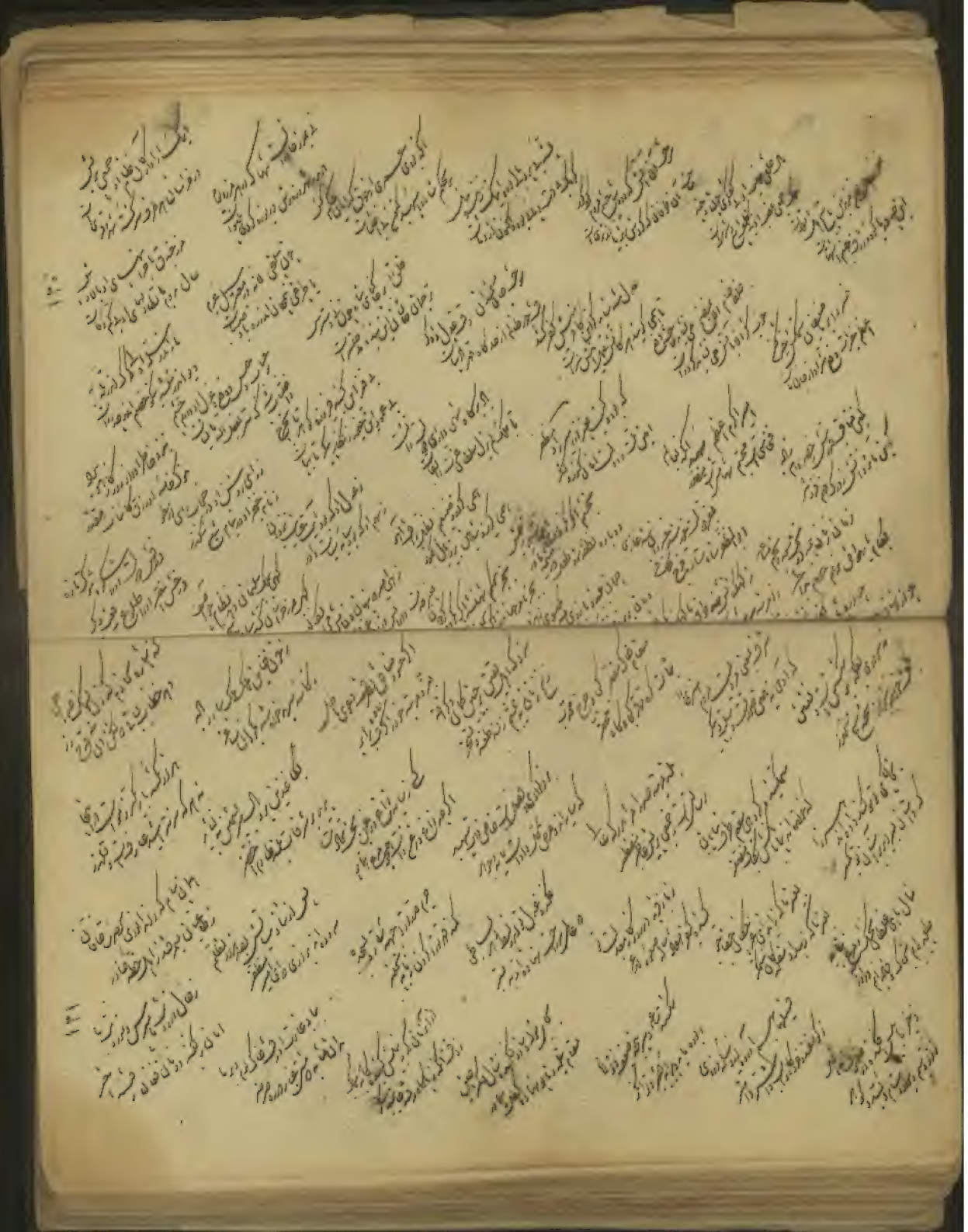

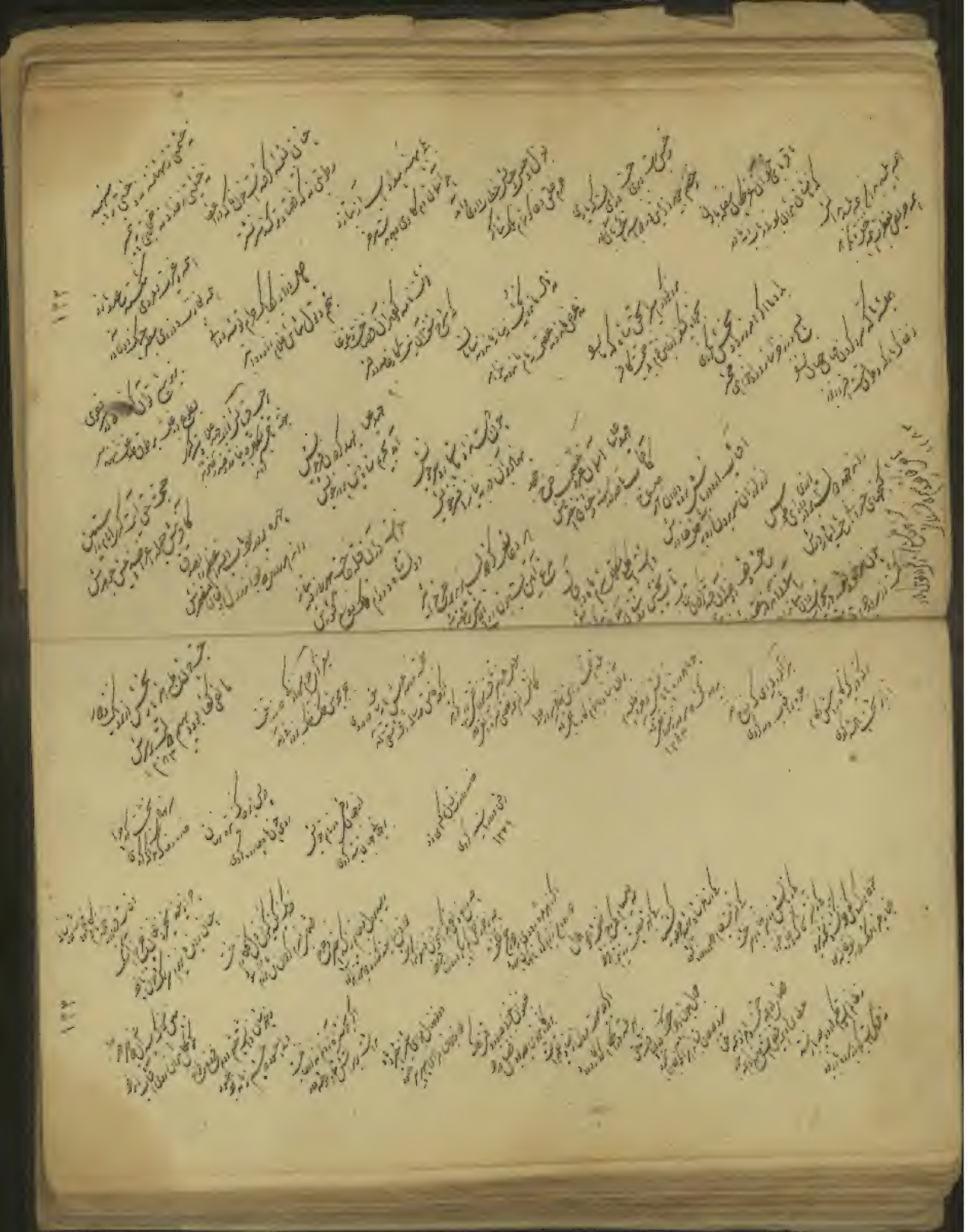

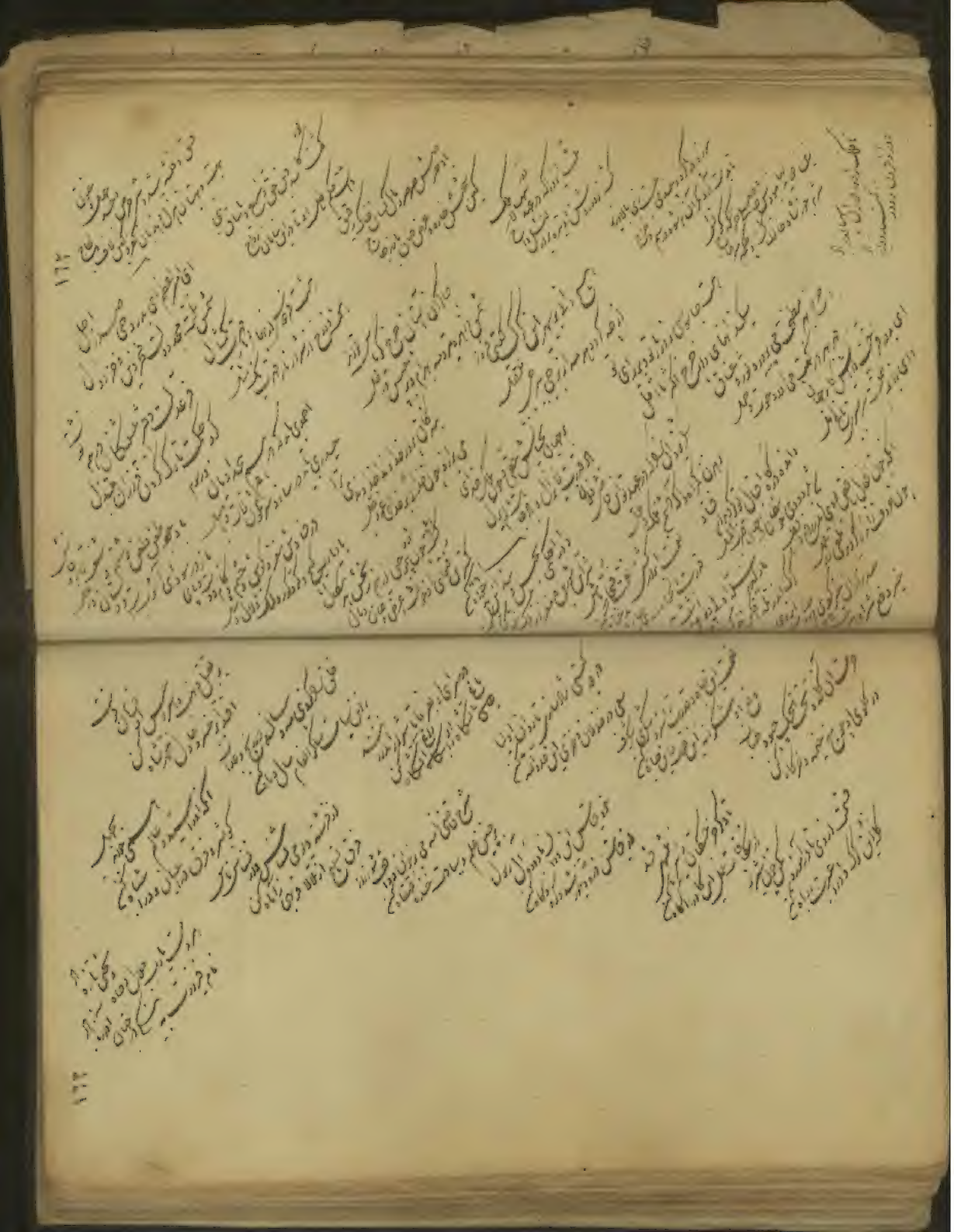

فاصد کوی دلستان مرزن ان کتاب ۱ وز پیام مهربان نارستان جواب ۱
کوی کز ای قرب جان تا تو ندهی خبر چنین کرده وداع جان خویش بهتوان تو اب ۱
صبر دل و سکون دل صنع خیال شد تا تو بهم کماشتی سینه و اضطراب ۱
دوش هجر تا دلم چند معاف کنی سخن عتاب تیم اهل نیم عتاب ۱
بی لب لعبت پرورت جام کجا کنم هجر تو در مذاق من تلخ کند شراب ۱
کشت زموج دیدام صنعت ما فنی کنو تکنه ایمنی نهم پای بهر حباب ۱
تا محرم شبان غم چشم نمیرسد بهم بر دو خیال آنهرم دوق حضور خواب ۱
اول هجر بودم و عقده وصل میکنی چون ندهی بشکنان زبهر خدای تاب ۱

ختم حضور رافت رغبت نگهی
پرسش مهرت نیز خانه خیاب ۱

موصله کز که بشوم قصه اضطراب ۱ تاب کجا که بشنوی درد دل خراب ۱
سخت دلت کجا بن موزد و دوستی کی کز بحضور سر کنم واقعه عتاب ۱
دور شدن نمی دهم زلف تو از نگه بیش خرام تو نشست کرده وداع با بهم ۱
صبر بسکفان من هجر گران رکاب ۱ شعله درد و دست کشت چه پایم
دیل کجات تا زدم بار کنم جناب ۱ منظران راهنم منظر خانه خراب ۱
حال کجای من بسا منتخبان اب ۱ اول هجر ساخته وصل کرد منتخب
مژده جمعه آوری خیزه عذاب ۱ باد شمار هجر را شوق وصال می
آتش و خاک فرق نا های دوراب ۱

بقیه طرب اگر بزند چنگ مجلس آراء

بگو
دست وصال عاقبت بود و دل بجای

ای کو سوار میروی تند عنان شتاب — تا بود روح در بدن بود نرم رکاب
نیست زناب و دیت گر بشود آن عقیق — بر سر خونش نگیرم نه بهاء نه کباب
صبر بودم جریح جاده نه راه — داغ مفارقت بدل نکند التیام خراب
خون دلم زده کان نازنین نازنین — گر گرمی کند عجب آب خیزد از آب
آن همه قطره آب این همه سیماب و خون — چشم و دل و فرق من اینک و تیغ و سحاب
بنده مرده گو چرا پاسخش دوری ای عجب — هست هم عادت آمده ایها بجواب
رنج فراق بیش هم نا وصال با اجل — عاقبتی جهان شود حقه این حقاب
صید بسی خسته شد طوع ضرورت بس — گر کمتی بسی بود یا کمتی طلب

دوم دوال هم سر چوب راست کنند

آنکه عمارت جهان بهر خوش جلیده آب

دست بتیغ گر برد بهر خصم عقاب — پای بسنده گر خی طرم رکاب
گشته غبار در میان رکبان گم شتاب — چیره ز ابلق تو رنگ شده حباب
گر مرت بدبری بسیج عذر گران — ور سوی زمان است وجهان
در پی ماه عارضت مهر فروزنده — شمع کند بروی شعل آفتاب
چهره خلق تسبی بیخ رخت دیده نگند — بر سر آشیان عمل پای شکن غراب
بر فلک گذاشت تو بار برد ملک زمین — باز ز تنگ خون کند نامه تنگ دواب

بچی اگر ز لعل لبش نوش بر چشم — صبح خمار لاجرم بشکند شراب
زآب خجسته بس دو سه بوسه بر آن دهن — زانش گرد بده گر بیش آسیاب
گرنه بعشق معرف فضل و هنر بدی — پس بچه فرق بودی میان آدمی و دواب
ترک تو بخت از بر دان خوش که دل دهد — شرم بقتل بگنه تیغ و آسیاب

آتش بنده هنر گر بسراج بود

طرفه تر آنکه اشک ما بخرگه نهد طناب

در شرف دو جهان بروی شود تنگ نام — گر بجهانگ سوی کوی تو ریزد خرام
تا لبها کردم در ام نشد آن نبی لطیف — اندرین نامه سیه دگر کرد اوفتاد
تا که آن ترک غمزه ای در تیر کرد کف — سیر دو نقطه عربیا اندر میان جیم
زین تو ابرده گرد تا نکند عطر بیت عشق — چم آن است که پرده بر بسودم
جبه مدرسیان بخط اندر به نبی — فرد همه چه کم ای دوست از آن دم
با چنین قامت مزدان سوی تاریکی نخرام — تا بصبور نکند قصد تو آنکه نامزدم
رشک آرد نظر آن نیل لب و آل رخ — خار رود دیده زند سوسن و نازیدم
ای خضر بگذر ازین بیخ که گر شیخ جام — گر بصد جشمه حیوان بدهد نستدم
از پس بیخ بلاکم چه دهی مژده صبح — بیشتر زانکه گشاد هر فرصت قدم
ار بینی بقناعت کم اگر خرسندم — زانچه دم گنه بگفت برآرد فریاد
خرم جلت جنون میزند از نیه بنگ — جنایت ره بادیه مجنونم
وانی آن خرقه و سجاده و تسبیح بشه — در خرابات بی گفت هنر بودم

گر ستانند یک جرم ز دود بام
بود نسبم بنان طاعت صد بامدام

ای صبا گر ز حرم بگذری جانب غور
آب ما غرقه بخون دان ز خدا ساقی بود

چشم شیخ و در رضوان غم شاب ارزانی
سر ما و سر ساقی لب لب جام

ای صبا گر ز حرم بگذری جانب غور
بیر از ما بمقیمان خراب السلام

ساحتی این تر از کوشه میخانه بود
گرچه صد بار گذشتم ز سر بام

چاکر پیر خرابات غلط گفت آری
چه نکوئی بعقوبت چه خوانی ز دشنام

نام هر جا که رسید آتش رندی بنیاد
عاشقان دست بر آنند بر آنند بنام

بنده کز استخوانی بتجدد صد داغ
ای صبا مرغ کجا دانه این دانه مدام

شوخ طرار سمرقندی ما طرفه بتیست
خونبهاگان گرفته بسی افتاده بدست غلام

دل ز ده خانه زرد رفت جفا دید
آنکه در این پرده چها بود ندیدم

آبی که کشیدم ز بصر آب روان باد
آهی که کشیدم ز دلی باد هوا بود

جانم بخط لب چو بدیدم بطرب بود
خونم بسر زلف چو صیدم بچه بود

هر جا که در پاس صفا خانه بتان بود
هر جرم که در کار دو خارف نه زیان بود

نقشی که نه در خاطر و بالا و در و داشت
جوری که نه در مهر و سزاوار جفا بود

هر دوغ که بود بچین نقش عقاقی
هر چهر که سودم بزمین روی در آن بود

لوح دل ما آینه چهره نما بود
نقش غم او این همه بهر چه خطا بود

هر چند ادب دانم عشق ادب آموزد
با نه که خلاف ادب از خطا خطا بود

عذرش نه و عیبش نگر ار با هنر کور
آن دیده که از دوست هنر عیب نبیند

ناله دارم بذوق آن لب آن زلف
ناله آدم بیاد کوثر و طوبی

آن لب و رخ که بلک و خال فروشند
سیم بر نرخ کجا سنبل و نسرین بترازد

کوشه از پی دلی بدست نیاید
دامن دولت بسی قوت بیاید

غمزه چشمت بیکدگر بچه ماند
مرغ سنبل کجا ماند و چرا آهو

عقد فرقت ز انفصال گشاید
جزع بیمانم کی گسسته شود او

زلف تو از خط شکنج دلبری عجب آموخت
او ز موسی شکار ز شعبده جادو

مرکش از شسته نوا بازبردن
است تر دن سیاهی از نرخ نبیند

گرچه سیاهان طلال روزه فروشند
جام سلافی بطلاق آن خم ابرد

ست بر آن طرفگان تعلق جانم
چو ز آن چهره کمان طلاقه نگیرد

سوری اگر بنگرد بدین آن خط
سر بیند چون نقطه بر سر نانو

غایت جمال بخت تو در شش هنر است
کاید یکی شش تو در بخت بزرد

گر فرخ از عبادت زان آن تو نخشد
دارد ز ال بخت کل بر آسیای نبیند

دیده و دل بوس اغیار بار دشمن
آنچنان کین دل ز دست دین ز پای نشاند

هیچ اندرم نظر سوری چو دوم بشکار
چون عیدم حاجیان هندم بناشد بزرد

گشتگان عشق خالت را چه می‌گویند خستگان شوق وصلت را چه می‌خوانند

گر تو بر گردی ز من بدبخت دل را چه کنم ور بگردم من ز عهدت کس نمی‌داند

چند دزدی بوسه‌ای از شهد لعل نوش او خار با خار آمد و خار آمد و خار آمد و خار

بای گفتن کردن از بستانم ار اندیشه‌ای دست چون نبود چه جای پای آن بر سر نهند

گر بقبر کم خفی آید ز دنبالت بای دود نا بوسم خاک پوی کاندر آن بستم نهند

هر که چندان چین و خال سیمبران بیند تا چنان ساکن نشیند بر سر آتش نهند

سوی جوی گلاب عشق آبی می‌برد تا بگلاب فی سواری می‌کند تا مشک بر گردن نهند

عقل با عشق این زند آن می‌کند با زان نتوان تا توان بستن بجانان در نهند

حفظ جانم اگر ز عشق تو می‌باید منعقد قسم اگر حرمت پیمان بشکنند

بس سزا باهی دیدار خوبان عراق
باد حافظ نوش آن نرگسان مست بخشند

با ساقی سیمین کفی و رای نشستم کردی بکرشمه دو جهانم بشکستم

زان پیش که از کنج فنا پی بپرستم دریاب که جان بر خط تسلیم تو بستم

زان نرگس جادو بدم رنگ ملامت گو گرم بگو بند که من آنم نپرستم

جانان وفا عهد صفا صدق ولا بود این جمله کمالست که در من نتوستم

احوال دل خونشده زان زلف پرشکن هر تار که بگرفتم از آن بیش شکستم

صد زهره و صد مه بود آن لحظه که بینم با غصه و صد غم شود آن دم که برستم

این سیل سرشکم که بر خ می‌گذرد از غم خونست که از حسرت دیدار تو خستم

درد دلم آنم چه فسانه‌ی حکایت کز یار نمی‌چاره‌ی اندیشه ندارم

گویم که کمی منی من از تو بحیرت
از خوی خود او هیچ نگویم نکنم

در خط عباس زلف اگرت عذار است خط سبب چه خدا نه زلفی بکار است

چهرت بیان نوا کز در اسباب دیر است کو را ز زلف گیسوی افتخار است

فرمان کامکاری کردند شاه چین الا بحکم محکم زلف استوار است

هر جا یکی نگار بر از نظره سر شار غیر از نگار من که ازو سر شار است

گردن بزیر عشق زلف است هر کرا شکر خدا که گردن ما زیر بار است

زلف از روی عیش و دلها مقهور است در حلقه‌ی تو همچنین قرار است

دست نیاز سلسله دل بی کند ز لف بستی چنان که تا ابد رستگار است

بی کاف کشمه بین نای دربست این کار کار رستم و اسفندیار است

گفتم نگر که صبح بهشت است روی دوست گفتا نگر که صبح رهش زلف یار است

گفتا نگه که باغ بهشت است چهر من گفتم که باغ منزل شیطان نه کار است

خشنده باد چهر چنین دلبران ما کز میانه زلف نسیه روزگار است

جز طره‌ی تو هیچ نه دارد بهر دو حظ
کس مبتلا از آن لب و گیسو نگار است

ای برده دل از پور بدیر ور نگذ گران پیر و جوان در خم شور

شیند بهزار پیر چو جز نیز می با پور خیزد بفغان پور چو بنشیند با پیر

شکرفروش خوان آن خط که بخشد نثار
دیوانه دل این تا بدانه آنچه زنجیر

شیدا دل و شکرفروش دوش می‌نمیدی
آن خط زده که چه داین چه که بگیر

با طلعت تیره روز تو آن سیر جوانا
در حسرت جانسوز تو این پیر جهانگیر

ماچون تو ندیدیم بصنعت آگر آشوب
کز تیر کمانخانه زنی دای زکمان تیر

رستم بورش اژدهکشش نداده پرده
پهلوی پر سپوکه شکستم دگر

تیر دو صف کردم همه بر شش
خون پدر آگونه که از بام سپهر شیر

عشق آمد و دیر آفتاب بدزد و بجهید
رنگ است و زر عالم بر دو بجهید تیر

جز از برای تیر که گوید جوان را
کز تیر پهلو در آن به که گوید پیر

چم است که مانند آن بگسترده بود
بر روی سم این پرده جوان دشمن گیر

خطا که بر گشتم بهم پرده جوان بد
تا آگه تو در بار هستم طاع و تقصیر

دارم از دست تو فریاد تو فریاد رس
آه آگر دست دهد داد من فریاد رسی

دل ز تو خویش ز او بی تو شکسته غمی
آنچنی چه بخویش افتاده آنگاه کسی

تنهای تمام جان بدان آمده درویش
ای لب یار بر آن آمده کز غیبی رسی

خار غم بیش خلد کاوش دل کاهش جان
آنچه من دیدم از آن غمزه بسیاری بسی

هیچ دگر نه نوای جان و دوه عشق
جانه آنست کز اینم دل غمخوار بسی

طرفه دلاوری تو بر طرف عذار
از کهی آنچه کرده نفسی

روشن چم ز هنر زاغ دل او خرم تر
در شب تار بره آنچه کنم از قبسی

می آید و چین خرم بر د بخالت
شمشیر بدان زده جیب غالت

رسم است هلال آنکه دهد باج بشب
تو برخ خورشید و مه داری بالت

جنیاد نهند دام نهان دانه بدید
دین کعبه خلاف آمده در طرف دخالت

بر گرد تو آن خال سیه دیده مردم
خوش دل خویش شده بر گرد خالت

با طره تو زاده بجنگ دل درویشم
افزوده بر د صحبت اندیشه ملالت

گویند بفردوس برین مایه نیست
آن نار سیه بیرخ فردوس مثالت

خط سبز بدل بستان از بهر نشان گذاشت
شب بر سر دست آمد و تاک است خجالت

زاهد بخوری خون مسکین آخر می
چون باد چشم آمد خون خلق حلالت

بر گرد عذارش زن نامی بر خط
کین آتش سوزنده بسوزد بود بالت

در زاویه چشمه خضر سوزه و عاذر
با هم خوش تر بنشید در ظلمات

ای یهودی بیچه ره گشت بدین ره قدیم
کردم اسلام بگفت سر زلف تسلیم

شیخ در سازد خود ره شد آن کفت بخیر
صد مانند تو مجذوب کند آنان چند

آمد اگفر مراقبت ایمان بمقام
من و کیش تو کفر بیش تو خوش

سامری کرد بزمان نوبهار دشتی
تا ز جادوی چشم تو کرشمی تعلیم

مژه و چشم صف قتل و نظاره تحریر
چهره و زلف کف بر سر ایمان تعظیم

از مفرد وی خدا پرور دو سلام
زلف تو کفری دارد نه ایمان تسلیم

باجنین چهره بهشتی که تو داری جائی — اهل دوزخ نرسند به تماشا جهنم
شیخ فرمود که کافر نبرد بوی بهشت — ای که این است بخور و مانده فرو نه تا جم
شب وصل است و فراغ بر و بستر خوش — جای آن است که خوابت نبرد تا نجهم

گفت بیداد ز زلفت بنظام افتاد
فعل توبه همه هیچ بخندق بزنیم

گوچه خاطر همه نیه رود از دست — یک گلوی اشک عمداً رود از دست
هر شب از گلشن رخسار من — برد هجران همه ای هجو ز دست
پیش لعل لب تو هیچ بعجز — معترف شد که این همه اعجاز ز دست
زیر مشکین خضاب غمزه تو — غال پاسبند دین ز دست
دل مسکین درین سلاسل زلف — صعوه در پنجه گل مازدست
هر که چشمش ترا بدین خوبی — نبود ناصح کوشش آموزدست
خوشی ای غم اگر بدین دل جای — خیز مقدم چاکه در بازدست
گر بشش ماه سود در طلبت — بجهد درون چو هیچ نامازدست
بجهد رسی دلا بجائی — که بانجام ره نیاغازدست
خاکساران کوی رندی را — فقر دولت شمرد و ننازدست
ای دل ار نه رام شوی بدام هوس — بال بگشا که گاه پرواز دست

تا رگ ابر ترک خمر نسبت
شه بدیهیم کرم فرق فرازدست

مجور ستر و بانس بگفت آشنا چه باک — گوئین دقیقه خود همی کشف ما بهی
بگذشت خود حدیث من که در جهود و دد — شیفته نیم سخنها ولیک آوا بهی
بغمزه تو که برگذرم از آن فرخ و فرخ — اگر سیاه بخندد زماه تا بهی
بطره تو نخورم تعلقی است دراز — اگر چه در بغلط دل گره گشا بهی
سن و سلوک طریق صلوات خشن بعید — بگذش شیخ اگر محتشم اگر ساهی
دو ای ازرق زشتم منه بدوش گران — بهیچ رنگ نگردم ز میکده لاهی
اگر تو نیم بگذشت نگین جم چه عجب — بمن این مقام که باشم مقیم درگاهی
گروش اگر نه منصفه التزام نگاه — بوقت دل دوجهان بگذشته ام گاهی
بمن ده از همه سوبسته شد گران آن — اگر بگوه گریزم تو گوه می کاهی
ترا بجوشش ده تو خدا نگه دارد — دل رقیق هنر خامه ات بگذاهی
همی بلاک نگاهت بشه میازد — که دور میگردد و نوبت شاهی
بفتح نه گشم آن خشم ست بعطا — که این دو رنگ هنیرم ز دست گاهی

بهر محمد محمد نه که در شکنه
اساس چرخ بگردد گه سیاهی

بود دوستی آن زنخدان زده با جان — خصم خویشتی که ماند گریبان بدهی
گوهر آید ز صدف مرجان از گنجور و گنج — تو جت چیاه و لب کو هر مرجان بهی
ابر نیسان دو چشمان ست از بهر چی گوز — گاه خط دو دیده ست ترا بر نیسان بهی
ای بیا سر کوی کرد و ای بین شد ز جان — تا تو آن در نفتح بر کوی دوجهان بهی

سر ذکر بود و در بستان عجب این عجب
کز نوح و با مسیح بر و بستان بود مرا

بیم و سندان بود و در سنگستان دل خفت
تو چه با سیم و زر بیم سندان بود مرا

بر حلقه بلای بر دان از آن حلقه چنبر
خلعم کاهربن بر حوشش سلطان بود مرا

زلف بر لب خط ای لب خضر در ظلمات
تا جهان تنگ شکر در کام ثعبان بود مرا

همچو ان ریحان یکی در دان بگاه و تو
زان لب اندر دهن شیرینی جان بود مرا

انگبین خوش زدل با مرد مان زشت است
ناخلف فضل است کش دعوی ما ان بود مرا

دل پسند خود این حلقه بخم بردم
بلکه در سینه بیاد تو گره شد دردم

غرم آن دارد که بوسم تو بوسه چو شمع
آبه ده تا برابر صف بژمردم

در شب هجر غم نه بسیم تا بینی
که ازین دست آن دست جهان می گردم

دوش سنگین همه آفاق ز آه و گله من
گله زلف تو باد صبا میکردم

تهم از دوستی دل بچه بهسو گه تخت
این نه دل شمن جان بود که می پرورم

بچکه دل بچه گوشه مردم بدهی
گر بدانی که من از دل به چه گه افتادم

بر رضای تو گذشتم ز رضای دل خویش
بجز از نزع کسی نای دوست کی بود مردم

در میان دو سه ی بت ستاره تو
ظاهر و باطنم این هر دو به کعبه بردادم

زان دو جو دم برخ و خنجر دوش افگار
تا ازین تیغ سیمی خاره دیده بردم

خلق ز نوش از نیش دل بیخبر
عجب است بگه من ز نوش دل افگارم

یار مرد زنی دوده سنبل دوتست
کو بیخوش چو شمع پس نشته رز دیده بردم

نوش آن ناعت که از ذاتی نیز غره بر خاکم
ز آن خوشتر دم دیگر که بر بندی بر خاکم

مرا دم حسرت نه دل ها کیش خورد ست
بزخمی دستگیری کن ز ذاتی زدی چاکم

بهر نگری خودم رندی چه مسلمان چه ترسا
چه زهر قلم دادی چه سود اگه زر پاکم

بآب طرب ای شمع منوی ز دان بر خیزم
ز تاب عارض ای شاه بنوزان چشم تاکم

فغان شادی و دزان مجوی از جان خاکیم
صد بت شکند طوفان بر سر هم نشکم

مرجان از ان آید و زان خور بگنج عافیت
در نگ چیست بشتاب ای دلداده بر نگ جانم

بهر خبر کیستی راست بگو بهر چه کاری
بین تا کین چرخ زد چه سر گردان افتادم

ز شبر بین لیل شود نگیر د چنان طره بردم
بباد آید بسر افسانه جمشید و ضحاکم

بتان خوج جبا دلبا باده
خیزای پسر چه فالی دهه اشاره

دلکاره داده کوش که غم بهتر ست
کاز گهان دور ندیده چاره

بگش ناسس نه که بوی تجاب جام
سوزد هزار خرمن زهد از شراره

غالب بچهره گاه نهان دگه بگاه
چون صبحگه طلوع خروب ستاره

خرم بروز باز مان خسته ز انتظار
مرهستاده هر کسی بجان ان نظاره

صد ره بگو بیش دم دگر دم مخست
چون گه چه ز بجهان چه کار

ز اخلاف بگه دلی ابتلاف دو
ایدل نه لفت ز گه بین شما

نامن نشوق جان دهم شعی دهد بگ
خون دو ناشکیب بر زار بار

نرانده هجر کمان‌دار تیر دلدوزش را ... بارش نوید وصل تو عشوه‌ده داده
سودم دلش همی‌نرمی‌دل نرودی سیمگی ... جانم خود آن تو دوم بر سنگ خاره
من غرقه محیطم و یاران کنار جسته ... خندان رهند و اضطراب من از کنار ساده

حال هنر مپرس که چون هم گوی دولت
در خاک و خون کشیده سر شاه و شاهزاده

آن دور نرگسان سیه‌مست کز کمینه ... غمزه شکستگان آفت هشیاران شده
آشفتگان کاهل و فیضی تو چیده‌ام ... کز تو کنون بسمل نادیده‌کار شده
بردم از غرقه‌ها تظلم بر چشم آبگیرده ... یعنی آهسته‌تر کسی که جگرخوار شده
بهر صلت خفته ره و داعی زاد گنجروان ... قرعه زاده نه در آنکه گرفتار شده
زنده نهاد بر آن رفتن ناگهوار ... با سر زلف تو سوزنده بسیار شده
بستر تو شغل خط و زلف بنجشاری ... بسته حقت هر سحر طرار شده
خواهش بر کند ز ناکسی ای جنس نیاز ... کاندر آن بسته زهر بوت طرار شده
آبده زاده جهان آنچه گرفته ... غالبا گمشده کان خاص ساده شده
تو توانی دیده جهان از هر خشته ... خوش همی‌خفت که در جنس تو بیداده شده

دشنه زبان بد بسی بر جگر
ماده فلاخنده و بر قلب دلاور شده

خط بر آن روی سبب گونه بازار شکست ... ماه چون ماله زند آب بدان کار شده
مرتاضان دوش چو پانه بنگشت ... گر بیت دیده من بر بهمان کار شده

چاره غم نرود وسوسه کردان مطلب ... کیش کرامت همه بیکده‌ورزان باشد
زاب آن چشمه کوثر که نمایند بخشند ... منع آن فرع باده کشان باشد
بنگر دیده تو در غول بیابان ره عشق ... تا بوسی که مشکاننده ما دان باشد
ایمن از آفت مرگان تو ارسی ای ... بحث با ما به خشم چشم غزالان باشد
دل بر آن گرز هوس خال تو مهدی لفت ... چند ای حلقه تسبیح شماران باشد
بتی کو خط و سیمای تمال چو بت چین ... بتری این چنین از ماه و شاهان باشد
دام زلف همی‌گیر که خوبنده چنین ... طالب به خوبی شیدا بوزان باشد

توان کشت بسیار که بر آن رخ مهری
کل بسیار آمده از غرقه‌های هزاران باشد

شب بوی سواد حلقه گیسوی تو ... مو بیسا گردم ما دل ابهم بر پای تو
دوش ز دیبل انگبتان گشتم گشت ... او بذوق کل تو کرمس بیا دوی تو
با مداد از خیابان نوحه سر کردم دگرد ... ما له از بسر دوس قامت زیبای تو
بشت بر مقصد و میزدم هر دی در طلب ... چون بدیدم بود کامی گوی با گوی تو
بر سر خشیر کج کردست کوی عنبرین ... خال مشکین که بر دو بنا نه بروی تو
فی مجال مرسیاند نه امان نیابا ... افسر بن بر درد ست فوت بازوی تو

در هنر پانچ بحث تست فرهنگ بای غزل
کر بحد دانم بر شمار بحث بن اوی تو

بحمدان خوان بحث بادا ... تا به خواند کرد یاد خط دوی پاک تو

بس که فتنها و شر صوت جان آرد برون
تا بشکفد صد جان ازان لب چون گل خندان تو

تا بشارد ساغر آن لب خم کند گردن که گفت
صفحه میسا باط در نه نشئه مستان تو

بوسه‌ام را تا فراغ صد دم و صد دل دهد
زنده از نوشش شود هر مرده دندان تو

با دل آن چشم مرا صد راه بیگانه کند
گر فتی از بستان صنعم خورده نیشتر آن تو

طره با چشم و لبانت بهر جان و دین من
دست بوسی است و چشم عام مرجان آن تو

من که در رای گره خارا نهم سهل بگیر
پهلوانهای شکن خارا پهلوی آن تو

بر سر پا سروی خوش باغ ساقی آفرین
کاندرو می سافد و نی دانش بار آن تو

وصف آنگ سبز او در چشمت بد آب
کاید روی چشمه یا آید اندر جوی تو

انجذاب آن لب و خم چنان تیز است
وآنکه شراب است مر انیس مجالست

مانده بیکدام تر اهم و عجب نیست
رسم است که پرهیز می زن آب است

تر آب نمای می و زان است هر آنش
زاهد بیشتر آید و جمی بیش خراب است

نوشی می و سوزی دل با سر آتش
رسم است که آنکه شراب است کباب است

دل خشه و خم شسته و خواب آفرده
زین هر سه مرا چشم و دل آن هر سه پر آب است

جانا بده آن جو هر قناع که کوبند
در روی دل و دیده خشم و قدح آب است

ساقی کمش آن کوشش گلگون ارکانی
در ژاژ خطا زوده خم باده کباب است

دانم که می عمر فزاید بدل من
چون مرتبا بید کم عمر ز آب است

بنگر هنر از باده و دشمن خم نیره
زیرا که خم از بهر می و می ز برای آب است

صبح دانا کز درگان چوندی چون گهم
دشت صحرای چشم از گریه دریا کنم

دارم از گریه بسی سیه گوشه تر
بلکه از دیده روان تا شب یلدا کنم

از دو مرگان محیط آگنده طوفان صبح
قلزم تشنه را نظری تشنه دل کنم

غم هجران بدل انگیخت شیون در یکیک
نیم از دل بسر دیده شیون کنم

هجر مرگان هوای تو ندهم راه رود
دشت گرگان همه بادی ز گلگون کنم

دست از دیده کشم گر بکنی دامن دل
جیب بستان چو دل غنچه پر از خون کنم

سر نهادم بپر سروی و بر سار دود
تا ز بیخ آن قامت سرو دل کنم

رضا شاید بیستگی و دست شهر
تا جرم از پی دل روی بیابان کنم

دیده بخانه نشکم چو دل از داغ جگر
یاد از لاله‌های دل گلشن کنم

یاد طبرزد نگین پسته جان پرور تو
دامن از دیده و دل باغ طبرخون کنم

عیب خود روی مرگان هنر آبگون
کاینچه مراد تو از دل همه بیرون کنم

تا تو در شهر بدین بسمله گذر جو ای گل
بس که بینید دل از لطف نظر جو ای گل

منظر طلعت رخم و نگر گشته عنق
گر بسی در پی او لطف دگر جو ای گل

بیخ تاک نیست گران غمزه و لعلی تو ز آب
دل بود از رگان شیشه ز جو ای گل

گفتی از غمزه رخم رحمت دل مگذان
بین نیاید که بهشته نظر جو ای گل

تن تب دل بطپش جان بگلو رسی تاک
گر بصال منش ای دیده خبر جو ای گل

هم شهای ز فراقش کن ای دل که مرا
نیست امید که این شام سحر جو ای گل

دوره عمری کز خاک کهنی بگذری — دهر هنر از خاک به جوانی کند

با دم عیسی نشود زنده دل آن کس که او — با لب شیرین تو هم نفسی کم کند

تو ز لب شکر چه پرسی که ز شیرینی او — خانه هر مور ز دور شکرستان کند

پای ز لعل که نگه دارد و دور از لب تو — سیل ز اشک روان بادیه طوفان کند

دور از آن لعل که لب از نمک افشانی کشم — بس کز آن نمک مرا خون بگر بریان کند

گشته چنین بدل لاله و گل حسرت تو باغ
کز گذری بسینه خاک هنر خواهی کند

نظر ما همه بر آن روح روان است — کز چه آورده علامت که گه نظر است

در خط بینی از نشسته دور قمر است — هر کرا بنده آن طره و لعبت هنر است

لب یاری چه هنر بخش دل و حال — تو از آن گفت که این هر دو بخشش هنر است

هنر و خط ترا بین طرف لب نوشش — غالب آنست که این جمله طوطی شکر است

آن خط تازه که امروز طرف لب توست — با میان بسته و بر گرد دهان کمر است

لعل بر روی چو بینی گرو مال دلش — سنگ در دست مدانی که گرو جهت زر است

عشق را خود داری هست که جان غافل — با کسی در نگرد هم و کسی هم نگر است

دین عاشق زگرد مذهب عاشق دگر است

گر چه در عشق مرا دیده پاک است هنر
در این ره دست هم از دیده ما پاکتر است

از وجود خطرف دوزخ هم آبی نرسد — چه هم ما چه وجود این چه دوان دگر است

دود از سینه دیوانه همی خواهد خاست — آتش صبح ز آهنگ گه در تنگ برخاست

آن که دل سنگ دران دگری جان او زد — نالی بگو کاین دل نیست که مادر و سنگ است

من کیم تا صفت قد و دهان تو کنم — با شکر زدم و در خامه من با شکر است

تا تنش مرده جان از شه بارم آری — ابر گریه همه با باله مجسط تگرگ است

هم مرکبان ز اجهر و زر خلعت لطف — روح پوشیده و با تیر و چوشن بسر است

پس ازین مهر خلد هم کسی جز آنک — بحر جوده و خلق چه آن خطر است

شاه مردان که در او صاف ثنا خواهد بود — گه در او نشی از مدح ثنای دگر است

هنر و فر قبول تو که استاد سخن
گفت هر عرب که سلطان سپهر اختر است

جمال هر کجا چشم پرستی تو بر گشش — جمالی کرده بر جان و نگاران نگارش

شهید عشق را تابوت در خاک چه حاجت — که گفتا نه در آبی چه بر به و نی مزارش

گر از دست تو بیند سنبل مشکین — ز داد و دریا بگیرد ز گوهر هم قرارش

گر از لب خنده و شاخی ز شیرینی شود پیدا — که شیرینی گر نخلی که مصنوعه ز دارش

مرا بی طلعت تو در گیتی چه تاب و تب — نشاط و عیش آن نا شده باغ از گزارش

تو بی نزدیک بی و دورم نگاری — بزیبا چه حاجت نیز و بر نگارش

تا ب چه بود در دم بتان دیده بیشم — که صورت بود نخل گر آب ده نگارش

نگار و نقش لب گر جام و مهر لب گرد — حریف نقش رنگ گیرد و جان نگارش

بتر از تشنه نزدیکی تر کان نگذرد — جا پرنیخر بند دلش بسر شیر از دارش

اهل دولت چه اهل خلد برین است
عشق بر آتش عقل چیره چنین است

هیچ غیبت شنیده کز آن دهن لب
باده صافی و پنبه گلچین است

دوش دل منکر غم تو بجنت انگاشت
غیر غم آنکه او خراب نشین است

نرگسش دوش تو و لبان عقیقی
چیست کی حلقه خاتم و دو نگین است

از کمر او مگو که بسته بچینی
است در آن طره زن که چین بچین است

بیخود گردد بغمزه زاهد خشکم
روشنی آن دو ده و داکه چشم دو بین است

اهل بدخشان نداده گوی لب او
مهر درخشان نبوده کو چنین است

خیل خط او دوره رسم نو آئین
آه که کار همه زیر و زبر دین است

هیچ نسازد بآفتاب فلک چشم
روی تو خواهم که آفتاب چنین است

هیچ نیرزد بهر دو نرگس ایشان
هیچ نیرزد بهر دو نرگس ایشان

لب چو خیر خود نبود با خبر آب حیاتم
سنگ او بسته دهانه و در خلقانم

بحر هوس تر ادای بوسه زد از لب
بر هوس تشنه لب نشسته و گندم خانم

نقطه لبش بسته جهان و همه جانان
از دهن تنگ او بسی نگنجانم

لبات خلاف نمایش خال و خط و گل
زهد بری فسرده دسته نه دسته سنجانم

بیا که گرد ان نقطه بسی پرده دل
زهد بر جنس هیچ نتوانده خود بر تانم

شبهای من همه رقص آورید و باده گساری
پس از وفات حریفان نوحه خوان بر صنم

از آن دو تنگ شکر تا بجات می بینم
حدیث زاد بخلوت چو شکر است و نمانم

بیاد لعل تو جام خمار و کوثر لعلت
خمار شبنه قضا بر دم و عرفانم

هنر بخت شم پیت را بروی آن تنه
بمن بخت علا بنده شده در جانم

زهی بخشش دل بر بزم آن وفا کرده
ای عشق دامن زمان بر آتش فیروزه

دلم چو شبنه شد از هر دو دیده بینای من
تا ده گوهر زنده این شبنه دوک خورده

بر هنه و عریان دم بود قناعت مصری
از روح خیام شوی ای آتش خوش پرده

در آن آتش بزنار و طیلسان آتش زدم
گردیده پیکاره و گردیای طیلسان گرده

از گردن آتش رحم آمد بجاده لب
دانست اکنون جانب اهل خرابات برده

آمد بر آتش بر بستر تن و من
که بیگانان از گفتن نیستم این گنج بادآورده

چه داری از نهنگ مرا گفتند آن پر جوال
که مرد بیگانه هستی مشغول عاشق مرده

شبنه و غمزه آن دلبر جانان شکل نیست
چه زنگی که دل جمعم من و خویش نیست

آنچه از لب لعلت بخون تشنه گشته
شبنه از دشمن من نوش من نیست

گشته شیخ نما بر در خرابات فتنه
فتنه بهتر از آن شبنه که مرد خلق نیست

شبنه بر بطش بر بزمی ایکه زا
شبنه و زلف در نگران چه در تو در نیست

گر بدشمن چو تجلی شده و اردی مرا
ساغر و نوش زنه ساغر و نوش نیست

با تب آورد نوش زا بکه پرستی
دور گاری است که دل با تب آنست

امن زاد دیده بیدار تو ای دیده بخواب — خفته باچشم تو هشیار بهم پیوسته
جوهر فرشته و پیمانه و ساغر گویم — از وجود شمن کامگار که هست او هست

فشنده زاده از آن نشئه جاوید کسی
کو به آن چشم سیه مست تو اندر نشست

بر سر آمد یار و وقت جان سپردنهای من — بار غم ای مردم دستی بدرهای من
بر سر کوی تو از ناله رخت دربستهای من — دوری چند و باد آشتی با بیهای من
دلبرا امروز خواب از دیده بیدار من — بدیغ در جنت شب زنده داریهای من
احتمال هجر کردم در غم آنکه غم — شرمسار آمد ز دوری جور و بیهای من
شادم از بیداد بیهای بر سر کوی تو کشته — هست بسیار دیگران بیداد بیهای من
حسن بد خو عشق بیسامان و جان بیتاب تو — با ثبات فتنه های نا شکیبا در بیهای من
ای عجب آن قوم کز کام دل گلرو بودند — آن مناعتهای نازین سر شیداییهای من
گفتی ای خندان شود از گریه دیده بیهنر — نی عجب خندی اگر بر گریهای بیهای من

عقل کل عجز است تسلیما پیا بگو هنر
سر گرد بنهای جانان تعاوذ بیهای من

ساده رویی را بدام افتاده ام — گوید آهسته کز مرد ساده ام
هر یکی جام جم بدست آده کار — ساغر لطفی که گاه باده ام
بنده ای سر در پیای او — راست گوی کرسی آزاده ام
بر سر کوی تو قصد جان کنم — هر چه فرمانی بجان آماده ام

گر بگذاری می کشی سر در کنم — ور بنوازی می کشی استاده ام
ساغر می بر کف و بر دوش خم — شرم باد از مصحف و سجاده ام

من نه مردم دعوی و تقوی هنر
من حریف عشق و جام باده ام

داد از آن مشکین طره طرار ما را — رهنزن جنی فزود دل دیوانه ما را
ای دل آن به که بدانی نکنی سنگ — کز دگر سنگدلان نیست خانه ما را
ناوک غمزه او دوز تو ای قوم بجنگ — چه دوی کس کوشه ویرانه ما را
آیم گر بر سر کوی تو ما — بیشه چو بال و پر پروانه ما را
دیر سنگشته است دلگرفتی بیتاب — عهد می است به پیمان نگیانه ما را
بر ما به دلی گیر و دو در هم بنگاه — بر گذر نویسی اگر خانه ما را
هم محرم زنادم و هم عهد مغان — راه است هم مسجد و میخانه ما را
بیدم و بد از عشق بتان تائب گشتم — تا بشنیدند ناصح فرزانه ما را
تا کیسنه توزیم جانان نا پدید — از خیر سر بنه ره کاشانه ما را

دیدی بیچه بازی هنر آن دست نگارین
بر تاخت سر چشمه مردانه ما را

شب نشینم که زان لب بخورم دم نزنم — منشینم و هم حلقه ماتم نزنم
تا کی نشینم بهشت زدل کام دل حاصل — مصلحت نیست که از طره بر آدم نزنم
بگذار تا گدایان بر آستانه او — اکنون که بر نشست نوآمده بر هم نزنم

کرده‌ست افسانهٔ کوتاه ما عالم عشق — حاصلیم و در پس باد فنا خواهیم زد
یک نسیم صبحدم خرمن صد کارگاه ما — در نفس با باد طوفان جام درمی‌بایم زد
دست و دامان تو را هر لحظه در دستم چو جم — نظم جمعیت ز مصحف بر نمی‌تابم زد
بیش بروت صعب تو دم از وطن گفتم — بر لبت مثل گره در رفتم از ترسم زد
نازم دماغ دل که به یک جلوهٔ حسن تو — خندهٔ آن لب که خواهد نوشدارو بر هم زد
این کوچه چاره‌ساز ندارد گذر چو عمر — جز بیخودی فسردهٔ دل گرم نرسم زد

زبده‌ترین دردی و آسوده‌ترین جامی
وحشی‌ترین رندی و رسواترین بدنامی

زین دلبران خونخوار دل بر نمی‌گیرم — نازم دلی که با کس الفت نمی‌پذیرد
زین بی‌وفا نگاران چشم وفا ندارم — جز بی‌نیازی از کس چیزی دگر نگیرد
مژده بده دلا که چشم مست بی‌حجابی — کز جلوه‌اش دو عالم در اضطراب و تیه
هر سنگ کز بیابان آرد به کوی جانان — در دیدهٔ محبان از کوه بیستون است
بگذر ز کوی جانان ای دل که در بیابان — هر سنگ کز بیابان آرد به کوی جانان
بیتابی دو چشمم بنگر که در بیابان — در دیدهٔ محبان از کوه بیستون است
گر تا عقده‌ای ز خاطر دل بسته نگشاید — بیتابی صبا و پریشانی زلف تو
با دوست هر که دشمنی آیین کند — بیطرفان بیدلند هر کجا هم فرنگ و چین

نیز چشم و خال و لبهای تو دل می‌برد ز جای
نه از ترکی و نه از خال و نه از لعل است و نه از خط

با که جوید حاصل عشق از زمین و آسمان — مرد کامت عشق تو به زنده و مرده

دگر دوره و داع و شب فسردهٔ ما نیست — چه دشت از شب گرد و چه اهل از فغان
حدیث نیمه‌شبی و نسیم گرم سحر — فغان که آن شب تاریک و آن قرار نماند
سرانجام دل محبت ز من مپرس که کار — چه‌ها که با دل بی‌تاب و بی‌قرار نکرد
بشارتی که دهم از فروغ عشق تو را — دو روز چشم جهانبین دل نهد بر هم
بپای خویش نهادم ز دوستی پا باز — کنون نشسته و دیدم بدست خویشتنم

نگفت خاطر مسکین من سخن با کس
بجان دوست که هرگز کسم نخورد باور

بهای خط و خطت را عجب گرفتی عجب — دو شادم از شب دیجور سیاه‌تر عجبی
ز نقش سنبل تر سر زد و ماند نقش — که زنخ عجبی ست یا عجبی
دلی خوش ای دل اگر عشوه‌ای دهد آن لب — گذری گر شب تاری بسیاه‌تر عجبی
دل گرچه عشق کند قاضی خطا نکند — بگاه عجبی داد و دگاه عجبی
آه از لب و زنخ کین دل اسیر کرد — دریغا آن بسر افتاد بجاه عجبی
بار خیال گرد شد گر دگر بیاد — دل فغان عجبی زد و آه عجبی
بیت از نظر چشم سیاه تو گرفتا — بصد الله گمان کرد نگاه عجبی
دل دیوانه ز سر عقل آورد بجانان — دو که ملک عجبی داد بشاه عجبی

مخان اغفر که مرا چشم ز لف سیر نشد
بسته‌ام هم دو کی بحث ز کلاه عجبی

زان غمزه‌ها که بر دل اگر بر جگر آید — تیری که زنی بر سپر تو کر آید

اگر شبم تو این را بعیب خلعت کرد — آن شب بم که مردم شکر آید
نمک است مرد صله مکرت آن تو — گر تر دهان تو سخن مختصر آید
در حسرت خمار تو شهری بتقال — تا آنب جمال بنام که برآید
خون این هر سو زنم چو شش گوی تو — برش سر هر سوی مرا بتر آید
چین ش و سنبلین ول را تا که بدام — قرن عجم بود که سیم از بحر آید
زهره دهی در برم آنا که گوید — هر گز نشنیدم که سروی بر آید
حیف است از آن قد بلند ی که تو داری — کاندر نظر مردم کوته نظر آید

قلب خسرو ایف که اندر خواب
آن بنده کرامی است که در خواب خسرو آید

آشکارا طلعت از زلف کج تابان آورد — پیره روز ما ز رخسان آفتاب آورد
در بیابانی چو خضر و سوزان سینه من آب گرد — آورد آبی نشسته بحر از جباب آورد
عقد لولو بود در پیرامن چون سیمتا — تا شبه پیرایه لعل چو شاب آورد
آب آذر مختلف لیک از لب دلدار تو — آب از آذر گر دهد آذر ز آب آورد
تا بدیده آورد بر شکر لب نگار خط — سیم خالص هر طرف چون زر ناب آورد
جبل چاهی تاب بخشد هر زمان — آب باج دیگر از خسرو قلاب آورد

لعنت خدا بکعبه از بودم شبم بهر
کز لاب از گل تو دو گل ارگاب آورد

بعد ازین طلعت خوش بر من و بر رای من — دار فرمان سر زلف تو شبید ای من

دوش چشم تو عشق جان بگرفت — رقم سلطه بر تنم بگرفت
آنچنان در رقیب نام گرفت — که کسی کو بدید شب نگرفت
دل من شاد جان است بعد غمش — شب مرگ بود روز شادی من
بجاست غره هش فتح غم بخفته دل — بسته زی او هن وصف آزادی من
مزمان در شکر کامل زلفی باب — دستمان آه ز دست دل چالاکی من
روی را تا هم ز خشه به جگم — آبه آید من از خوشی دو خورد ای من
کشش است بقد سرو رانی را تا — کشت هر گز نبود سرو رعنای من

قحط گهر ان آنکه زمن بر سر کین
نیست کس در همه گیتی شبه مانی من

گر بنده ه قانع بشکنجه دل ما بود — در ایم من چون ه دل تنگ ما بود
در گفته چو خود انچه نشد حل — از خشم چان سلسله مشکل ما بود
با جم چو ان جم ای شیخ مان زد — کا آدمی چو شکنده زنگ کهل ما بود
محرم آمد سبب فتنه جنبش — ابخ و شر کرده چی جهل ما بود
آن طاز خوبان ه چیزه بیک آشم — از خشم نوه ان سهل ما بود
گشتی چو بر گران رخت ابن بجم — با جم ه غرقاب عدم خلل ما بود
تا جان نبینم ایم ه چم بخته — دل خانف این نکته ه خلی ما بود

دوش سه بردم سر بخرابات
گفتم که بیش از تو شاعر ما بود

آن خلق خوش خرد برکه آن چنان است — یا جای ماه مردان بر برگ یاسمن است
بر صفحهٔ خدوش خط جا بسوزد — خوبای خاص و باطل آثر بگذرد بران است
تر تو در سرمن چون می در آبگینه — هر تو در دل من چون نقش بر کمان است
آن باده در دست شمن یاقوت گلگون صافی — جامی بر سر مه یا سیمی کهن است
در طرح صحبت بخشم دفاریه — این دانه موزه دی یا لب بر سر زنان است
آن زلف عنبر آمود با شام نیره مانی — وان گاه مشک افشان با جام انگبین است

ابروی چشم دلکش بر سنگ نیره کرده
زلف کمان کشیده بر نقش دلکش است

در نام آن طره چین گر تو داری — یارم ز آن چشم خاطرین گر تو داری
اکنون ما عاقبت شود بحث گر غلطم — در خاک ما ز آن ساعد سیمین گر تو داری
آن عارض تو نزهت دنیا و خوش دلم — با باغ عدن و لاله و نسرین گر تو داری
بر باد ده بخرمن من دود دل یادان — بر خرمن مه خوشه پروین گر تو داری
زاهد ز می انکار نکن ای شه خوبان — کم نیست می بهتر از این گر تو داری
بر خوان دل ما نکتهٔ چون سیم [illegible] — فریاد از این خط رنگین گر تو داری
شبها به بروی خسرو گیتی گذرد دل — در حسرت آن بستر زرین گر تو داری
جز هم همه دم حلقه لعل دگر آید — زآن حلقه لعل دگر آگین گر تو داری
فرهاد اگر خسرو دوران نشناسد — دارد دل پاک از آن شیرین گر تو داری
شهنامه هنرهای بسی نزد تو دارد — بسیار از این گفته غمگین گر تو داری

بگش بشیر و بخشا دست و بگو خدا کن
تو هزار دل بدان بشیر ژاده مرحبا کن

گه نوش خنده جانان گه نیش دل خراشان — همه نوش گیر و هجران ای مرد نیش پاشان
بشنو ز من که دانم چاره غمان که گوید — به پرسشی که بتوان کاهد بگو دعا کن
چون نیل اود و جسم هجران ز ما بدان — در هم خانه وصلش تنهای دو تا کن
طرف چمن بپیمای با کوزه دی ای دل — زنهار از هزار اندیش در هم ز بلا کن
خوف دو دستان گهی مراد دشمنان دار — بر خصم دشمنان یاری و یاد ما ز یاران صفا کن

سر نامه اگر نامه بدین بادی بشکنه
که گفت نجوا نامه نجوا نزد آن ما کن

ما را مده بفصل تو دوش شراب نیست — آنجا نیستم آمده جایی که آب نیست
در شکوه بر نجوا کردی و ز ناله حذر ان — بودم که نوبهار و جای عتاب نیست
ابدال گر شوند همه خانه خراب تو — ما خانه هم و خانه خراب نیست
با آنکه بیشم از تو دل و هم ز تو صبور — هم نوش ده نهاده که در جوش آب نیست
ما خانه هم و هم شمع و می نیان — جز خوف هیچ مسئله یا جواب نیست
تا با خطا و دل شکنی جسارت فتاد — دل خرم از دو تا ری بر در حساب نیست

زلف بهمی زلف بدو زلف بهتر
بدل نیز بسیار بستم از این خطا نیست
بدو و بنیمه زان زلف و زلفم که — بت در حلقه تنهاست و زنده نام که

گدا بخط کار مرد پیشه دل ز آن خاتم لعل — عاقبت خلق این در دو سلیمانم کند
قابل کنج عمر نیست مگر ملک خراب — خانه عشق تو آباد که ویرانم کند
پای بسیل نفسی چند نشستم که نشستم — بود او در الف قد تو دور پشتم کند
گردم از هر کهنی توبه و راه حق جست — شرده داد که از کرده پشیمانم کند
بلبل صبح سرایند که دور لعل فشان — خاتم از سرزنند مرغ سحر جانم کند
می کردم ده آن لوی و بهر گام بهر — سر بهر خارسی دست بدامانم کند
آفرین بر سخن و خاصه بلطف غزلی — بنده لاحق شهر سخن خانم کند

آن سکنه بخط داد که خط داد بباد
با یار از خضر و چشمه حیوانم کند

تو که با واسطه زلف دوش راه زنی — از چه هر شب بره دیگران چاه زنی
بسته با موی کمر دو جهان کشت بهم — تا بصحرای دلم خیمه چنین گاه زنی
نقش آن جلوه که خود شیفته حال تو بود — تو از آن طلعت بخشنده بکاه زنی
هر من بردل عاشق ز هر آن زلف — نامه دوی تو که خود بره دل آگاه زنی
ره دران غمزه ری ره دلهای آش — که قدم بر تو نهاد بسر گاه زنی
هچکامت نگشاید بدو چشم بزخم دل — گر ره باده فرشان که دیگاه زنی
گشت دل لب تو آن به که گزد دندان — ترکنا زانه بر بن خسته کوتاه زنی
نوگاهی ش من من گفت بجد دل — من ز آن گه زنم گر تو ز این گاه زنی
خرم آن شب که بگیری ز آن خرمن سر — پس ز آن لعل و دش بوسه و گواه زنی

حافظ بگدا بازی چشمش بنوازش
بر بخت بتر که نباشد بکارانش

بر شاخ امل چو شاه بودت شوکت — بر بازمانی دگدایی دوری دورانش
ابنای زمن ز کنگره عزت زوری — دمنزل لاله بر طرف جویبارانش
سنبل بگلشن چمنی زان دوتش گل بوی — دز شاخ رجعت بر دو رکبارانش
دل بد بگل که ابلهی بخشد خدائی — چون سرد دل قوی کن دلته دلدارانش
چون غم بسی کرد ترا دوی دوی — غمخوره بودن نه بسیاره خوارانش
چشم خشه بود او بین دوی دوی — این خشه بودی دوی دوی دوی دوی
چون جمع بر سر لعل غرب بار شب — بر دارد بن سر لعل غرب بار شب
با زاهدان زرق فنی زه باز جب — با شاهدان سیمتن گلعذار باش
قدری فتاح مرد زانکه بخشد بخند — دوره گل است لا لعل شکر بار باش
کار تو شد شریف دیارت هاشمی — بگذر ز هر خیال دوی بگذر باش

بنده همت دیده بخت بلند
بجوده قدر دولت و اقبال ارجمند

هجر تا بحال خود ات بگزینم — دلی یا با آب حیات بگزینم
دلی که شد بصبوری سه تو دیا — زنده ایش بگذه و جم بگزینم
گیرم ز لف ساقی دوسیم لعل او — کاهی نظر بآن لب کاهی بر گزینم
بر گف نهم پیاله خرم بر بوسم — زینم و جام با لطاف بگزینم

جیب ریا بدست حریف نبرد چاک — تا چند چاک جامه تقوی رفو کنم
چون چرخ خواهد از کف ما کاسه گرد خون — ساقی بیا که باده ز خم در سبو کنم
از جستجوی لوح تو کاغذ دریده شد — زان خط چو سبزه دامن صحرا رفو کنم
دور از رخ تو گوهر اشکم ز دیده ریخت — کز بانیم وصال تو خندان گلو کنم
بلبل بیا که یک نفس از درد و داغ دل — با گل نشسته هم لب گفتگو کنم
یا هم تو بر کنار چمن گل بساغ — برخیز تا ببرطرفی جستجو کنم

رفتی ببر جفا ز من و صحبت از جهان
خاک ز بوستان تو بر خویش نشنم و برگنم

در حلقه گه که چشم دل قیس کنند — شاید که نقره بن با یک بن کنند
در کنان اگر بغمزه دل ز دین کنند — کاری ز غمزه دل ز نهای این کنند
بفرست نسخه رخ زیبا بلک چین — تا چینیان نگوی که صورت چنین کنند
جای تعلل و همه که زان دهن نگوی — کمتر حدیث کوز بسیار بن کنند
جز بر کمال عقد ز تو خاطر نگه کنون — سوسن ندیده ایم کزان همین کنند
شوخی نگر که شد بلاغ آرزو — با بیخ نخ سر جگران را نگین کنند
حسن تو محرف است که برگ گزین کند — جبریل خان است که در این کنند
ستر با هر کس از ما کان قبضه است — کش سلسله زلف تو در گردن کنند
دانند وحوش صاحبه باید بداوری — حکمی بحق میانه ز الف و حسین کنند
جانا بدوستی که نیرزد بهر دو کون — گر خود بدشمنی دل ما ره چنین کنند

بتو دل نزار صبر چه آرام چه — خاطر اگر ندارش چه کام چه
سنگدلان بخشم و دشنه فزایند کشتنم — طایر پر بسته را کشش چه دام چه
با غم زلف و خش کم شد و در دست — پیم انتظام و صبح صبح چه شام چه
کس نخواند گذار عنبر و کان را بام — از تن بیدل بدست یک چه پیام چه
ساقی مجلس بیار باده و بشکن خمار — یا لب میگون یار باده چه جام چه
خیز و بگو سخن دو پسته نام و ننگ — با غم عشق تا ننگ چه و نام چه
ساغر عشرت بگار یکه مکن زینهار — هیچ برایم عمر عمر چه ایام چه
تا در دیر و حرم ز هستم و نازم دم — زاهد و زاهد گدا کعبه و بتام چه

جز سر کوی دوست کعبه مقصود نیست
سنگ و گلی هست طرف بطحا چه

بت بادا گر بشنود کم سنم ایزد — دست بوفای آن بت پیمان شکنم بدست
حال بکوش گر بود بهره ز عشق ما — کاره بسته و مژده کی طرم بدست
کاره و چرخ چه رسد بر سر نوکر بکام — بهل که چرخ کژرو مر بکام بدست
فال چرخ خبر دهد بر رخ عید صیام — نامی کوشه ابرو در آیام بدست
زهد بسنه صاحبه دان سخن بس — صحبت عشق نه از راه ملال بدست
نعمت و ملک و زر و فرمان و حشمت و جاه — فارغ از عشق مزن دل بکسی تا بدست

رفت خاتم بجلیس تهی بهر مشاق
بیا بوسه بیرون اگر جام بدست

تا ناوه به کوشه نافه آن زلف مشکین را
که چون شب بود در دل جا دوتا ناوه چین را

طلوع ماه و روی چون چنگ دیبای چاپکسر
در سنگ چشم من زآرزوی طلوع ماه و پروین را

اگر طوطی شکر را بستهای او پنی
قلم بر سر زند خجلت فرو ماند شکرین را

سرت گردم بیا تا کی که اندر جام مستی
چو حرف از سنگ نگشی از رخ ایام بستهای را

بگیر اندام و چهر و زلف او دیگر به چشم
بستان بوی و بستان نقش و بستان آفرین را

اگر کام دل ما بدلان ندهی روا باشد
چه باشد یک زمان کز چشم ما بستان نمکین را

بر آن رخ خال مشکین دلارام مرا بنگر
بنفشه بر سمن بگذار و نرگس بر یاسمین را

فلک مگشای نه بشکیم دلش تا بر بابد
که گر آید شکنجه بشکند صد چون منی را

مرا پرورده شیرین زبان در بخشه
سپرده با شکنجه ها دل افسرده بابد

رباح دلکش آهنگ شیرین کج خوش خشم
خاست با چنگ تا آهنگ ما فرو بابد

آنچه در خاطر نگذارد هرگز با دست
آنچه در عالم نگاهی نتواند کرد بابد

طالع همچون ما بنگر که در بابد عشق
نیمه با بابل و پرما صیده با سیمابد

عاشقان دولت آزاده نه در بشمار دل
عارض و بالای او باغ گل و بشمار بابد

آن ابر کز خود در چون آب بدر خرم بهر
جرم او بود که نادر نجست با در زاد بابد

تو که پیش دارد خال طره زدم دارد
چکنی مدام چون خاطر خلق را رام دارد

تو که پیشه ما نام که پیده و دل و جان
چو نظر تو کجا رم اله چه مقام دارد

بیخ وفای کرده مکن بر امید ما
زنهار است جانا که تو در کلام داری

همه روز روشن ما چون صبا کردی
خود از آن صبح تابان که تو در شام داری

عجب عنبرین زلف مشکین خلقت
همه دشنه ماند که بس غم دارد

چکنی بتاخت ضعم که روان ز تن بر آید
تو خال کشیده تر ده که بخت کام دارد

ز تو ای صبا بهر زاد دل و جان بر آشم
مگر از دیار جانان برادیام داری

بزیر خجر او هر نفس دو قربان کردم
که صبا دمی چنین بر چم در جستجوی ما کردم

هشتم زن بجز از خشکین بشر اکم بار
میکنم که بخت دست بیداری بردم

میفشان طره کز اشکیهای سر گشت
دلی آشفته حالی زدل آشفته تر دارم

بتا رایح گلشن چون نیست دام چه گویی
جهان خوشتر که از خیر سر از زیر دام

تو چون در قید نستی هم از رنگ چه غم نوشد
به مستها که از خجر قوی بندد کمر دارم

خبر داشت که دیدم چو جانان آن جانان
از آن تا خرگه نهای پنهانی خجر دارم

چو پروازی ز افغان کردی ای بلبل بگو شش
بیام اندر قفسی غلغله بی بسته بر دارم

خدا آن بیامم از کرانی کرد قاصد
چه موی است این که از دوری گره بر گره دارم

بهنر از به و تقوی دوستدارم شاهدا
اگر خود باشی اندر عیبم نابین بسر دارم

نه بنشه و سمن گفت سر اخشیر است
هر که را هر گناه است دو قا تقصیر است

گر کسی از بل جسم تو در پرسش آن
گاه گاهی خوری بخته نابد تیر است

گفته بودی کنم از بادت دور ای کردی
تا کدام تشنه‌ای گر این نمیرست

نای زاهد چه زان چغیره تخت سنگ
طاق کردن دو دانه اندر خیرست

بی نظاره بسی رقم دیدم
وادی بیسکده زنا کیه اندر خیرست

عزم عشق و طلبی از دو جهان طلب
غایبا مدرسه و اصل جنون نا خیرست

بسته حلقه زده اسیر آزادی مش
چنبر زلفتان سلسله تقدیرست

روی بر کاسه جم ساسی که در کیسه او
مست داروی کش خاصیت کیخسرست

لعل بر دانه انش نگرکن که بهر تلخابی
روی فرهاد روان بهر عسل شیرست

ای چهر سزای وصال نگارین است
اگر زکوی تو وری جا چه یارین است

شب فراق بچشمت که چشم اختر ماست
ستاره با بچشم ستاره بارین است

بزلف و کاکل و خال و خط و بر و دوش
چو اکه بس قلم به بر و زگار چین است

بروز ناوک مژگان همی خرم دل
نگاه دار که این تیر زهر آگین است

من از خیال رخ او که ماه منظر اوست
نشسته بخود و خاصل که در جهان چنین است

دلا مکرد جبر زده گرد آتش هجر
که سوزد و ناچشی کار شمع و کار چنین است

بیار ما نفرستم که این بلای عظیم
فزون ز حوصله صبر بردبار من است

دهند حضت اولین خوش چو هزار دست نگل
نوای خسروی کلرخان بهار من است

هزار بسمل شیدای عشق چون بزی
زخاکی آرشنوی نای خسرو ان هزار من است

نیدانم چه کردی با دل ای پسر دلکاش
که از کوی تو می آید با جوان دلکاش

نه هر روزه دگر امروز و شبهای دگر باش
ز شکر اختران امروز و فردا شب چه دارباش

شب هجرست و در بحری تو موجی شب چه غرقه
گوا ای ماه که جز غم کسی ما را نپرسد باش

بعمر خویش خوابی کز تو بیخبر بودم
بدان در خسرو پیارم ز ناه ابرسان باش

با بیم داری و نگذاشتی و دانش جان
چه دستها که دارم ز نوای گاه تا باش

بروزم هم فسردی ای شب تیره
محبت را مگر امروز و فردا نان را باش

شب هجرت همی عمرم جاودانه
کسی کو ساز دارد مرگ من فردا سحر باش

بیای دوست جانی دادم ز چشم
بگو کردم که گردم کار بد خواهت باش

بوکت غیر اسودات و شوق تقبیل فرا
اسیر در حسرت خویش بزد زهر باش

تو دانی نه قصل من مایل تو
دای بر حسرت من آه سنگین دل تو

حال دل در خشم ای بس حکیمی
کشاده اجل آسان نگردد مشکل تو

تا چه بون باد بسکه ای دون
اشم و بیترم و تیم زبان حیل تو

دزد از دانش من بحث ات نهم نشد
روی و سنگ است مگر کوه بر آب گل تو

خوش آن زمان که مرا زود دوست یار شود — تقرب فلک و اختیاری بود
بود نگار عزیز آن که عهد صحبت دیرینه — محبت عهدی و خفته رهگذاری بود
جنون و فتنه و حوادث قضا و قسم عشق — همین نه رسمی و هجری و انتظاری بود
خوشا چو آن تو باشی که صحبت تو طرب — ز بخت یکدو سه روزم که چند باری بود
کنون چنین و چنان صبح عید بر عشاق — مگو که بر تو دل اختیاری بود
شدم بعرصه جوانی که همه تو خاک — شوی چو باد و نخستی که خاکساری بود
کشیدی از دل و دردا که این خسته بگذشت — مرا نشست و گمان تو باد یاری بود
بطالبان چنین خوش نرفت وام اگر — کسی نگفت و نستانی شد و نداری بود

گذشت بزم جوانان ز حضور پیران
بیان دولت سبز از هنگام زرد

برسید که دارد عشق تو پیش — باری ات کران بود و شش بیش
زلف تو شکسته ات ما — از حالت من شکسته تر بیش
با لطف لبت بروح بخشی — فیض دم عیسی ات شده ریش
دل کم شده و ز لب تو شیرین — چشمان تو نیز بی شکر ریش
بر شهر چو سیل بندم — گر سوی تو مرغ نامه بر ریش
با یاد لبت بجز ای چشم — قلزم بشمار یک مژه ریش
آخر حذری که ریشه هم — این آتش آه بی اثر ریش
بگشای لبش که مفت محکم — بر از من که بال و پر ریش

از گلک سبز خامه تا
دمیدن لب این نگارش

سودای لبش بشد جان ریش — این کنج غمت ز ما کجان ریش
کشتی بد ستاره سه — این بخت مرا ز آسمان ریش
کجای جرس که ناله ما — کمتر ز درای کاروان ریش
ما را که دو بد بصد راه یار — چون راه همی رسان ریش
سوز دل خستگان به داند — آن کش تب غم در استخوان ریش
با جمله شرمه شرحه دردم — محتاج بشرح ترجمان ریش
ای شیخ بگوی عشق نگذر — کز هیچ طرف رهان ریش
در قلزم آتشین فتاده — جز کشتی باده بادبان ریش
کز تو برآورم زمانی — خطم ز بقا جهان ز آن ریش
جز روی تو در حجاب گیسو — خورشید بزیر سایبان ریش

گردیم همه ز آن گمراه
دیدیم که هیچ در میان نیش

دیشب تو ام دلی بجان ریش — سودای خم تو از میان ریش
از چشم تو نامه دل نلرزد — چون چشم تو دام های جان ریش
بر چهره خنده روی خندی — کز خنده خراش غم گران ریش
یکدم نزده که دو هوایت — خون بصدم بسان دان ریش

چون چهر خفته بدشت بیابان — رنگ گل روی نیست آن نیست
سجدم اگر میان بریت — یکموی خلاف دربیان نیست
از چشم تو انگاه مدوم — جز خفته آخر از زمان نیست
صفرا شکن مزاج عشاق — جز آن لب بسجونا دوان نیست
گر بخشی و گر کشی گر مارا — جز روی بخاک آستان نیست
خضر ار بره تو جان سپارد — حیفش بحیات جاودان نیست

آید لب او بهر بکامم
لی لیس یختم ایکاس نیست

عبیر بیز طره چوگان شکن می‌بیند — بار به تا چه حیله مشک فشن می‌بیند
اغیان بی‌لقیند رخ چو غنچه — در چین آستینه چو بی‌بسن می‌بیند
مجمن لف تو جانیست که دل — گردن با صبا با برس می‌بیند
پیش بالای تو این سرکشی نارد سرو — اقرانی است که بر سر و بچش می‌بیند
عاشقان خاکپت از بی‌بهره‌اند — گاه بیدرد و بدرمان نگفش می‌بیند
تا رهائی نفتد جان گرفتار ترا — بخط ابنک سر آن چاه و نخش می‌بیند

صوفیان خود همه بر پاسه زدی مانند
زین میان تحفه طامات بمن می‌بیند

دلی کاشفا و پیش نارد و جاه و بخوش — زاورد نیاز و جهد صد کونه فروش
خضر جان برآوردی ز دهان و زبان — کز بخشندهی نه زکان دارد نه کوش

رود ان تازه کز تم بقصد کوی ما کنان — بدین بالای چکاد کرام کرد سه آنش
چنان زدوش و بازدوش مرا دارم بدان — که نه اندوه کرد و نه باید بخکاه آنش
من از فی نیم ما اکران رنگ ساغرم — بر سم جام و بر سر خانه نبتا نم زدانش
مجمعه طرکان جامه کرد آن ظلمت — تو خندان می‌سی هر حلقه چشمی چرانش
زراع بر ستاده و مشکین خال آبدش — مرا دل زلف در بند و همین نیک بر هانش

شبی کو رفت از می بسر کرانی رفت — میان آن لب و دل را هزاران جانی رفت
سراغ لعل تو در خطه نیشت ما تا خضر — که در ظلام پیاب زمکانی رفت
بمنزل سر زلف تو راه یافت کسی — که چون نیستم درین ره جانی رفت

خصم زیبای تو حور آن رو چاه در کنعان تست
عاقبت پست آمدی ورنه مه آن سرو بلا
از پی آن بچه مردم مش آن خونخوار اگر خود
بنده زلف دراز لبستان گرزنم
تا به کی همچو اباب بستان گریای چند

ای گمان نه از تو نه تا نه رود هیچ شفقت
چون تو ایدل گرد فرش کاخ بابان اشکنت
گیش در دشتی نه رود شنه دی آهش درست
من مغرما کوتهی ایجا به هر چه آید در نشت
تر فتد از آسمان رحیم از دیوار پشت

دیده ام چهر فشان خوی کرم خوابی تاب
جان گزاید هر مژه آن زلفکان تابه کجا
جز آن رخسار آذر گون خط سبز دلی
تا نه بینم آن خط مشکین و چهر دلبری
خوی چهر اری همی چوارد مه تابان شش
کو هر مژگان بعل لب ثریا در نشنها

سنبلی از دون گل کنه چون کسی کرد اب
سیم از قم کار کرد و آنکه بتاب آفتاب
هر کجا دیده هم نیکو خرامی سرو به دوتاب
یاد دارم نامه که از خون بر آراد و مشک قلب
دوش شلقی نه که از آن بر افروز حباب
نعل لب بر طلعت خوبان نهاد از شتاب

در شکن زلف تو صد حلقه و صد دانه است
خال اگر دانه دی تو کرنه نظران را
تا نه دیرین و نخست از دو لطافت
آن نیل دوش بر کنه رسید صورت
جان بگیش آوردم زنه بی مژه خسته
چشم راه کش سخن از غمش بوریب
رسم بت کرنه از نظر به همگان را

دانه خسم از سلسله آبستی تکه است
بردی رسه دست کز طاق بلند است
شباد ردا بدل که سی است و نکهات
تا بنگرم قامت دلفروز فتنه است
گیرنه از آن نیل شکر بار بچه است
ناصح بکاند که مرا از غمش مهابت
مارا چه باک گر نظر خوب کرده است

کشته شیرین شده آتش دل تا نه دمرا
افسرد از آب اگر نه مژه آتش زردی
گفتم از خط نه دی از آید مرا جان کاهش
گران جان تا نه است اگر نه عجم از دو مانی خط
مرد نظر از آید نه نیه با آن بی زنهار
خوش بود گر دم وصل چشه دز پیرانه سر
چون نه عجم می نشم با خیال آسوده
جز نه فاروق آن ، کرم می نیارد

پسته شکفته نه مرد نه بشکر مرا
با گلبن چهر تو افسرد زرسان آذر مرا
تو دو دو از آتش فروزان این کرم کاهد نگسرا
غم با لبین می نهد آن زلف زنجیر مرا
باغ نظیره آن قد و لب جلوه دلگیر مرا
تا نه بر نگه خواند از تو فرمان داد خسرا
از نه دختر رشته آرد باده دوشیزه مرا
جز نه فاروق آن ، کرم می نیارد

بر سنبل از سنبل زخون دو خرمن ... نام آن سنبل بگل طره در شکن کنی
آری آن زخ را خط کردن خوشه لطف ... به از خانه چون ناله چه دیوار کنی
خیره تا کی من از چهره و قد و عارض چشم ... فتنه و گل شکر و نخل و رطب زار کنی
جام بر دور که زم دراز شفقت دمی ... غیبت ابر تو در دهه گلعذار کنی
صبح چون روی تو از پرتو مهر جهانی ... آسمانه همه بر دوش سیه کار کنی
دوری ای دل از خط جانان ز گناهان بزرگ ... زرد چون روی تو از طعنه خلق خام بسی

مهر شب از رخ صبح خط سیاه است ... زنهار که خط سیه مهر گیاه است
اشک دمادم ز صحبت آن ماه ... ماه که گل طشت و چشم ماهی آه است
خال بخشش که هفده مذرده و دانه ... اسم روی و خور جانبخش الهه است
داغ خط مشکین ز روح جان زند ... آن نقش کلف بین که بر چهره ماه است
غمزه سنبل لفت که شد سلسله ساکنات ... گفته که یک خوشه و صد خرمن کاه است

آن سنبل بر بر مرجم بی نمک ... آن لعل سیاه است دل همه آه است
این رود که بر سیه مه از دیده گواه است ... این رود که بر سیه مه از دیده گواه است

خال سیه روی چو مه بر نهاده ... از مشک نقطه بگل تر نهاده
بر طرف ماه بر شته عنبر نگنده ... در کان لعل رسته گهر نهاده
آن طره را که حلقه گر مشک عنبر است ... هر حلقه بر بهانه دگر نهاده
کز حلقه رسته کرده دور کنده ... که حلقه شانه کرده و بر سر نهاده
زان حلقه حلقه زلف که نهاده بچهر ... صد دل فسرده در آذر نهاده
بر ماه لاله داری و در لاله ای نمک ... بس مشک مصری بگر نهاده
زان مشک مشک مصری ای نمک ... گوئی لگام صبر ستوهر نهاده
خون خورد گشته فرو شش کرده قان ... تو شب بین که رب سلغر نهاده
زان آه ناک چهره و لاله بر دو ... اسلام دگفر را چه بر بر نهاده
این نگفت از نوخاست که در باد چون ... صلحی میان مسلم و کافر نهاده

خون هنر گر نریختی از آن چین و خال
تهمت ماه و جرم با خشر نهاد

امیر هر دو آذر و زلف بشر کنم ... زان بر رسم نمند و شب شبا کنم

سرم بچرخ کبودش نهم چو گوی بسری ‌ ‌ ‌ بهر بسته بیابی بآن زلف چوگم
ز خاکدان گمان شد بباد آن زلف ‌ ‌ ‌ ولی چه سود که تاری نیافت چشمم
ز اصفهان تو کی آهنگ شاه کرده حجاز ‌ ‌ ‌ که من بیاد خم ابروی تو در اهوازم
اساس سلطنتم داد و خسرو دوران ‌ ‌ ‌ ز دولت و وفا که بر آستانه تو نازم
ز دیده قطره بتاب اندرم بسان سرشک ‌ ‌ ‌ اگر نهال قدت در دلم هوس نکنم

بهند قند شیرین بیان نیرزد هیچ
جنون عشق ترا من بروم نفروشم

دلش شکسته شود کو بجان نیاید باز ‌ ‌ ‌ پر تو خورشید رخ بفروغ باده بلعل
ز بوسه کردن و مهر آفتاب بادام ‌ ‌ ‌ بجان خورشته بر سنبله بخرمن افشاندم
عکس رخش بگر می بود در مرآت جام ‌ ‌ ‌ یا جمال روی ساقی در رنگ پرتو باده
نبندین گوهری اندر سماع مرتبک ‌ ‌ ‌ در بسیم ناب کرده بود پیچیده
بشادی روم از ظلمات غم راندند گوی ‌ ‌ ‌ در دره بروی شده اند دره روشن چون باده
غیر خط تیره کز حلقه دام عیش راه ‌ ‌ ‌ هیچ نیفتد بر اهرمن سلیمان دیده
چون جام آمد آن دلبر دلش شاد و تر کرد ‌ ‌ ‌ آهرمن نیز با بگرد اگر گردانده بلعل
با مرال چشم او آهوی چشم جادوان ‌ ‌ ‌ دیدم بپیش شیر ژیان غزال مانده بلعل

نعت وصل را نازم که بر خوان سخاش
چرب تر بزن آنچه مطلوب هنر آماده

ترک من تا بمن دلش نبود بیش بیگانه ‌ ‌ ‌ چشم بمه از کجیش کی در دو دیده جا دارد

غیر خط او که در پیوست آنچون سلسله ‌ ‌ ‌ غیر زلف او که سر بر خاطر مسکین نهاد
هیچ اندیشه ندیدم کز شبه بگذشت ‌ ‌ ‌ هیچ جا دیدی ندیدم کز نخش عاشق نجاد
غیر دندان لب و چشم و زلف او هیچی ‌ ‌ ‌ کاهش سنگش کار کرد این و بجد آنش نهاد
کس شبه نی برده از بجاده بر دیبای خشت ‌ ‌ ‌ یا شکیبی نشر جزوه از نسیم باد
کرد چشمم تو زلف جنگجوئی مبارز کرد ‌ ‌ ‌ ورنه با زلف و بخشت دادی کی تواند
از زبان و رخسار و چشم و این بنی تو بگذشت ‌ ‌ ‌ در دهم چون سنگ و بان آن یک زلف و آن چار

چشم خود بر سر انگشت بدان سر عشق
آنکه کار کرد بخت بدل سنگین نهاد

رود در خشش تو در گذر تو براه من ‌ ‌ ‌ کی خورم بگرد آن چشمت گناه من
من چگونه بر نشانه رحمت بمار مان ‌ ‌ ‌ یک نشانه ای ستاب کم بر گناه من
جاده کی شیخ فضلت بسکند بدل ‌ ‌ ‌ شعشعه زان که شکنه شده خانقاه من
قفت ندارا که نیز نشنم بوی ‌ ‌ ‌ بر سر ره رفته شد کز شش غیر تو راه من
لیمار در دل شمرد با سر ناز خون ‌ ‌ ‌ یاری اگر بچشم تو افتد نگاه من
گشتم گی کردم از آرزو شعله ‌ ‌ ‌ در سایه حمایت زلف سیاه من
خیال که شعله بر کشد از سینه دهر ‌ ‌ ‌ آتش زند بخرمن مه برق آه من
بر نام شهر گنه افتد اگر ‌ ‌ ‌ هجران او دی تو شود خیر گاه من
ساقی صبح جامه در ما کن کز دم آه ‌ ‌ ‌ ما آفتاب صبح فسرده در پناه من
زاهد نبرد غرور که در بادر سخیر ‌ ‌ ‌ ترسم ندهی تو کم آید نگاه من

رباعی که آتشش اگر نرسم هنر
با تاج آفتاب رسد بر کلاه کن

چندین گداز آتش دل در سرود چیست
جز وجد و غلغل ز لف چو حلقه کم

عجب که بنده دم کم نمی زند یا که
بموج دیده چو در بانشسته ماتم

چنان بسوز و گدازم چو شمع در دل شب
که گر سرم ببری جز خوشی نخواهد خرم

مرا که شام فراق تو صبح روز سیاه
چه روشنی ز فروغ ستاره سحرم

چنان ز بستن دل دیده دام حلقه زلف
که عنبر و دست نهم بهره در کمرم

که چه صید نشیم طپیده دام رخوان
عنایتی کن و دامی بری بروزم

برشت رکوه بجوشیده چشمها و گفت
که می نخواهد کار در چشمهای ترم

بیا ساقی آن جرعه جام جانبخش
بمن بخش که گمتر ز خاک درگهم

بیا که خاطر ما را نشانه زلف تست
چنان فقیر که دوزخ نبود در نظرم

بگات مطلع جانان که بیت دلبر
برآورم دم و خندان بقصد جان گذرم

ایشدر دانم که در عشق تو دل در باخته
دوست دوزنانه عشق نهاد عاشقی بیگانه

دادل بردل دین داد و دین بر سر دین باخته
کو عیار عشقی ای دل عشق را این نادان

تا کجایان تا کجا عشق سر در گم شود
شهریاری را بت دلدل و دلبر خان

هر که غسل توبه کرد و دل بکار نادان ساخته
در صلاح عشق بی عصمت نباشد دامنش

الدفتر

چون خیال نگهبان دل عشق خیره دیده
آن زمان تا کی این بیگانه یاری نجاید

خاک بیگانه قناعت چو کند این مسکین
کیمیای غم و فاقال است و گنج فارغی

گر نگشتم توبه کردم دل معذور دارد
بود ساقی خلقی می جستری و لبر طرازی

گوته ولی قصه آن زلف شوخ بگو تا ما هم
چون شبان بجر باید رود و صبی و زنگی

ما و زاهد را زبان آشنا فی نیست
دو مسلمان عراقی من و شام حجازی

چون نگذارم دل از آتش کز ترک می تراشد
کو در خرم هنر جوشان بغا بگیرد

دیده جانفزا کی کرد تو شیرین بینی
با عبا را ره جانان آشنایی

کرد این فیض ز سر فروغ روی ساقی تو
جام جم کی کو مهر گیتی نمایی

آینه دیدن از دیار خود حیران شدن
جلوه حق بین اند خود نمایی

فتح دل و نور دو تو لف و خط عنبر بوی
با چنین توک سر کشور گیرایی

دل بگشتی نیستی و خط بر بیرون نهان
هم بدین بخشین دو هم سوی سیمایی

بند بگشا دی ز رنگ سیم سا ز نام خط
کنج نهان بهر دو رسوی رسوایی

سود سرمایه می فزودم زنده دانی
جان اگر در بسته لطف بدانی

سایه خط بچو سنبل ز لف بودی بگال
کر همی بر زغن قرنفل دانی

رست شیرین خط ش از نیش گل کاش گل
دارد خاصیت مردم کمالی

کرد آن چین عنبر دیدی شکنج بر خضر
چون ز لف بر دوش شکول گدایی

چه بود بر سر دیگ رزق گهر
کاشش نام عشق و کام ابدی

بزیر جسم ... جام طالع کشته یزدان — مبارکباد یارب این مه نو فتح خوزستان
بظرف ساکنین باده طالع کوشه باغ — چو طلعت فال بردی در شبه بدخشان
چرا فرمودی از تابم گریزی ای پری چهره — چرا ندیدی ار آیم اگر بادی در دامان
تو شیرین در نگر خواب عسیوی خفته — بگرد دل همیشه شورش نهای بیدل ز هجران
ای زلف و خرد دستی ... طلعت — چرا تاریک رویی همچو جای که کافران
بخط بستی سر جاده ذقن بیتم از آزادی — که این حال سیه حبس ابد شد بر گرفتاران
مرا آن زلف زهرآهی ... کام دوم نادم — ترا آن لعل و شیرین خنده زهر هم شکر باران
مرا با عشق ای ساقی عهدی ست پیمانی — مده غم بر دو جسم خرم که مست عشق جانان

هزار فال یکست بیوان ... غزل

غزلی ست بی ... سیکه و مجنب کسان

ز شام زلف تو آنان که در ... شبه — ز طلعت تو سوی صبحگاه
ز طلعت است و ز بو که گر و ... فال — همه با بی نصیبم ماه جاوید
سر دوش که خطا سکنی ... — بجنبد نهان در جامه بینند
بعیش خفیه مقیمان صدر ... سیکده را — مرید طاعت رندان کنج خانقاه
یکی بدیده ز حسن بین که اهل نظر — خیم خوج تو را شعار یک گنهند
بزندان زه هر افسران ... — اگر بر تربه خاکم نشند تاج سپه
باد و دهر ... آن دو زخ که بر طراوه — تراوه ای است که بر بنگش آفتاب تنه
ز بحر باده کسانی که بسته ... کشا — اگر چه توبه شراب اند غرقه گنهند

کلاه ... بکش عقده ذقن بگشای — که سرو ماه نه در جوره جامه کلهند
ز طرف چمن آمد طلیعه ... خط — کلاه و زلف قلاوز و ساقه سپهند

زنده بهر و بایان قدم با خبر کی
کو بسر که کدایان عشق با شهند

چشمه ده ... که با ده خط ... دارد — ذه ق روان مداد خط نقطه دارد
از ... آن که جان داد در ذقن گوئی — کس کشته عشق را از نا که بر دارد
جز آن میان که گردت ... — کو این کمر ندارد
سنعم زده خط و خود ناصح ... — حرف که نداند کار دگر ندارد
با جرعه ذیران هم مکن که دوزخ — از آتش جدائی سوزنده تر ندارد
و خط ز جویبار ذران را ... — زان لعف تهیا ... چه خبر دارد

بدور ساغر می ... خوش دران — که خشه جهان بی شکنج دران
بر بوستان می بخ ... کن چون — مفرست ... ای ضعف دل گران
با ... او اندر دم عراب — بدولت کم ... بدر دران
ز بلبله ... نمود بر جهت بزک — که جرم بلکه فروزان با کاه می خورد

تو به خواهی دل در آید عذر و بهانه کنون بار بسی عذر تو آرد دل
چو دولت آید در این سرای دلگشا بیا غنیمت دان تا نیاید دل
پس طلیع مراد از جام تا نصلی کنی خلاف چرخ بیاید آفتاب بدرد دل

پاس تو هیچ خواهت نگه می نکرد
بیچاره کس مرا جز این کون

ای خم زلف تو پر تاب تو تا تاب تو را تار تا تار سیه روز از برگ چون تار را
کز همه سوی این بر دلا بر تو ستان یکجا سر و سر با بر کرد از سر دیوار را
بنده آن قلب سیه وطره دلخواه کرد کعبه با بتخانه بنهاد سیه زنار را
پیشه شرح قصه زلف تو چون شد دلگیر دوم از نافه نیاورد بتاتار ختا را
رشته سر خط و حلقه بر زلف تو با تو تا نای دل نه خم باری گیرم یار را
حلقه گیسو گران و لبها شیرین جلوه با ناز گران سر با کشد رفتار را
این ز تو داغ چنین بار نهاد بالای تو هر شش جاده بس گردد بر گردون هفت بار را
آتش تیز تو کرد بوده طرف گلشن اینک مجنون بیفکند بدو مرغ هزار را

بنده در آن نفس نیست دلی زنده
بنده در گردن بیهوشه خورد

در تنان فتاح دانه دشمنان دود بر ایشان روح گردان و ناپدید آن دود
بنده را بنگاه دلبر بر خطای دل سر بجوشن بر این دو اندر دو گاه

بیت خون نرگس کجلی انگشتی در کرد دشنه آتش دل خیز عشق را آتش زد
زان لب نوخ بجز حسرت سیمین بوسه جنده ای عشق نانت کی لاوند سرد
چند چندان الف عصمت بی حرمتی خلوتی کو تا نشینم با تو خوش خوش دمی
کی روان را ان نگه میسر نام کم باش تا قصر سرور اندر درون آید کرد
سعد مسعود ساعد سای نسیم انعام یار بس کز اطلاک این حصیر آن یابد
یافته جز تو باشد در دو عالم درد با کمال دردی تو در دو عالم یابد
بیرون از خرقه بشمع روی او با من آن از نشیمن جان بیاراید

در جواب نقش عشق چو جستن چاره نیست

دوش بر بستم بچشم آنکه بی او کرد با چشم دیده از دو جهان آب سرد
کو وصل و این سر سر عمل بر شمع هر دو قدم زلف تو کوتاه کرد
نخ بخشش بس بی بنده داد گر از به پیه امر این چاه کرد
به کار دوتا کی بسکر دوتا همه ارده ایام تو پگاه کرد
مرد دوتا از خنده بر سینه خورد یا رب که کی را نده در کاه کرد
مرد کو طلب راه بجلد آن تا بدرقه لطف تو همراه کرد
هنگام دوتا عشق خرد ابر نای تا بود جبش از نامه بنا ماه کرد
در حلقه سر زلف تو چرخ نای زانکه در بردود ملک ماه کرد
بر نگه کردش نگه بخوی بر جان بیچاره سر از عشق تو د نخواه کرد

خوبت جمال یافت فروغ ز فرقشاه و کرامت
روزی نادیش ذره نشد ذره چه کرامت

گر زهر سوی خوبت نشدی دل بدو مایل
فارغ ز دوی خوبت نزدی راه بکرامت

دانش تبت این پیش دل ای دوست نیاید
عقل ار ندهد سر تسلیم نخورد جای بکرامت

دعوی عشق زدم بی تو دروغ کرده
بود تسلیم جان طوق کرده در گرامت

گفتم نیستی با من دشمن بنقیم عهد
گفت مشو چو بیوفا بی تو نکرده نامت

هر سر موی تو خواهد ز دلم صد غم و حسرت
خون و دل و کوی تو سیاه و دگرامت

تا آه دلم تیره نکرد آینه روی تو
تشنه لبم دگر نکرد آب بکرامت

می جنبد لبت همچو دهد بوسه بمشتاق
یا خود نکند لعل تو با کس نکرامت

گر وعده بنالهٔ منت وفا نکند باز
با هیچ نیاموزد اگر جوی بظلم و بکینه کار

روز وصل ای دل غافل چه بجز عشق نیاموزی
تا بپرسم ز تو صنعای غم و سودای عشق

گاهم از نعلی لبت گاهم ز زلف دلستانت
بر دل بیمار ما هر دم بود صد داغ و صد دردی

از لب شیرین تو دشنام بگفتن
بر خط و زلف تو دین و دل و جان و خرد و هوش

زان دهان و لب و خط در دل ما صد هوس است

بر بهای زلف خط بر روی زیبا میدهند
بر کمر بر سیم بر بر شانه سنبل میدهند

گوشه ابرو ز بهر دوی تو خوش پاسبانی
آفت دیدان صد محراب شیخ و شانه

شعله چو شد ز خاطر موزی در دیده
آتش افتاده در خرمن ز دوی بر دوده

حرفها دارد نیز نقش در لب یار دلربا
هر چه خوبی در نظر کلک هنر آید ز ما

خانم زلف یار اگر زنگی خانه زاد
دام او هست مشک ناب و نباشد خلل بکار

بر عارض نبی رخ خطش گرد بنگرد
کین دیو سیه بر بهر چشم خواهد افتاد

کز هم آن طره ذات دان در حیرت
زاهد مجرد بر بت مجسم خواهد افتاد

با وجود شیشه بیدار ست یار
دیده اغیر دوان خواب بر هم خواهد افتاد

کو دل ما صد حریف چشم او
ترک چشم او کنون با چشم خواهد افتاد

گر دل ما صد حریف چشم او
بلکه در رانه انصد یک کم خواهد افتاد

بلکه هر با چشم او نیز نظره دزدان
با جمالت گر کنم با چشم خواهد افتاد

در نگاهم چشم در خوشی بود
خرده بر ما عشوه بر چشم خواهد افتاد

طره او بهر آن دارد شکنجه
تا بصنعت بر دلت سنگ هم کارگر افتاد

سنبل دل کاسه زر از آن زلف
دود آهم نامه بر بهش دفتر خواهد افتاد

جز بلطف تو چه آرزوی ترا ای پریشانه
که نرنجید مادر عشوه گر از شانه

عشق را هیچ چاره نیست جز آن
شمع را آن بود که سوزد و در گیرد شانه

گوشه ابروی تو نشانم لیک زدی
گر بجای هم کاجرت کنم گیرد شانه

عمر عزیز را نبود هیچ چیز ارزان
خاک در خانه کز آب کم گیرد شانه

با همی گوید و نداند هیچ
کس نیستم گوش هیچ دانا نیست تر شانه

هر که در چشم از اندوه
بسته عینک گزارد شانه گوید شانه

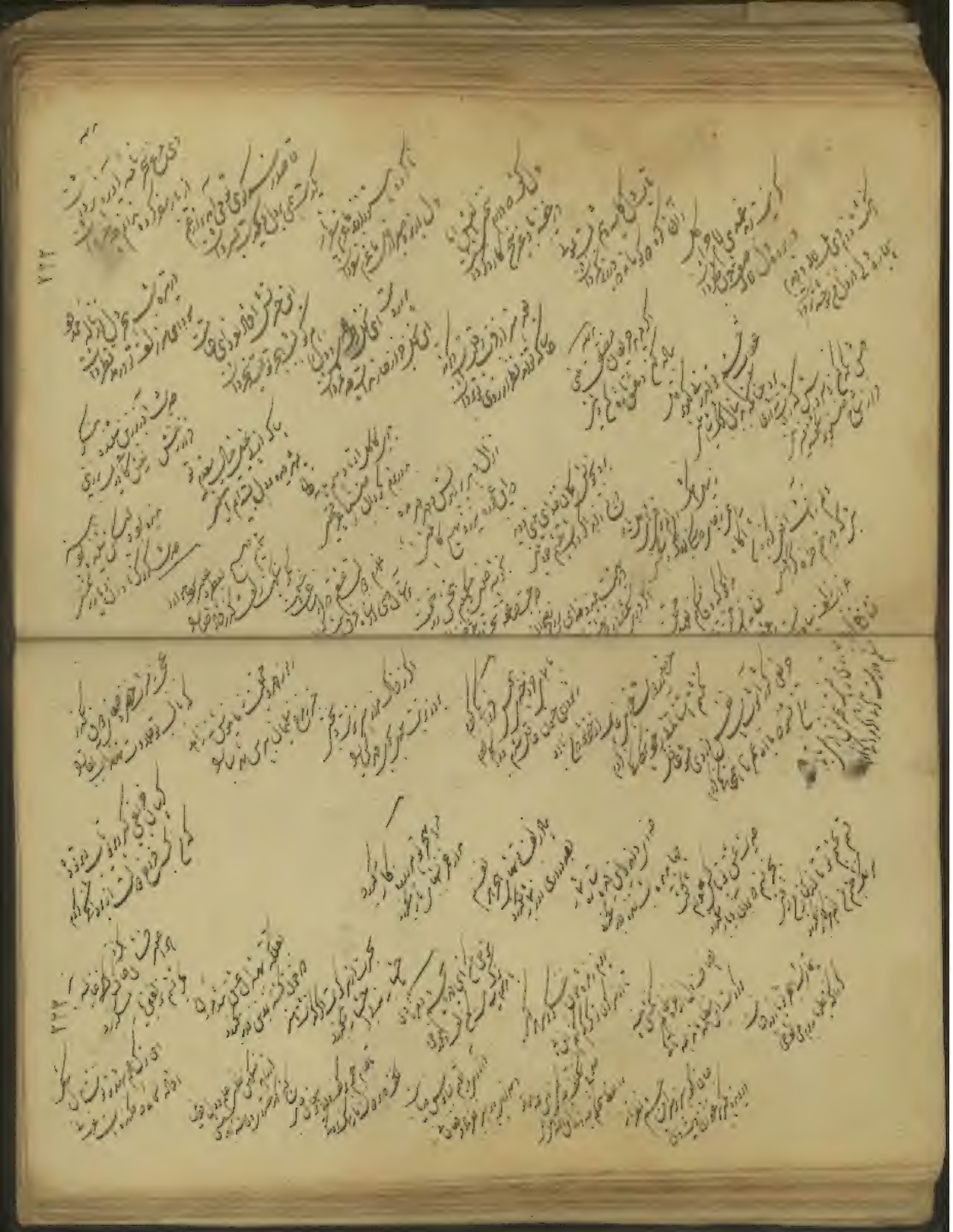

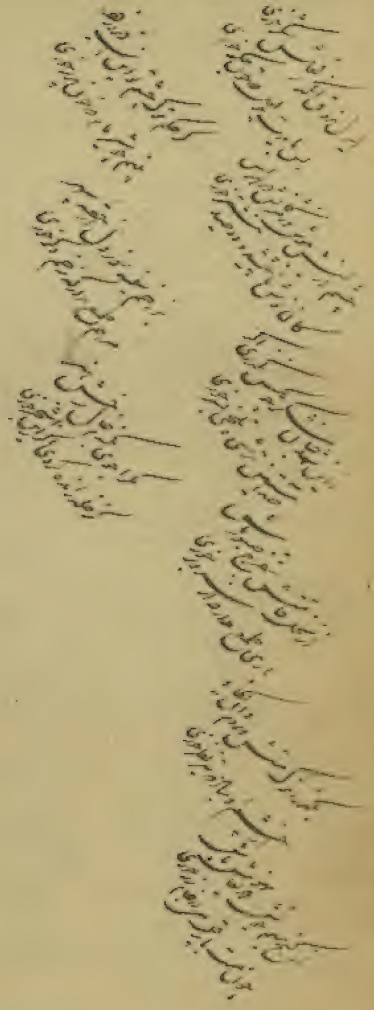

سی و نهم

قطعات

١ از حسرت آن دو زلف مشکین — خونین جگرم چو لاله چین
در تیره شب غمت بچشم — شد تیره چو خواب بی‌لین
بی ماه رخت بهار خورشید — روشن نکند مر جهان بین
بشتاب بشب سیاه چون زنگ — ای روی تو آفتاب بیشین
شب تا سحر از غروب با هست — از دیده کند طلوع پروین
زلف تو و در شتهای سنبل — روی تو و با غهای نسرین
با قصهٔ عشق ما درستست — حرفیست حدیث و بس دراین
نام و بدر زمانه جاوید — از جون تو صنم عظیم و عنین
تا زلف تو کرد غارت دین — رخسان تو کرد غارت دین
نقاش ازل ترنج بشکست — بر صنعت خود کرفت تحسین
هر کان لب و آن کلام بشنید — از چشمه شود آب شیرین
در بحر غم نکار چندان — از شوق دلم سرشک چندین
بیچاره دل منست و آن لب — چون صعوه بسر جنک شاهین
از بهشتی الفاظ عنصری
دل بی تو و جسم بی رخ تو — در عشق تو ای نگار شیرین
یک تن تو و جسم بی رخ تو — کر با منشان جهانیان کین
عقد تو مبند شیخ دیگر — بر سنم دخون دهر کابین
بیفایده رود که کوشش — تضییع بود بر هنر آکین

فقط

آن شاه که در کاب بش کمتر ز بیابان سزدین
جبت ز برش بهنده فرما هم بخطش بنده بستین
طرف اکش از بغر طغرل صد بار کشیده خط ترکین
با قدرت شاه غره در ابناز هون همسری جبار بقطین
از حلقه نعل او بمش چرخ در حلق فکنده طوق سیمین
ای ترک که کرده چشم تست دل را بنگاه ناوک آجین
دور از نظرت بخاک ارشم فتاد آب رکین
زانشکده دل کبابم برباد هزار آه دراین
بی ذوق لب تو در مذاقت عذب علم عذاب علقین
بر بیکر من چو رر سوهان در دین من نگاه زو بین
ش بی تو درین خراب مسکن چون دل بدرت غربت مسکین
در دیده جدا ز مالک گریت صحن ارم است بحن بحتین
خلقی بخدودم ار بخاد ای من ناخم عبت بر عنسکین
کفتی که شتاب کن بر جبت واشاد بسی در نگ چندین
جان شکنم مخوان بعزت برچه شکت عهد دین
زیرا که بر نجشم بخشود بر خدمت شهریار مسکین
اخلاص نه اشکار و پنهان دین من در نگردم ازدین
کوئی که خموش عزت شاه با فطرت شاه کرده تضمین

رانم چو بارشه درین مرز آن برق خرم چرخ خرین
دیدم ز فسادهای دستور آن هشته ملک دشمن دین
آشفته ولایتی پریشان چون طرهٔ آن کشنده بر جین
بر فرق فلک فغان فغان تحمیل نهاده بر کین
بینید که گهر عنصری که اورا قدح آمد مدح در صف تحسین
بوم و بر ازاد بوای دویله هردوزن ازاد طعن بر نفرین
بلغمه ز ثلف کنه نانه از کله عمل کلب کرکین
بلا آبرنی که نانش از نخل نادیده کسی چوان نخوین
باشه ولد کجال رشاهد باجلوه سفه رسوم نمیس
استه ربا چو در جهادت تا آنکه بعشقه نابین
انگشت کنه بکون رکه کونه بکه ز بش ضه رکین
زنه که جهد رکونش ضاین از شت زشه نه فضاین
زه نابش بکنه زرع اتلاف دنانه ز راسه علف بین
غربلش ده زحمن زنم کن تعفیش زنج تشعین
بر رشته دبد کج و دشه تا آنکه شعاش چرخ دوشین
آکنده ز درت نشه کرکه زسته بشال نشه سکین
زسته که شغال برخ شسته دمانده خود دباین

چون شاه کجوان خاقان — بر دوشه نشسته خود چین
بر تخت خسروان فکنده آیین — او خود بر تخت و جمله نایین
بر شه ملک شاه ادا — دستوری بر نشست فرودین
کز قافله شان پرد و کروان — کز گاه قدشان بتوان دقایین
دارای شهاریال سفیان — در کوت ال بیت پایین
ارآست صف مصاف توس — ارآتش صوف صفین
القصه شه م بخرخشه — رخرخشان نشست ولین
این یک تاران بگوه کوپا — وآن یک پرپاس بدار وارین
یک کرم درون و سرد بشان — کاران هست با بنشین
گنجک کی و چنگ شیراز — یا مورگان و خشم تبتین
وقتست که ده حوای کویت — برباره بادپا بنهم زین
روزست که با بن و تو دارا — گیرد بسه رخی بخشین
چوبند من و تو بار بندد — شادان نکنم دل غم آگین
ازنیار و ثبات شتاره — تا مت ملک بغرد آذین
شه زیر رگاه خسروی باد — از بنده و داد و رتو آیین

دله
خسته دارا نده چند دلم آزار کرف
کم دهشان نه کرا نبوه دهد آزار کرف
کرتن آزرده شود چاره بکام اجتماع — چاره چسود چه بکام که دل آزار کرف

نیکم میون مرا طالع میشوم رسید — سوده قبال مرا انجمی دار کرف
هر کجا بوده ز قشله حسرت درد — روخانه حوین دل من بار کرف
دوشش آن کز هر روزه نه ژان آب — قطره چشم مرزود که قطار کرف
طیش کردم که بگه حبس شه دارگنم — کوک بک دگرکن ره دو شمار کرف
سنج من دردم و دارودی دگری کنج بجو — نکل من کشتم دارودی گری بار کرف
همه چیز اهل جزیره دیرور فرهو — شاهد دلت پاره وه چیز کار کرف
غیرمن کم همه با خاطر جمع دل شاد — حال برکشت و پریشانی دگر کرف
همه را حال بخرسندی انباز خدا — همه را کار بغیر وزی انجار کرف
مرحبا عید محرم ز دیر آمدوک — باید رزم غرچیده دژ دار کرف
بنده را که بدار حشه بش کرده — این زمان کاه بصفه ری بورار کرف
خبره واغیر قدم بش دلین کاه بیاده — غیرت آور که دل آرشنف غم بار کرف
دلبان من و جهه تو با بنام آید — شهرت اندر سر هر کوچه و دار کرف
مدت عمر بسکه شه از بهر خلاص تو بخون — رحمت اش ضایع طرف خلقت زدار کرف
بجز از فردی بسکوی من آرامت — نیز از فردی بسندوی بنار کرف
خود بسندوی تو که گرنه دگر کاری — زخم چشم کران نیز بکار کرف
داور دشمن اگر امروه ش نتواند — خبره واغیر که حکم تو خود کرف
باید تنش بر بیگانه دله زد دید — باید ش سرمن خنجر خو نوار کرف
کچه کرچی حرف — بسر چی بار
که قدله سرآن خره طرار کرف

۹ خیاشهای چرخ مغله پرور بین که در دورش ... عنقا حلو بس خایی عنبر دان و بس خاکه
فیضی ناله در دیوانه خانه رحمار بس کن ... که بعد از خانه آن خانه خانه میرد دیوانه
که که لاله فروش آخر بیه و لاله بر دشت ... قبا بگیر و ی کاه کلاهی بسوز و تره بیاور
عجب تر آنکه بر خاست صیقل ناخن طبعش ... درین حیرت که آخر کم کمان از کاه کاهد

۱ خان دیوان کیخ باید بستود کاین فرمان فرمان ... می زند بر بیش گاه ی تا نوبس کرنگاری
در که تقال آفتابه که بگرفت فالنامه ... مژه کمان کن زرگ مجهول و جزم
تا خط طغرای تیغ نشت نمود نقش ... تا که هر گز زد بگه است کمه زنگاری
شرح مقرر از دوام حکم و بر فرمان کش ... برجیت و هر هر سنو ذ در سرشته روزی
شرط و عدایش نرگه در کون خیر ... که هستی می کند دکر ان آن بکاری
ز خطاب بحصول در بر آنه و صورت ... لولها و دم بکف اکنون نوبت چشمداری

۱ خان فوادر خدایان که بر ... جون تو دیوت نیفلاد بخاک
هجو عقرب زدم بیش و بلق ... هجیت ما را چو چون ضحاک
کو نه از هجو چه عابت و چه نگ ... کو نه از زنگ چه غم ته و چه باک
آدمی از هنر ان فروش زوال ... آدمی در نگیر شر سد کس جاک
تو ز دون فطرت و هجا ز دون ... که توی ریخته ز هنگ بشاک
در مذاق تو هستی یکسان ... نغمه و هسته ل ز هر ز نباک

ز د طبع توجه ز یاد به نشت ... بیش ز دق توجه نا باک د به باک
چه سر است ... ریحی بلفک ... چه تو نیسند که روحی بفد اک

فتح امر است مرخ ای خان کرم ... ای حوانشه د دولت خود ان حساب
در هنه کر کان چه بیشک ه کوی ... اقتاوی چون در سه قوجان قصاب
آخر قضای ملکت مردم بر کنند ... دا ذهر بر دیای هر کوش صفحه خواب
بر زرق اسید تا نه نه بصد زش ... بر قه با کس دکنه ند کرد اب
در بر نکه چقیر و در او به خاله ... د و نه ذات اند ذ کر کتا احواب
تا بنجه ز دوران نکنه دیری دیری ... ز خشش د انیش د ز انیش آب
چرخ ابه ع د بر آن نه بیرد ... د هر ابه ع د ر مکا فات بیرد
د ر هم شان د نه شنه که ریست ... ز ین غا یه ما یه ز ین ع ز ان آب
کنه حریفان بی نا یخ بس کم ... ریه د بر بیش ز جاده د نه آب

کم بیش بجو کا د م رکه زا ... جاده کن بفض تو در سینه جا
باز از در عبادت ظاهر ظلم ... آدم ذنی شد و لیشه زد
نفت مصطفا نسی د ام ... د ان قصیده د ر مامر قصی عا
از کر هر خوت ع بیش ... ز نکته د ر بت بخشی چین د ل
خاه رسم ز حیای هر ز ... القصا لحون نه ز ان لحون

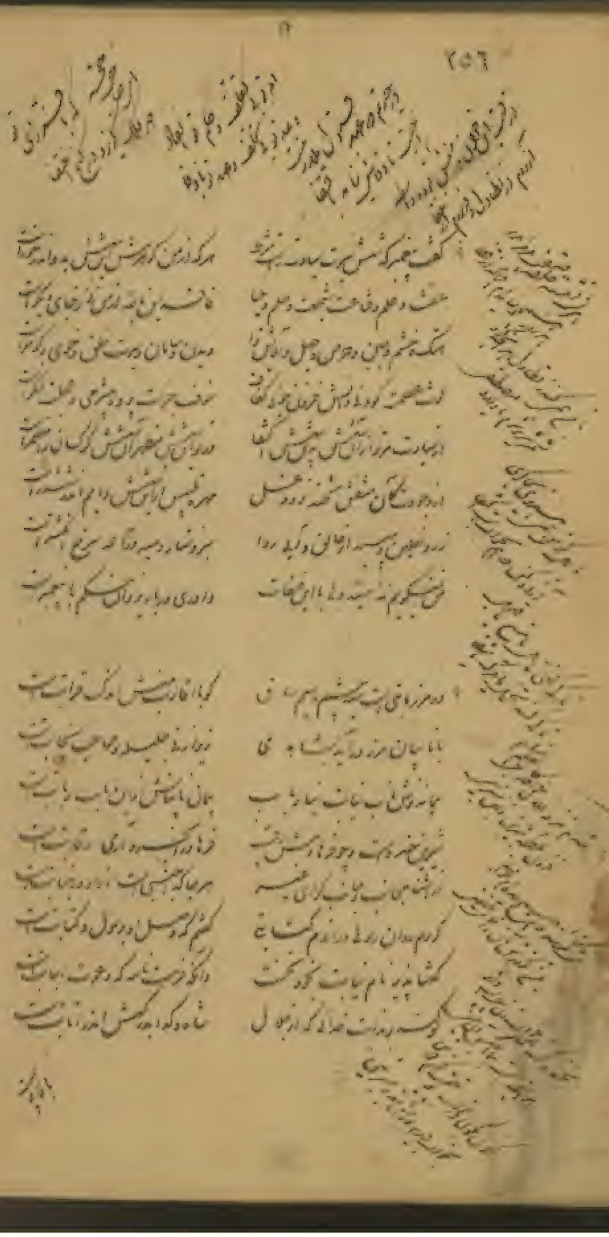

باد دولت مژده حکم چیست یار — وز شقاوت دیده بخت کیست خار
با همه کس بهر این خطاب هست — با همه کس بهر این عتاب هست
لیکن چون از همه جهت نفس نام مرد — شرط حصول صحبت وی این صحاب هست
زینهم که تا بپای بود بزم جانگزار — با اگر خنک و نا پسند با در جواب هست

۹ عزم ار شرف سرای آن مه کند بیشه — من از پی وی خاک شکر با که جوی کنم
ور گرد بساط شرعش بگذرد روزی — مشک با شرع و بساط بیرنگ بوی کنم
ور گرد کند بدشت جایل گشت روزی — مشک سیه دولت سیان تا بهنه خاله وی کنم
نه در یک رضع دیگ جهان کوچون او بود — گر آرزوش دگر دارد بیرنگ هوی کنم
اگر چون خانه راه دهم آوری از غربت — بکن بود کش از وی زنار رخود فروی کنم
بهر نگاهی از عضای او بسوچشم خورده — نه از دلیر کس شهاد از سوراخ کوی کنم

۹ کس چو ملک کران جلیله شوخ — نیکس کرده بسی بت پرهیز و فساد
چو خوره رخ سیاس جمال او یاد — نبرده هر بدون ده هستی پای خاد
مرا یک شبه لاون زشوخی او — گفت شعری دوزی نه دم دل شاد
زکش می همه ساعت بگرد او زانی — بسیان دولت جاودان خوری رحم کناد

۱ مبارکست که زاید ز جیش آرزو ... سخن ز جیش خورنده دل خوش باید
بجز دو تن که آمد ز نگاه پیشان ... دگر ندید کسی تا ز جیش زاید

۲ ای زاده از جیشه جاجی ... کز سیم برین زدت بیشت
جیشی داری فسرخ از گران ... زان شکرم تو تاب پشت

۳ از دیده تو پنهان بیکشت می‌کنی ... گمان مبر جاودا این چشم لذت نافته
گفتم که با ماه چشم تو آن دیده ... گر هست با دیده چشمه آفتاب
ری تو دوستادم تا در نظر چشمت ... از دلبری چشمی آرام چه دانسته
چشم تو چشم او دانسته چه می‌دانم ... چه است که در چشم چشم که نرداخته

۴ جاجا زین دیرانه دهد خسته بردی باز ... عذر آورده‌ی دایین دوست زدنهان تاز
خورده بین کم است زین مشعل ایاد ران ... خواهت دادن اگر گنجه با مشتاق تو
خوردهی دارم بداد سخت طمع خوش ... بازی جوش اندازم و ملت تاق تو

۵ با ظلم پس از هزار پس ... بیم نزد قلب ناروا داد
بین قلب زنه داد بگیرم ... زامل زن خود بجیش ماداد

۱ دادم بگیرم منشی با دشمن کا خود ... کش مال فروان ازسه و از چار باشد
از دوستان انگه چو مادر بیشتر کا ... طوفه عمل جاشت کو از پار باشد
بیشش بیکا بیش آشفته عرف عفته ... با بیش بیش باز فلکسار باشد
تا دل عرم کرد پیرا به تخلف ... تکلیف با بری که سزاوار باشد
شتی درش داد و فرو خفت که دانست ... مرد درشتن بلا زرد و بیمار باشد
دا با دا کرد و داد او چب فرو چید ... پس کشت که با گیر جنگ کار باشد
این از توته زد و شرک تست کو شرع ... حکم است که این زدان قاز باشد
زن کشت که این مسئله پرسم ز منفی ... تا دو به هم فتوی دانکار باشد
دشنه بر منفی و فسه بود یا نخ ... این مسئله محتاج باظهار باشد
این مال صغیرات و با جاج حلالش ... بسته و آن است که بیکار باشد

۲ ای دولت دین که زیر سایه تو ... مقام شاه کشور دوزنگ بار
بان کشور بارنده هر صبح آید ... جیاد و بیرق نوین چرخ در دوار
شم بنداد و زان بزنگ چرخ ... بان شاه به که از شیخ شهر کشور بار
جاد دان تا این زکیه چرخ آری ... زیم هیبت مصور کشوران حجار
تا بیگانا روزی دو کز غوغا صدور ... چاچ کشور بارنده زیر و بالا زار
بو کشوران هر اکبر چرخ چرخش ... کا زاد اش معلق بر دارد آرد باز
تا بط رطاق فرخش همی گش آرد حوش ... کوغ و کشور بر تنگ چرخ شیه باز

چهار دهری که زاهل طب نگفته سخن — آن نکته‌ش بخ بخ ساک گفتی این
از نقره آمد و با دیگ مرا نشاند به — در دیگ نامده یک مرده در فرای این بخ
گر دوری ره‌ش راه صد ره روی نپوئی — فرسنگ کش بیت زی بازآمدن رسای این بخ
راند ابوبکر قلدر ماند یاران را بخ — سوده دمن آه رباب ناله در نوای این بخ
با سرکشش هنر بروش تاریخ وفات — خاکه بسر کفت آه وا ای ابدیع بخ
۱۲۶۳

۱ میرزا بهمن ای پرتو خورشید کمال چرخ پیر — گرد فرورد نگاه طلعتی بی انتهاست
نقش دوران که در پیش فطرتها نبرد راه — راز خط بینی بر صفحه نام ماست
در دو تاریخ سرکشت نکته‌ای دانی اگر — بر جواهر کی بنام پاکزاد کاست
۱۲۶۵

۲ ابر به روضه عام آب انبار — تا بر دمید زین گیاه سبز
بیگانه باغ بیخ جمرده سیاه — گشت بنفشه موی و نارین
هر که خورد تشنش از دم تاریخ — گفت بقا لال انگبین
۱۲۶۲

۳ در درگاه دولت شاه سپهرگاه — شاهی که پشت چرخ منظم ز خدمت
فرّ لوای او محمد شه بزار — کش آسمان بطاعت سلطان قائمت
شاه افسوس که آیت اقبال و دولتش — فرمصر آمد و فتح مجسمت
فخر زمن خلاصه حسن در سخن — بقاکه نام پرور روح مکرمت

اندران وادی که دانی با چو منت — با چو فغان آشنایی چیست حیف
گر دچون ناصد خری چیست حیف — حیف نسیف از زنده بی چیست حیف
۱۲۶۴

سال تاریخ مرگ حضرت را — گفت صاحبدلی صحیح سخن
گریکی فوت شد بکور سیاه — شهر آسود از فساد و دمش
۱۲۶۲

از ساحت کاشان بقم رحلت مکن — گفتند بسال مرگ او اصل سخن
برگرد جهنم رود گفته من
۱۲۶۲

پیر بی مذهب علی اکبر که در دلالت — ملت او نیک آئین جهود و گبر شد
زود ذهب بیان گفته تا سعد پرسش دلم — آفتاب عشرت شهری همه دار و برشد
گر بتاریخ راین دهب اکبر گرگ تاز — رو بهی فسرده قوت پیکان پای پرشد
سال مرگش جست رهنورد عقیقان چیست بتر — زرگی گفتا علی اکبر پسر اندر قبر شد
۱۲۶۷

سرور آزاده مردان جهان حاجی که — مرقدش چون آرزوگاهان بلند و جایش بالا بیت
سالها در حجره‌ها آسوده گاهی داشتند — جنت الماوی مجاور بستی جایی ابدیع
دولت آباد بنی کز رهروان بگذشت نیز — زیر خاک آن راد دوست خفتی جای ابدیع

آن نامور حکیم که رای منورش — بر مهمات عارضه از غیب ملهم است
کلکش عصای موسی عمران بود مسیح — طبعش بمعنی عیسی مریم است
کیمیای علم و عمل که بردی مقرر است — کلکت نظم و نثر که او را مسلم است
این قلعه را که از رصد سپهر پای داد — چون حصن حرز ثابت و ره‌دار محکم است
آورد وقف تقرب بر ما به — نامش در زمانه نشان مکرمت است
آن عرصه محیط شهادت که دشمنش — بر روی کلک کشته و بر آب غرقه است
طبع سخن بمصرع تاریخ گفت عقل — بر روی کلک کشته و بر آب غرقه است ۱۲۲۶

و له ایضا

چیست روز بخشش زعفر سیم — خرده قسمتبران زمان هنر
از دو شنبه بن عفت شش دیم — کوتوال جهان ستان هنر
بعد از روز شمس نظره سعد — زهره را باشد قران هنر
شه نوروز فرخنده فال — خاک دولت را جهان هنر
فرهی فرخنده بخت سنجم مراد — روشنی فروز فرمان هنر
نوبهار دولت برنگاه صفت — نزهت گلبن گلستان هنر
بزم‌ها را فسر دو ساعد جهان — مغز عزم است استخوان هنر
شد خطر را نطاق ارزشکوار — حکمگر افتاد از آن میان هنر
کشت را زاینده گوهرش سحاب — رایگان گنج شایگان هنر
کشت چون مولد محبت دل — پرتو افسر دو دودمان هنر

بر سایبان سال مواریش — رایه کلک درفشان هنر
همایون طلیعه کرد طلوع — سنه اقبال از آسمان هنر ۱۲۲۷

بر التجا راه دولت شاه هیف — به آنکه بابل او قهر الله و دوده مهر او دولت الوهیت
نوبهارش اشاره چون بهار نام مهر — جود بزمش مقرر چون خلق قائم بامر ثابت
فیض بر طبعش کمین چون بهار نام مهر — جرم بخشش نشانان چون خاک رنگ
امتیاش نیز نهان — کیمیا شمار توان سخت و بالله تلاف
این نکوسی مزد شت — کلک چون مزد شت
سطر او غیره گرز غیره عیان — خط او گوهر کرگ
همایون سجده شه — نامشان از کهه
سجده‌ی کرد او ق — سجده‌گاه او ق
سجده‌ی کعبه عزیش — سلطنت مژده فتوحات
چون زنج شه — شب از بیگ
زور قم — جاودان مدت دولت با جناب

۱۲۲۸

۱ اختر عصمت نزیح — آفتاب فرودست
دولت جهان — فطرت
دود و پیکر خارب — بازطلع

چون برفروزد خسرو میمون سپهر‌نشان — عترت پاک حصر عیشی با جلالت آمده
فرخی اندر نهاد و مردمی آمد فراز — فرخی اندر ضمیر شیخ و شاب آمده
زد پیاپی تاج مولودش رقم کلک هنر — زهره از چنبر نوایی آفتاب آمده ۱۲۴۵

عزم ما مجتهم مصطفی زادرحم — شد کرامت زا زده جان آفرین عجب عجب
چون نیاکان فرستنع درخشان نظیر — مثل آن جستن ز شرع و دین عجب عجب
عکس آن عجب عجب کاخاد کیهان کلیب — کشت زو مصلح کنی از مهین عجب عجب
آن کریمان در حجاز و طهران جهان — بست عهش بر دو بجباع زادرش عجب عجب
آن نقاوت زا زید دین ضیاء دین و کرم — فی جهان نایه بی پایه چنین عجب عجب
بر خلاف نعت السنه‌اش تاریخ آنکه با — دلبستی مصلح الدین آمد این عجب عجب ۱۲۵۱

عزم آنم که چهره این سپهر عرصه‌نمای — خاک دوازده شد کوه جلالت ۷
در پس دوال رحل خواجه ما مستقیم شد — شاه اختر ره آنکه قطع او خواجه ۵

زین شهر غربت سجاده خود کنم — که کس مرا نشیند بینی از پیش من
تا کی چنین زنم تا که بهر سپرده — بگذار گذر بر پیش من در پیش من

بیرکماه و دل ای عزیز که با هیچ کس — فی پیمان فرزه هفت خطه ۱۲۵۱ دارد

گفتی این گفته‌ی از حضرت نفس پرستی — است جزء نفس آلوده‌ی خود داری
گفته‌ی مرد خدا آشنه‌ی به تو — نه بحق صادق نه تصدیق پیغمبر داری
فتح آن رشته‌ی زهاک دنیای کل — خوش مطابق نیست این اسم تسمی داری
گفتی که انکار دین چون کس نکرد — قول صد عقده و خته‌ی بجا داری
کور باطن تری از کوری چشم سر — بیر از اکه‌ی بینا داری
نه دلالت بر نشان نه راه نه رو — نه نشان نه اثرم نه آرزوی جا داری
شرم بادت ز خطا و شبهه و فکر تو — ایکه جاهل بسه دانم تو تنها داری

نفرین بر آن بی‌شرم که نفرین

امروز دگر چنین نبینی — وانس به نشستم کمینی
بیهوده بقلم استنینی — ساغر بنشین و نوشینی

بنشین و بیار باده‌ی ناب — بنشین و بیار باده‌ی ناب
بنشین و بیار باده‌ی ناب — بنشین و بیار باده‌ی ناب

بنشین و بیار باده‌ی ناب — بنشین و بیار باده‌ی ناب
بنشین و بیار باده‌ی ناب — بنشین و بیار باده‌ی ناب

ز نظاره بهوشیاری و بیداری بگذرد هستم بوحشت خواب آلوده
در زوال فاخته خرم نیندیشم
در زوال کاخ تن غمگین نباشم

ز نقره‌ام اگر فردا هم خوانی شوی کر کس نشنود یا نگوید کم
از آن که نه فردی بروزم گفتم
خود هشت بهشتی دوی بهر گفتم

گر می نرسانی فرج از درد خلاص از آن است که مزاج دعا کم گفتم
از فقر دمی که فرق با ما بودم
در فقر گمان و وسوسه کم دانم

در روز که خود را بتو آن نزدیم با قدح بهر شب یک من زدیم
ای آن که بجز شعبده و خشم چه کردم
آخر کمتر بچشم عبرت کردم

ای مرد که دین چو جزء کمانی پرست خواهم و نماله بنگر از نفرم
از تک نه تک بهر سلام آمده‌ای
نه تک نه تک از که کام آمده‌ای

شوخی شوخی سوم نبیند اگذری بازی بازی دلم ببرد آوردی
گر نه برای جستنی می آیم
از قرن بیت بیا کی میایی

ای بی‌خبر از نشاط بر مرصد در پیش تو بنده دوری استادم
با بنده آن زلف دلبرکش چیم
با یاد خرام آن درد کوشش نیم

آن حلقه زلف عنبرین بر برکوش دیدم دمغام حلقه در کوش نیم
بر عشق تو نامش نگردد نامم
هر لحظه بروی خویشتنی می نامم

بیدا بیدا از تو نکنه می جویم پنهان پنهان با تو نظر می بازم
با دانی نجنبد و پیر نامتزل یار
سازیرد از پیش خویشتنای پیر

تا چند از که بعده‌ای تجسس کند تا تو من آورم بسی محلیا
پیش خود سری و بهره‌ور کردی غلط
وآن دعوی نهره‌ور با غلط

از جستجو و آشنای بگانه پرست بیگانه شوم و آشنا غلط است
ای ترک دلت نوش فرخنده تو
چون زلف تو نوش دلم آکنده تو

آن روز که ما خواجه تو لالا گذرست امروز تو خواجه و ما بنده تو
گر شاخ گل بنده‌ای تو نیم
در پای علی خوشه‌ای تو نیم

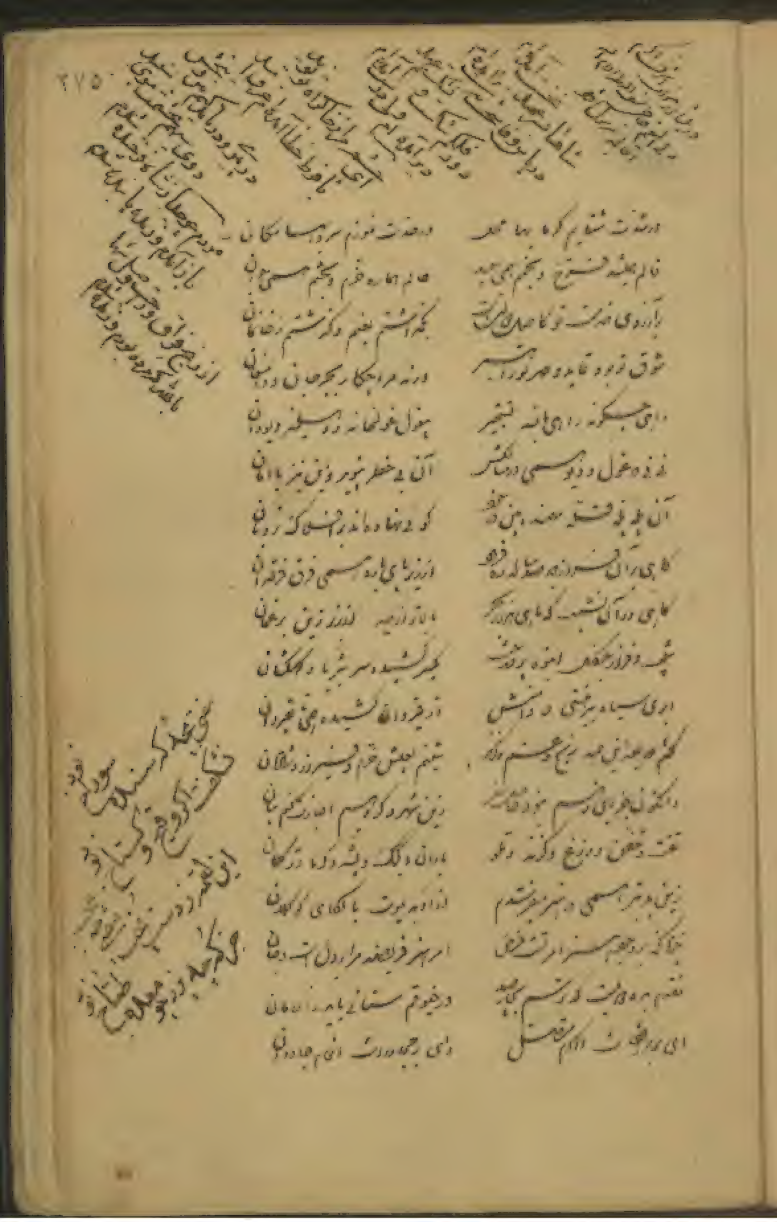

ای فتوی را بحسر بازنده نرد بیان
وی نوش را بحسر بازنده نرد بیان

تاریخ ولادت فرزند

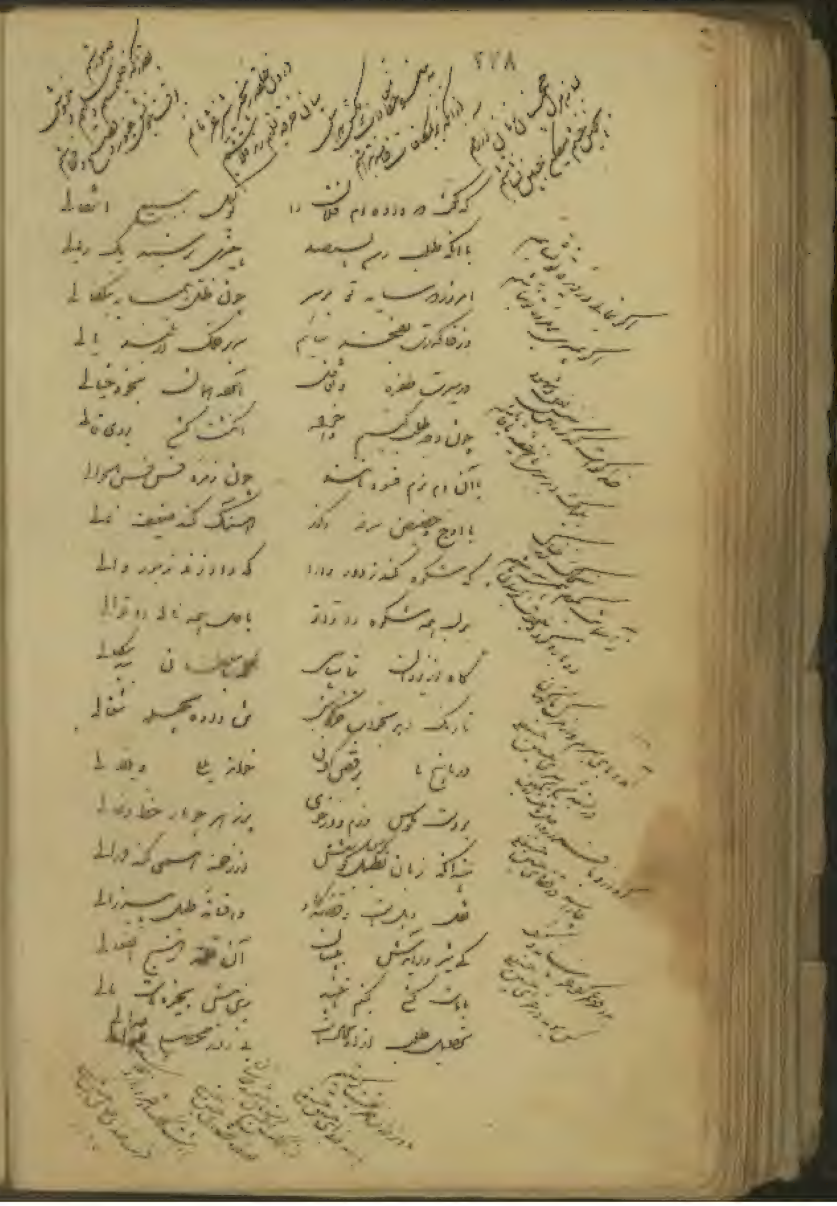

تاریخ تولد و ورود به مدرسه‌ها

بسحابم ساعت اسرار نسم ... برآورد هرم کهاک ...
بقرة الفهم الطف جزالت ... فرهود کایت بحث ...
تعالی صانعی کش صنع بی‌مثل ... مزاج آب و خاکش کرد ...
بنا بنهاد بر بنیاد عشقم ... کمال ذات و درخشش پاک ...
شکفته لعل و دانه بار عشقم ... که کام لذتش نام آرزوی ...
چو کوک بخشش بر لب شدم یکدن ... حیات و زور بهروزی جیم ...
بهر منزل جواب او دو باکه فاتحه اش ... که در نظرت لذاذت آمد ...
بدان یک ده هزار و سیصد و هشتم ... مدام از لطف محمدی هدایت ...

۱۲۷۰

تاریخ ورود حضرت ... به مدرسه صدر

لطف نامه و رسالت دلکشم ... شوق بیش از حد ...
تاریخ وارد شش یک بیک ... جستم از زبان ...
دل سبز بیانه ... اندر آورده ... بقای دوم ...

۱۲۷۳

قال

دانه آورد و سبز ... نطق ...
پخ بانو که چو ده ... عرش ...
چار دام از اصل ... شرف ...
حال و سی و ده ... دانش ...

چه عرض بنجه با علی ... قمت السلطنة النفس و قلبه الیه
گفت یزدان خالقم و جهانگر ... فطرة الله التی فطر الناس علیه
ای دانش تا چند این غرور ... گر نفرهد دانه ...
اگر امروز خاک و ده ... زمرهای قضا ...
چه خوش آن رهی گزید ... نقایع و اسباب ...
دم مزن تو طاق ... خوی کو پیش ...
تا زبان بسکون القول ... لایکاد ...
ده خواهد همه ... تا که ...
بنگر و دانش بیهوده ... بزرق فریبت ...
ای بنده بود و سنه ... جز ...
بر دل و دست بین ... ده هزار ...
زیرا دانی هر چیز ... زنده ...
فدایت ده و حاشی ... اگر ...
دم جنان ... دیرزه ...
چند چون آنم ... چو ...
گر بود دولت ... فاعبدوا ...
گر گوی بچشم ... زهر ...
آنانکه ... اعلم انسنین ...
اگر داد ... بلای ...
دهد ... روابط ...
تو تا که ... زنهار ...
بود ... دانی ...

ا یک سیارک تبه ... صفر و حمله ... نحس ... نزول

ب ۲ یک تبه برای ... صفر و حمله نحس ... نزول

ج ۳ یک تبه برای ... نحس ... نزول

د ۴ یک تبه برای ... نحس ... نزول

ه ۵ نحس ... تبه

و ۶ یک تبه ... نحس ... نزول

ز ۷ یک تبه برای ... صفر ... نحس ... نزول

ح ۸ یک تبه ... نحس ... نزول

ط ۹ یک تبه ... نحس ... نزول

ی ۱۰ تبه ... صفر ... نحس ... نزول

یا ۱۱ تبه ... نحس ... نزول

یب ۱۲ یک تبه ... نحس ... نزول

یج ۱۳ نحس ... تبه

ید ۱۴ یک تبه ... صفر و حمله نحس ... نزول

یه ۱۵ یک تبه ... نحس ... نزول

یو ۱۶ تبه ... نحس ... نزول

یز ۱۷ یک تبه ... نحس ... نزول

یح ۱۸ یک تبه ... نحس ... نزول

یط ۱۹ یک تبه ... نحس ... نزول

ک ۲۰ یک تبه ... نحس ... نزول

کا ۲۱ نحس ... تبه

کب ۲۲ یک تبه ... نحس ... نزول

کج ۲۳ تبه ... نحس ... نزول

کد ۲۴ ... نحس ... نزول

که ۲۵ ... نحس ... نزول

کو ۲۶ یک تبه ... نحس ... نزول

کز ۲۷ یک تبه ... نحس ... نزول

کح ۲۸ تبه ... نحس ... نزول

کط ۲۹ یک تبه ... نحس ... نزول

ل ۳۰ یک تبه ... نحس ... نزول

یکشنبه ... تبه ... نحس ... نزول

دوشنبه ... تبه ... نحس ... نزول

سه‌شنبه ... تبه ... نحس ... نزول

چهارشنبه ... تبه ... نحس ... نزول

پنجشنبه ... تبه ... نحس ... نزول

جمعه ... تبه ... نحس ... نزول

شنبه ... تبه ... نحس ... نزول

جهات سکونیه و تجنبیا

| | | |

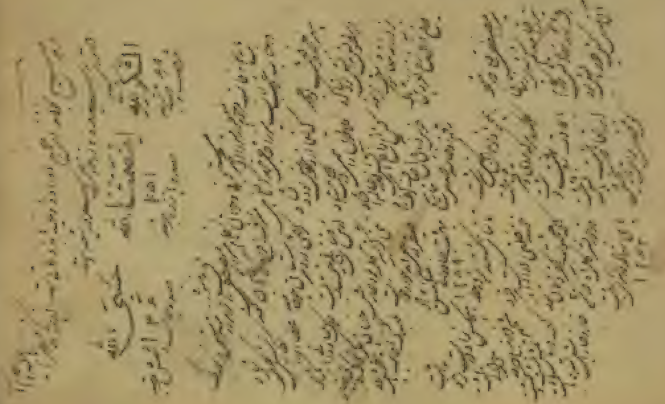

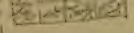

لشيخ العارف الصمداني شيخ احمد الاوحدي قدس سره

ايا جيرة حلوا به صار التراب شفا ... من ذا يدا وفي جسوحا املكت فيكما

لقد رمتوك سهاما احدّ منصلها ... يوم الشقاوة شلت كف راميكما

اياظعين العوالي ليتها كسرت ... كاباركت فيها كيف يرديكما

ويل المواضي وويل الحاملين لها ... عجبت منها ضباها كيف تدميكما

يا روح احمد بادٍ بحان مهجته ... لهفي عليك سموم الريح يذويكما

بعد الحنين اياماً قد اقرات فلا ... تحرمي سواقيك الا راقت مآقيكما

يهيج الشجو في القلب الحزين اذا ... ذكرت بنت عيلان انتهاديكما

تطوف حولك في ارض الطفوف وقد ... تجمعت حولها الايتام تبكيكما

وتارة تستحث الذيل الخفيف لها ... ودمعها كاد يرويها ويرويكما

وتارة تندب الاخوان اذ ضرعوا ... نحو الخيام اذا اضاءت ذراريكما

وتارة تقدم الشم اللعين عن ... الحيم الشريف وبالمرهفات تحميكما

تصيح يا شمر جاذر ان تروعه ... فانني لطرين الخيم اهديكما

يا شمر جز راس السبط ان لم ... عند الاله كفاك الخزي باريكما

ان شئت نفيه بالارواح دونكما ... اوشئت ما لا فانا اليوم نفديكما

فياسماء وجرت هذا الامور على ... مثل الحسين فموري بعده موري

واك يا ارض سيري بعده قدما ... ويا جبال علوا بعده الثرى سيري

ويا حيا بان ساق الحوض جنته ... على غير من بول غوري

يا خيل يا خيل من بعد الحسين فلا ... شدت عليك سروج الجياد غدي

امسي مزارا لطهر النسل الحسين وقد ... اضحى انا لك زوار الطهاهير

ابن الرسول على النسل الحسين يرى ... كمصحف قد ثوى في الارض مجهود

ابن الرسول وجثمان الحسين يرى ... وراس انسان عيا في يد دعبود

ابن الرسول عن الراس الكريم على ... قدر بقضيب كف مخمور

ابن الرسول وثغر كان يرشفه ... مثل الفجور على المنوق الحطاب

ابن الرسول عن الايتام تنهبه ... خطب تزلزل منه الدين والدنيا

خطب تزلزل منه العرش وانطمست ... معالم الرشد والاحقاف والنقا

خطبا قام عمود الشرك منتصبا ... وشد اعضاد اهل الغي والزور

ايكاد لبس الذين الفوه لما ... سود المعاد وناص الصلم والعمل

وقوضت فظلت طاطئة ... زرعا عظيما وجبا ليس ينتقل

تكف امد بسط المال بين يدي ... وسط احد بالتوقاء يعتدل

ام كيف انش ريحانا وقد تركت ... ريحانة المصطفى تنشا شما الاسل

ام كيف اشرب ماء لا يسيغ به ... والنبط صاد تقيه الزرق الدبل

ام كيف افرش فرشا وهو يعتدل ... بجندل قد علا عليه الثعلب الهزل

ام كيف يهنيء طيب وفوته ... شث تراعى بين العضاه الهزل

بلا وولاء وكاسترخاء طلعها ... من لعين الناس الا الحزن والثكل

مثبتة مثل نجي الروض قد نبتت ... منها القلاة والاحوار والجعل

سواسا كحصا الابارق نادرة ... جعلد من طوس من القصر والجبل

فان ليث بها فان والده ... ابن العشاء ابن الشاة الاول

اما مدرة ان فحمها كان زيتها ... ثم الرسول لعيف النبر مبتذل

اما مدرة ان حبها كان جعلها ... خير البرية فوق الترب يبتذل

وهل مدرة ان راسا قد علا فنبا ... على سنان امام اللعب فاعتدلوا

وان فوته اسرى بلا وطا ... وان قباع على الاكتاب قد جعلوا

هذا كله يهتدي فالتراب له ... واضيم قد عرى عن اللطف قد فاظوا

وكم وجوه لقد باطت بها سفعا ... حر الظما وهجير الشمس والقبل

وكم رؤوس بها الاوداع قد نبذت ... ومن شيوخ بها اشياخ عطل

لهفي على الجيد المعاد بالعلا ... ثلوا لقد كان حد ورضراك

لهفي على الخد الترب تعده ... سقطا باطراف القنا سقطا لك

ايك الظعاة نواعج وبواكه ... ما بين نادبة وبين مرنة

ناشدتها انا لي زينب والهة ... فيم اجاذبه عن فضل بردتك

حتى اذا هبلت جيب ... بالسم ايل واشعرت ثم اماك

تشعر جيبا وتنحب ندالك ... من ناعط سبط الرؤوس كمالك

لمصابه الاملاك ذا الاملاك ... ايكم القتيل المستضام مرة
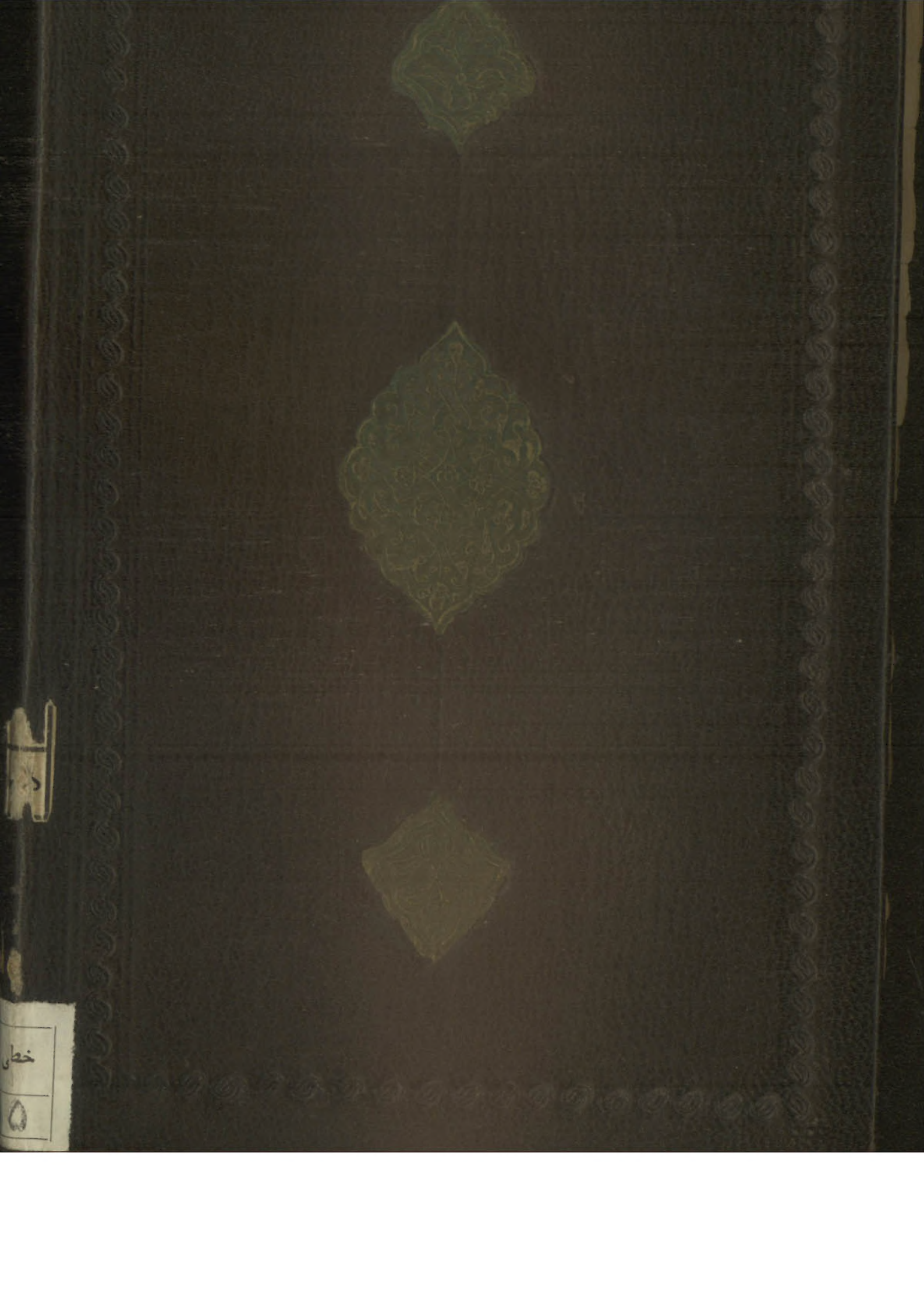
کتابخانه مجلس شورای ملی